

Снимка:

Лагерно събрание

ХРИСТИЯНСКАТА
ОПИТНОСТ
И ВИДЕНИЯТА
НА ЕЛЕНА Г. ВАЙТ

ЖИВОТ И МИРОГЛЕД

По молба на скъпи приятели се съгласих да дам кратко описание на моите духовни преживявания и видения с надеждата, че то ще насърчи и подкрепи скромните деца на Господа, уповаващи се на Него.

На единадесет годишна възраст аз се покаях, а дванадесетгодишна бях кръстена и се присъединих към методистката църква.¹ На тринадесет години чух втората серия сказки, които Уилям Милър изнесе в Портлънд, Мейн. Тогава чувствах, че не бях свята нито готова да видя Исус. И когато църковни членове и грешници бяха поканени да излязат напред, за да се молят за тях, аз се възползвах от първия случай, защото знаех, че за мене трябваше да се извърши голямо дело, за да бъде приготвена за небето. Душата ми жадуваше за пълно и свободно спасение, но не знаех, как да го постигна.

През 1842 г. посещавах редовно събранията в Портлънд, щата Мейн и напълно вярвах, че Господ идва. Гладувах и жадувах за истинско освещение, за пълно съобразяване с Божията воля. Ден и нощ се борех да постигна това безценно съкровище, което всичките богатства на света не могат да откупят. Като стоях преклонена пред Бога, молейки се за това благословение, в мен се открии дългът да се помоля гласно на публично събрание. Никога не бях правила това и се изплаших пред това задължение. Страхувах се, че ще се объркам, щом се опитвам да се помоля гласно. Този неизпълнен дълг изпъкваше пред мене всеки път, когато насаме отправях молба към Господа, докато накрая престанах да се моля и изпаднах в меланхолия, а после - в дълбоко отчаяние.

В това душевно състояние останах три седмици, без нито един слънчев лъч да проникне през гъстите облаци на мрак

1 *Āīnīnāà Āàèò à òīāāíà à Āīðòàì, ùàðà Īàéí, ìà 26.11.1827 à.*

около мене. Тогава сънувах два съня, които ми дадоха слаб лъч светлина и надежда.* Доверих всичко на моята набожна майка. Тя ми каза, че не съм изгубена и ме посъветва да отида при бр. Стокмън, който тогава проповядваше на адвентните вярващи в Портлътнд. Имах голямо доверие в него, защото той бе посветен и многообичан Христов служител. Неговите думи ми подеждаха добре и ми върнаха надеждата. Вкъщи отново застанах пред Господа и обещах, че ще направя и ще понеса всичко, само да получа отново Исусовото благоволение. Пред мене пак се появи същият дълг. Вечерта щеше да има молитвено събрание, което аз посетих. Когато другите коленичиха за молитва, аз също коленичих трепереща и след като двама-трима се бяха помолили, преди да се осъзная, отворих устата си в молитва. Божиите обещания ми се струваха много скъпоценни бисери, които трябваше да бъдат получени само чрез проста молитва. По време на молитвата бремето и мъката на душата ми, които тъй дълго бях търпяла, ме напуснаха и Божието благословение дойде над мене като нежна роса. Отдадох слава на Бога за това, което почувствах, но копнеех за още. Не можех да се задоволя, докато не получех Божиата пълнота. Неизразима любов към Исус изпълни душата ми. Вълна след вълна от слава преминаваха над мене, докато тялото ми се схвана. Не виждах нищо освен Исус и Неговата слава и не разбирах нищо от случващото се около мене.

В това състояние на тялото и ума останах дълго време и когато отново започнах да осъзнавам заобикалящите ме неща, всичко ми изглеждаше променено. Всичко ми се виждаше славно и ново, като че ли се усмихваше и славеше Бога. Тогава бях готова да изповядвам Исус навсякъде. Шест месеца никакъв облак не помрачаваше духа ми. Душата ми всеки ден пиеше на големи глътки от блаженството на спасението. Аз мислех, че обичащите Исус ще обичат и Неговото идване и затова отидох в молитвено събрание на групата и разказах какво бе направил Исус за мен и каква пълнота на радост бях получила чрез вярата в скорошното идване на Господа. Водителят на групата ме прекъсна с думите: “Чрез методизма”, но аз не можех да отдам славата на методизма, след като Христос и надеждата в Неговото скорошно идване ме бяха направили свободна.

* Споменатите тук сънища са описани на с. 78-81.

Повечето от членовете на бащиното ми семейство вярваха напълно в Пришествието и свидетелстваха за това чудесно учение; заради това, седем от нас бяха едновременно изключени от методистката църква. По това време извънредно скъпи за нас бяха думите на пророка: “Братята ви, които ви мразят, които ви отхвърлят поради Моето име, са рекли: Господ нека прослави Себе Си. Та да видим вашата радост! Но те ще се посрамят” (Исая 66:5).

От тогава до декември 1844 г. моите радости, изпитания и разочарования бяха също като тези на моите мили приятели адвентисти около мене. По това време посетих една от нашите сестри адвентистки и на сутринта преклонихме глави около семейния олтар. Това не бе никакъв изключителен случай, бяхме събрани само пет сестри. Докато се молех, Божията сила дойде над мене, както никога не бях я чувствала да идва преди това. Славата Божия ме обгърна във видение и ми се струваше, че се издигам все по-високо и по-високо над земята. Показано ми бе нещо от пътуването на адвентния народ към светия град, което е разказано по-долу.

МОЕТО ПЪРВО ВИДЕНИЕ*

Тъй като Бог ми показа пътуването на адвентния народ към светия град и богатата награда, която ще бъде дадена на очакващите завръщането на своя Господ от сватбата, мой дълг е да дам кратко описание на онова, което Бог ми разкри. Скъпите светии ще преминават през много изпитания. Но нашите леки нещастия, които са само за момент, ще ни издействат една по-превъзходна и вечна “тежина на слава” - докато не започнем да гледаме на нещата, които не се виждат. Защото

* Това видение бе дадено скоро след голямото адвентно разочарование през 1844 г. и бе публикувано за първи път в 1846 г. По онова време бяха видени само някои от бъдещите събития. По-късните видения са били много по-пълни. Виж също и Приложението.

“нещата, които се виждат, са временни, а нещата, които не се виждат, са вечни”. Опитах се да дам един добър доклад и да донеса няколко грозда от небесния Ханаан, за което някои искаха да ме убият с камъни, както на времето събранието поиска Халев и Исус Навиев да бъдат убити с камъни заради техния доклад (Числа 14:10). Но аз ви заявявам, мои братя и сестри в Господа, че това е една великолепна страна и ние наистина можем да влезем в нея и да я притежаваме.

Докато се молех на семейния олтар, Светият Дух ме осени и ми се струваше, че се издигам все по-нагоре и по-нагоре, високо над тъмния свят. Обърнах се да видя къде е адвентният народ в този свят, но не можах да го намеря. Тогава чух глас да ми казва: “Погледни пак, но гледай малко по-високо”. Повдигнах очите си и видях една права и тясна пътека, простираща се високо над света. Адвентният народ пътуваше по тази пътека към святия град, който се намираше на другия край на пътеката. Зад пътуващите адвентисти, в началото на пътеката, имаше блестяща светлина, за която един ангел ми каза, че представлявала “среднощният вик”. Тази светлина огряваше цялата пътека и беше светилник за нозете им, за да не се спъват. Докато продължаваха да гледат към Исус, Който вървеше точно пред тях, водейки ги към града, те бяха сигурни. Но скоро някои се умориха, говореха, че градът бил много далече, противно на очакванията им отдавна вече да са влезли в него. Тогава Исус ги окуражаваше, като издигаше славната си дясна ръка, от която се изливаше светлина над тях и те извикваха: “Алилуя!”. Други прибързано отричаха светлината зад себе си и казваха, че не Бог ги е довел толкова далече. Зад тях светлината изгасваше и оставаше нозете им в пълнен мрак; те се препъваха, изгубваха от погледа си целта и Исус и падаха от пътеката долу в тъмния и несправеден свят. Скоро² ние чухме Божия глас, подобен на много води, който ни съобщи деня и часа на Исусовото идване. Живите светии, 144 000 на брой, познаваха и разбираха гласа, докато безбожните мислеха, че това е гръм и земетресение. Когато извести времето, Бог изля над нас Светия Дух и лицата ни започнаха да светят, да греят от Божията слава, както бе с Мойсей, когато слизаше от планината Синай.

Всичките 144 000 бяха запечатани и съвършено съединени. На челата им бе написано: Бог, нов Ерусалим и имаше една славна звезда с новото име на Исус. При това щастливо, свято състояние безбожниците се разгневиха и се втурнаха да ни нападнат с ярост, да ни арестуват и хвърлят в затвора; когато ние протегнахме ръце в името на Господа, те паднаха безпомощно на земята. Тогава стана така, че “синагогата на Сатана” позна, че Бог ни е обичал - нас, които си измиваме нозете един на друг и се поздравяваме със свята целувка - и те се поклониха в нозете ни.

Скоро погледите ни бяха привлечени към изток, откъдето се появи малък черен облак, колкото половин човешка длан. Ние знаехме, че това е знаменieto на Човешкия Син. Всички наблюдавахме облака в дълбоко мълчание, докато той приближаваше и ставаше все по-светъл, все по-славен и по-славен, докато стана голям и бял. В основата си изглеждаше като огън; над него имаше дъждовна дъга, а около нея десетки хиляди ангели пееха най-прекрасна песен; над облака седеше Човешкият Син. Косата Му бе бяла и къдрава и лежеше на раменете Му, над главата Му имаше много корони. Нозете му изглеждаха като огън; в дясната Си ръка държеше остър сърп, а в лявата - сребърна тръба. Очите Му бяха като огнен пламък, проникващ напълно и изпитващ чедата Му. Всички лица побледнях, а отхвърлилите Бога бяха обгърнати от тъмнина. Тогава всички ние извикахме: “Кой може да устои? Без петно ли е моята дреха?” Тогава ангелите престанаха да пеят и за известно време настъпи ужасна тишина, когато Исус извика: “Онези, които имат чисти ръце и чисти сърца, ще устоят; Моята благодат е достатъчна за вас.” При тези думи лицата ни просветнаха и сърцата ни се изпълниха с радост. А ангелите пак запяха още по-високо, докато облакът се приближаваше все повече към земята.

Когато Исус, обгърнат от огнени пламъци, слезе с облака, сребърната Му тръба прозвуча. Той се вгледа в гробовете на заспалите светии, после повдигна очите и ръцете Си към небето и извика: “Събудете се! Събудете се! Събудете се! Вие, които спите в земята, и се вдигнете!” Тогава стана силно земетресение. Гробовете се отвориха и мъртвите излязоха, облечени в безсмъртие. Сто четиридесет и четирите хиляди извикаха: “Алилуя!”, когато познаха приятелите си, отнети им от смъртта. В същия миг ние бяхме преобразени и грабнати заедно с тях, за да посрещнем Господа във въздуха.

Всички заедно влязохме в облака и се възнасяхме седем дни нагоре към стъкленото море, където Исус донесе короните и със собствената си ръка ги постави на главите ни. Даде ни златни

арфи и палмови клонки в знак на победа. Тук на стъкленото море сто четиридесет и четирите хиляди застанаха във формата на правилен четириъгълник. Някои от тях имаха много светли корони, други - не толкова светли. Някои корони изглеждаха отрупани със звезди, а други имаха само по няколко. Всички бяха напълно доволни от короните си. И всички бяха облечени от раменете до нозете със славни бели дрехи. Ангели ни обкръжаваха, когато ми нахмем по стъкленото море към вратата на града. Исус повдигна своята мощна, славна ръка, хвана бисерната врата, отвори я навътре на блестящите ѝ панти и ни каза: “Вие изпрахте дрехите си в Моята кръв, стояхте твърдо за Моята истина, влезте!” Всички влязохме вътре и чувствахме, че имаме съвършено право на града.

Тук видяхме Дървото на живота и Божия престол. От престола изтичаше бистра река, а Дървото на живота се простираше от всяка страна на реката - едното му стъбло от едната страна и другото му стъбло от другата страна. И двете стъбла бяха от чисто прозрачно злато. Отначало мислех, че виждам две дървета. Погледнах отново и видях, че се съединяват в едно дърво. Така Дървото на живота се простираше от двете страни на Реката на живота. Клоните му се свеждаха към мястото, където стояхме ние, а плодовете му бяха прекрасни; изглеждаха като злато, размесено със сребро.

Всички отидохме и седнахме под дървото да съзерцаваме славата на мястото, когато братята Фич и Стокмън*, които бяха проповядвали евангелието за царството и Бог ги бе положил в гроба, за да ги спаси, дойдоха при нас и ни попитаха какво сме преживели, докато са спали. Опитахме се да им разкажем нашите найголеми изпитания, но те изглеждаха тъй малки в сравнение с далеч по-превъзходящата ги и вечна по стойност слава, която ни обкръжаваше, че не можахме да говорим, а извикахме: “Алилуя! Небето се постига много лесно!” И засвирихме на златните си арфи така, че небесните сводове проехтяха.

Начело с Исус слязохме от града на земята върху една голяма и висока планина, която не можа да издържи Господа и като се разцепи, се превърна в мощна равнина. Погледнахме и видяхме великия град с дванадесет основи и дванадесет порти - по три от всяка страна, и на всяка порта по един ангел. Всички извикахме:

* Виж Приложението

“Градът, големият град идва, слиза от Бога от небето!” И той се установи на мястото, където ние стояхме. Тогава разгледахме отвън славните му неща. Аз видях великолепни къщи, сякаш сребърни, подпирани от четири обсипани с бисери стълбове, най-славни наглед. Щяха да ги обитават светиите. На всяка от тях имаше по един златен корниз. Видях някои от светиите да отиват в къщите, да снемат короните си и да ги поставят на корнизите. След това се отправяха към полето около къщите и започваха да обработват земята; не както ние работим тук на земята, не, не! Една славна светлина сияеше над главите им и те постоянно възкликаваха и хвалеха Бога.

Видях едно друго поле с всякакви видове цветя. И като ги късах, извиках: “Те никога няма да увяхнат!” По-нататък съзрях поле с висока трева, много славна на вид; тя бе свежо зелена с отражение на сребро и злато и се полюшваше гордо пред славата на царя Исус. След това навлязохме в поле, пълно с всякакъв вид животни: лъвът, агнето, леопардът, вълкът - всички заедно в пълно съгласие. Минахме помежду им и те ни последваха миролюбиво. Навлязохме в една гора, не като тукашните тъмни гори, не, не, но светла и пълна със слава. Клоните на дърветата се полюляваха и ние всички възкликвахме: “Ще живеем безопасно в пустинята и ще спим в горите!” Преминали през горите, защото бяха на пътя ни за планината Сион.

По-нататък срещнахме група хора, които също разглеждаха славата на мястото. Забелязах червени ръбове по дрехите им; короните им блестяха; дрехите им бяха чисто бели. Поздравихме ги и попитах Исус кои са те. Той отговори, че са мъченици, заклани за Него. Между тях имаше неизброимо множество малки деца също с червени ръбове по дрехите си. Планината Сион бе точно пред нас. На нея се намираще славен храм, заобиколен от седем други планини, по които растяха рози и лилии. Аз виждах малките да се катерят нагоре, а когато пожелаеха, се възползваха от малките си крилца и летяха към планинските върхове, където беряха никога неувяхващи цветя. Мястото около храма бе украсено с всички видове дървета: чимшир, борове, ели, маслини, мирти и нарове, а смокиновите дървета се свеждаха под тежестта на узрелите смокини - това правеше мястото извънредно величествено. Когато поискахме да влезем в храма, Исус каза с прекрасния си глас: “Само 144-те хиляди могат да влязат в това място”, а ние извикахме: “Алилуя!”

Храмът бе поддържан от седем стълба от прозрачно злато, украсени с най-славни бисери. Аз не мога да опиша чудесните

неща, които видях там. О, да можех да говоря на ханаански език, тогава бих разказала поне малко за славата на по-добрия свят. Видях каменни плочи, на които имената на 144-те хиляди бяха гравирани с златни букви. След като разгледахме славата на храма и излязохме от него, Исус ни остави и отиде в града. Скоро отново чухме прекрасния Му глас, който каза: “Елате, народе мой, вие сте дошли от голямата скръб и сте изпълнявали волята ми; елате на вечеря, защото ще се препаша и ще ви слугувам.” Ние извикахме: “Алилуя, слава!” и влязохме в града. И видях маса от чисто сребро; тя бе дълга много мили, но нашите очи можеха да я виждат цялата. На нея съзрях плода от Дървото на живота, манна, бадеми, смокини, нарове, грозде и много други различни видове плодове. Помолих Исус да ми позволи да ям от тях. Той каза: “Не още. Онези, които ядат от плодовете на тази страна, не се връщат повече на Земята. Но ако останеш вярна, скоро ще ядеш от Дървото на живота и ще пиеш от водата на извора.” И след това добави: “Трябва пак да се върнеш обратно на Земята и да разкажеш на другите това, което ти разкрих.” Тогава един ангел внимателно ме занесе долу, в тъмния свят. Понякога си мисля, че не ще мога да издържа повече; всички неща на тази земя изглеждат толкова печални. Тук се чувствам много самотна, защото видях една много по-добра страна. О, да имах крила като на гълъб, тогава бих отлетяла да си почина!

След като излязох от видението, всичко ми изглеждаше променено; мрак се стелеше над онова, което гледаха очите ми. О, колко неприветлив ми изглеждаше този свят! Плаках, когато се намерих пак тук, и чувствах носталгия по онази страна. Бях видяла един по-добър свят и не можех да се радвам повече на земята. Разказах видението на нашата малка група в Портлънд и всички напълно повярваха, че то е от Бога. Това бе забележително време, което действаше мощно в нас. Тържествеността на вечността почиваше над нас. Около седмица след това Господ ми даде друго видение. Показа ми изпитанията, през които трябваше да премина, и необходимостта да разкажа на другите откритото от Бога. Вършейки това, щях да срещна голяма съпротива и да претърпя душевни мъки. “Но - каза ангелът - Божията благодат е достатъчна за теб; тя ще те поддържа.”

От видението излязох извънредно смутена. Здравето ми беше много лошо, а бях едва седемнадесет годишна. Знаех, че много хора бяха паднали поради превъзнасяне, и разбрах, че ако аз се

превзнеса по някакъв начин, Бог би ме изоставил и аз сигурно бих била загубена. Отидох при Господа с молитва и поисках да възложим на друго това бреме. Струваше ми се, че не бих могла да го издържа. Дълго лежах по лице, но всичката светлина, що получих, бе: “Разкажи на другите онова, което ти открих.”

В следващото ми видение сериозно помолих Господа да ме пази от превъзнасяне, щом трябва да разкажа откритото ми от Него. Тогава Той ми показа, че е отговорено на молитвата ми и ако бъда заплашена от превъзнасяне, ръката Му ще легне върху мене и ще ми бъде нанесена болест. Ангелът каза: “Ако ти вярно предаваш вестите и издържиш до края, ще ядеш от плода на Дървото на живота и ще пиеш от водата на Реката на живота.”

Скоро се разчу, че виденията ми били резултат от месмеризъм³ и много адвентисти бяха готови да повярват и разпространят този слух. Един лекар, прочут хипнотизатор, ми каза, че виденията ми ставали чрез месмеризъм, че лесно съм могла да бъда хипнотизирана и той можел да направи това и да ми даде видения. Казах му, че Господ ми е показал във видение, че месмеризмът е от дявола, от бездънната пропаст и че той скоро ще отиде там заедно с всички, които продължават да го прилагат. После му позволих да ме хипнотизира, ако може. Половин час той се опитваше, прибъгвайки до различни действия, докато се отказа. Чрез вяра в Бога аз бях в състояние да се противопоставя на неговото влияние, така че той не можа да ми въздейства ни най-малко.

Когато получавах видение по време на събрание, някои казваха, че състоянието ми било само екзалтация и че някой ме е хипнотизирал. Тогава аз отивах сама в гората, където никой освен Бога не можеше да ме вижда и чува и Му се молех. Понякога Той ми даваше видение и там. Тогава се радвах и разказвах на другите какво Бог ми бе открил, без да съм повлияна от някое човешко същество. Но някои ми казваха, че сама съм се хипнотизирвала. О, мислех си аз, до там ли е стигнало, че тези, които искрено молят Бога за Неговите обещания и Неговото спасение, да бъдат обвинявани, че се намират под отвратителното и погубващо душата влияние на месмеризма? Дали молим нашия благ небесен Баща за “хляб” само за да получим “камък” или “змия”? Тези неща нараняваха духа ми и измъчваха душата ми, изпълвайки я със скръб, стигаща до отчаяние. Мнозина искаха да ме накарат да повярвам,

че нямало Свят Дух и че всички духовни преживявания на свети Божии мъже били месмеризъм или сатанински измами.

В това време в Мейн съществувахе фанатизъм. Някои напълно се въздържаха от работа и изключваха всички не споделящи техните възгледи по този въпрос и по някои други неща, които те считаха за религиозни задължения. Във видение Бог ми разкри тези заблуди и ме изпрати да заявя това на Неговите грешащи чеда; но много от тях отхвърлиха изцяло тази вест и ме обвиниха, че съм се съобразявала със света. От друга страна адвентистите по име ме обвиняваха във фанатизъм и съвсем неправдиво, а от някои и по недостоен начин, бях представяна като водителка на фанатизма докато всъщност аз се стараех да го порицавам. Много пъти на различни дати се определяше времето за идването на Господа и това бе налагано на братята; но Господ ми показа, че всички тези дати ще отминат, защото преди идването на Христос трябва да има време на скръб и че всяко определяне и отминаване на дата само отслабва вярата на Божия народ. Поради това аз бях обвинявана, че съм злия слуга, който казвал в сърцето си: “Господарят ми се забави.”

Всички тези неща дълбоко потискаха духа ми и в това смущение бях понякога изкушавана да се съмнявам в собствената си опитност. Една сутрин, докато бяхме на семейната молитва, силата Божия започна да ме осенява. Тогава ми мина през ума, че това е месмеризъм, и аз ѝ се съпротивих. Веднага онемях и няколко мига останах безчувствена към всичко около мен. Тогава видях греха си - бях се усъмнила в Божията сила и затова бях онемяла, а езикът ми щеше да се развърже

преди да изтекат двадесет и четири часа. Представена ми бе една карта, на която със златни букви бяха написани главите и стиховете на петдесет библейски текста. [Тези текстове са дадени в края на тази статия.] Когато излязох от видението, помолих чрез знаци да ми дадат плоча, където написах, че съм няма, а също и какво бях видяла, и че искам голямата Библия. Взех я и лесно намерих всички текстове от картата. Целият ден не бях в състояние да говоря. Рано на следната сутрин душата ми се изпълни с радост и езикът ми се развърза, за да хвали високо Бога. След това вече никога не дръзнах да се съмнявам, нито пък за момент дори да се съпротивлявам на Божията сила, независимо от мнението на другите за мен.

През 1846 г., докато бяхме в Феърхейвън, Масачузетс, сестра ми (която по онова време обикновено ме придружаваше), сестра А., брат Г. и аз тръгнахме с една платноходка да посетим едно семейство в Уест Айлънд. Беше се почти стъмнило. Бяхме изминали само малко разстояние, когато внезапно се разрази буря. Гърмеше и се святаше и дъждът се изливаше като из ведро. Ясно беше, че ще загинем, ако Бог не ни избави.

Коленичих и започнах да викам към Господа да ни спаси. И тук, над бушуващите вълни, докато водата заливаше лодката, аз бях пренесена във видение. Прозрях, че по-скоро би пресъхнала всяка капка вода в океана, отколкото ние да загинем, защото моето дело току-що започвало. След като излязох от видението, всичките ми страхове бяха изчезнали и ние започнахме да хвалим Бога, а нашата малка лодка бе за нас един плаващ Ветил. Издателят на “Advent Herald” бе казал, че моите видения били известни като “резултат от хипнотични действия. Но аз питам, каква възможност имаше в такова време за хипнотично действие? Брат Г. трябваше да се бори пряко сили, за да управлява лодката. Той се опитваше да пусне котва, но тя не се задържа. Малката ни лодка бе подхвърляна насам-натам от вълните и тласкана от вятъра, при това беше тъй тъмно, че ние не можехме да виждаме от единия до другия ѝ край. Скоро след това котвата се закрепил и брат Г. извика за помощ. На острова имаше само две къщи се оказа, че сме близо до едната, точно тази, в която искахме да отидем. Цялото семейство си беше вече легнало, освен едно малко дете, чуло вика за помощ над водата. Баща му дойде веднага и с малка лодка ни изведе на брега. По-голямата част от нощта прекарахме в благодарение и хваление на Бога за неговата удивителна доброта.

Текстовете, споменати в тази глава

“И ето, ще млъкнеш и не ще можеш да говориш до деня, когато ще се сбъдне това, защото не повярва думите Ми, които ще се сбъднат своевременно” (Лука 1:20);

“Всичко, що има Отец, е Мое; затова казах, че от Моето като взема, ще ви известява” (Йоан 16:15);

“И те всички се изпълниха със Светия Дух и почнаха да говорят чужди езици според както Духът им даваше способност да говорят” (Деяния 2:4);

“И сега, Господи, погледни на техните заплашвания и дай на Своите слуги да говорят Твоето Слово с пълна дързост, докато Ти простираш ръката си да изцеляваш и да стават знамения и чудеса чрез името на Твоя свет служител Исус. И като се помолиха, потресе се мястото, гдето бяха събрани; и всички се изпълниха със Светия Дух и с дързост говореха Божието слово” (Деяния 4:29-31);

“Не давайте свето нещо на кучетата, нито хвърляйте бисерите си пред свините, да не би да ги стъпчат с краката си и се обърнат да ви разкъсат. Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори; защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на тогава, който хлопа, ще се отвори. Има ли между вас човек, който, ако му поиска син му хляб, ще му даде камък? Или, ако поиска риба, да му даде змия? И тъй, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече Отец ви, Който е на небесата, ще даде добри неща на тия, които искат от Него! И тъй, всяко нещо, което желаете да правят човешките на вас, така и вие правете на тях; защото това е същината на закона и пророците” (Матей 7:6-12);

“Защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така щото да заблудят, ако е възможно, и избраните” (Матей 24:24);

“И тъй, както сте приели Христа Исуса, Господа, така и се обхождайте в Него, вкоренени и назидавани в Него утвърждавани във вярата си, както бяхте научени, и изобилващи в нея с благодарение. Внимавайте да ви не заплени някой с философията си и с празна измама по човешко предание, по първоначалните учения на света, а не по Христа” (Кол. 2:6-8);

“И тъй, не напушайте дръзновението си, за което имате голяма награда. Защото ви е нужно търпение, та като извършите Божиата воля, да получите обещаното. “Защото още твърде малко време и ще дойде Тоя, Който има да дойде, и не ще се забави. А който е праведен пред Мене, ще живее чрез вяра; но ако се дръпне назад, няма да благоволи в него душата Ми.” Ние обаче не сме от ония, които се дърпат назад, та се погубват, а от тия, които вярват, та се спасява душата им” (Евр. 10:35-39);

“Защото оня, който е влязъл в Неговата почивка, той си е починал от своите дела, както и Бог от Своите Си. Затова нека се постареем да влезем в тая почивка, за да не падне някой в това да дава същия пример на неверие. Защото Божието слово е живо, деятелно, по-остро от всеки меч, остър и от двете страни, пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка и издирва помислите и намеренията на сърцето” (Евр. 4:10-12);

“Като съм уверен именно в това, че Оня, Който е почнал добро дело във вас, ще го усъвършенства до деня на Исуса Христа... Само се обхождайте достойно на Христовото благовестие, тъй щото, било че дойда и ви видя, или че не съм при вас, да чуя за вас, че стоите твърдо в един дух и се подвизавате еднородно за вярата на благовестието и че в нищо не се плашите от противниците; което е доказателство за тяхната погибел, а на вас за спасение, и то от Бога; защото относно Христа, вам е дадено не само да вярвате в Него, но и да страдате за Него” (Фил. 1:6, 27-29);

“Защото Бог е, Който според благоволения Си действа във вас и да желаете това и да го изработвате. Вършете всичко без роптание и без препиране, за да бъдете безукорни и незлобиви, непорочни Божии чада всред опако и извратено поколение, между които блестите като светила на света” (Фил. 2:13-15);

“Най-после заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество. Облечете се в Божието всеоръжие, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола. Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места. Затова вземете Божието всеоръжие, за да може да противостоите в злия ден и като надвиете на всичко, да устоите. Стойте, прочее, препасани с исти-

на през кръста си и облечени в правдата за бронен нагръдник и с нозете си обути с готовност чрез благовестието на мира. А освен всичко това вземете си вярата за щит, с който ще можете да угасите всичките огнени стрели на нечестивия; вземете тоже за шлем спасението и меча на Духа, който е Божието слово; молеши се в Духа на всяко време с всякаква молитва и молба, бидейки бодри в това с неуморно постоянство и моление за всичките светии” (Еф. 6:10-18);

“А бивайте един към друг благи, милосърдни; прощавайте си един на друг, както и Бог в Христа е простил на вас” (Еф.4:32);

“Понеже сте очистили душите, си като сте се покорили на истината, която докарва до нелицемерно братолюбие, обичайте се един друг горещо, от сърце” (1 Петрово 1:22);

“Нова заповед ви давам, да се любите един другиго; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един другиго. По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си” (Йоан 13:34, 35);

“Изпитвайте себе си дали сте във вярата; опитвайте себе си. Или за себе си не познавате ли, че Христос е във вас, освен ако сте порицани?” (2 Кор. 13:5);

“Според дадената ми Божия благодат, като изкусен строител аз положих основа; а друг гради на нея. Но всеки нека внимава как гради на нея. Защото никой не може да положи друга основа освен положената, която е Исус Христос. И ако някой гради на основата злато, сребро, скъпоценни камъни, дърва, сено, слама, всекиму работата ще стане явна както е; защото Господният ден ще я изяви, понеже тя чрез огън се открива; и самият огън ще изпита работата на всекиго каква е” (1Кор.3:10-13);

“Внимавайте на себе си и на цялото стадо, в което Святият Дух ви е поставил епископи да пасете църквата на Бога, която Той придоби със собствената Си кръв. Аз зная, че подир моето замиване ще навлязат между вас свирепи вълци, които няма да жаят стадото; и от самите вас ще се издигнат човеци, които ще говорят извратено, та ще отвличат учениците след себе си” (Деяния 20:28-30);

“Чудя се как вие оставяте Онзи, Който ви призова чрез Христовата благодат, и така скоро преминавате към друго благо-

вестие; което не е друго благовестие, но е дело на неколцината, които ви смущават и искат да изопачат Христовото благовестие. Но ако и сами ние или ангел от небето ви проповядва друго благовестие освен онова, което ви проповядвахме, нека бъде проклет. Както ей сега казахме, така пак го казвам: Ако някой ви проповядва друго благовестие освен онова, което приехте, нека бъде проклет” (Гал. 1:6-9);

“Затова, каквото сте говорили в тъмно, ще се чуе на видело; и каквото сте казали на ухо във вътрешните стаи, ще се разгласи от покрива. А на вас, моите приятели, казвам: Не бойте се от тия, които убиват тялото и след това не могат нищо повече да сторят. Но ще ви предупредя от кого да се боите; бойте се от онзи, който, след като е убил, има власт да хвърли в пъкъла. Да! Казвам ви, от него да се боите. Не продават ли се пет врабчета за два асария? И ни едно от тях не е забравено пред Бога. Но вам и космите на главата са всички преброени. Не бойте се; вие сте много по-скъпи от врабчета” (Лука 12:3-7);

“Защото е писано: “Ще заповяда на ангелите си за Тебе, да Те пазят. И на ръце ще Те дигат да не би да удариш о камък нога-та си” (Лука 4:10, 11);

“Понеже Бог, Който е казал на светлината да изгрее из тъмнината, Той е, Който е огрял в сърцата ни, за да се просвети светът с познаването на Божията слава в лицето Исус Христово. А ние имаме това съкровище в пръстни съдове, за да се види че превъзходната сила е от Бога, а не от нас. Угнетявани сме отвсякъде, но не сме утеснени; в недоумение сме, но не до отчаяние; гонени сме, но не оставени; повалени сме, но не погубени... Защото нашата привременна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна тежина на слава за нас, които не гледаме на видимите, но на невидимите, защото видимите са временни, а невидимите вечни” (2 Кор. 4:6-9, 17, 18);

“...които с Божията сила сте вардени чрез вяра за спасение, готово да се открие в последно време. В което блаженство се радвате, ако и за малко време да скърбите сега (ако е потребно) в разни изпитни с цел изпитването на вашата вяра, като е по-скъпоценно от златото, което гине, но пак се изпитва чрез огън да излезе за хвала и слава, и почест, когато се яви Исус Христос” (1 Петрово 1:5-7);

“Понеже ние сега живеем, ако вие стоите твърдо в Господа” (1 Сол. 3:8);

“И тия знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят; змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце, и те ще оздравяват” (Марко 16:17, 18);

“Родителите в отговор казаха: Знаем, че този е нашият син и че се роди сляп; а как сега вижда, не знаем; или кой му е отворил очите, не знаем; него питайте, той е на възраст, сам нека говори за себе си. Това казаха родителите му, защото се бояха от юдеите; понеже юдеите се бяха вече споразумели помежду си да отлъчат от синагогата онзи, който би Го изповядал, че е Христос. По тая причина родителите му рекоха: Той е на възраст, него питайте. И тъй, повикаха втори път човека, който беше сляп, и му рекоха: Въздай слава на Бога; ние знаем, че този човек е грешник. А той отговори: Дали е грешник не зная; едно зная, че бях сляп, а сега виждам. Затова му казаха: Какво ти направи? Как ти отвори очите? Отговори им: Казах ви ей сега и не чухте; защо искате пак да чуете? Да не би и вие да искате да му станете ученици?” (Йоан 9:20-27);

“И каквото и да поискате в Мое име, ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина. Ако поискате нещо в Мое име, това ще сторя. Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди” (Йоан 14:13-15);

“Ако пребъдете в Мене и думите ми пребъдат във вас, искайте каквото и да желаете, и ще ви бъде. В това се прославя Отец ми, да принасяте много плод; и така ще бъдете Мои ученици” (Йоан 15:7, 8);

“И скоро след това се намираше в синагогата им човек, хванат от нечист дух, който извика, думайки: Остави ни! Какво имаш ти с нас, Исусе Назарянине? Нима си дошъл да ни погубиш? Познавам Те Кой си, Светий Божий. Но Исус го смъмри, казвайки: Млъкни и излез из него” (Марко 1:23-25);

“Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще

може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ” (Римл. 8:38, 39);

“До ангела на Филадельфийската църква пиши: Това казва Святият, Истинският, у Когото е Давидовият ключ; който отваря и никой няма да затваря; и затваря и никой не отваря. Зная твоите дела. Ето, поставих пред тебе отворени врата, които никой не може да затвори, понеже, имайки само малко сила, пак си опазил Моето слово и не си се отрещъл от името Ми. Ето, давам ти някои от ония, които са от сатанинската синагога, които наричат себе си юдеи, а не са, но лъжат - ето, ще ги накарам да дойдат и да се поклонят пред нозете ти и да познаят, че Аз те възлюбих. Понеже си опазил Моята заповед да търпиш, то Аз ще опазя тебе от времето на изпитанието, което ще дойде върху цялата вселена да изпита ония, които живеят по земята. Ето, ида скоро; дръж здраво това, което имаш, за да ти не отнеме никой венеца. Който победи, ще го направя стълб в храма на Моя Бог, отдето няма вече да излезе вън; и ще напиша на него името на Моя Бог, новият Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново име. Който има ухо нека слуша що говори Духът към църквите” (Откр. 3:7-13);

“Те са ония, които не са се осквернили с жени, защото са девственици; те са, които следват Агнето където и да отива; те са били изкупени измежду човеците за първи плодове на Бога и на Агнето. И в устата им не се намери лъжа; те са непорочни” (Откр. 14:4, 5);

“Защото нашето гражданство е на небесата, отдето и очакваме Спасител, Господа Исуса Христа” (Фил. 3:20);

“И тъй, братя, останете твърди до Господното пришествие. Ето, земеделецът очаква скъпоценния плод от земята и търпи за него, докле получи и ранния, и късния дъжд. Останете и вие твърди и укрепете сърцата си; защото Господното пришествие наближи” (Яков 5:7, 8);

“Който ще преобрази нашето унижено тяло, за да стане съобразно с Неговото славно тяло по упражнението на силата Си да покори и всичко на Себе Си” (Фил. 3:21);

“И видях, и ето, бял облак и на облака седеше един, който приличаше на Човешкия Син, имайки на главата си златна корона и в ръката си остър сърп. И друг ангел излезе от храма и викаше със силен глас на този, Който седеше на облака: Простри сърпа си и жъни; защото е настанал часът да жънеш, понеже земната жътва е презряла. Онзи, прочее, който седеше на облака, хвърли сърпа си на земята; и земята биде пожъната. И друг ангел излезе от храма, който е на небето, като държеше и той остър сърп” (Откр. 14:14-17);

“Следователно за Божиите люде остава една съботна почивка” (Евр. 4:9);

“Видях и светия град, новия Ерусалим, да слиза из небето от Бога, приготвен като невяста, украсена за мъжа си” (Откр. 21:2);

“И видях, и ето, Агнето стоеше на хълма Сион и с Него сто и четиридесет и четири хиляди, които носеха Неговото име и името на Неговия Отец написано на челата им” (Откр. 14:1);

“След това ангела ми показа река с вода на живот, бистра като кристал, която извираше от престола на Бога и на Агнето и течеше вред улицата му. И от двете страни на реката имаше дърво на живот, което раждаше плод дванадесет пъти, като даваше плод всеки месец; и листата на дърветата бяха за изцеление на народите. Нищо проклето не ще има вече; и престолът на Бога и на Агнето ще бъде в него, и Неговите слуги ще Му служат. Те ще гледат лицето Му; и Неговото име ще бъде на челата им. Нощ не ще има вече; и не ще имат нужда от светене на светило или от слънчева светлина, защото Господ Бог ги осветява. И те ще царуват до вечни векове” (Откр. 22:1-5).

Следващи видения

Следващото видение Господ ми даде през 1847 г., докато братята бяха събрани в събота в Топсхам, щата Мейн.

Чувствахме необикновен молитвен дух и както се молехме, Светият Дух падна над нас. Скоро престанах да усещам земните неща и бях обзета от видение за Божията слава. Съзрях един ангел да лети бързо към мене и за кратко време ме отнесе от земята в святия град. Там видях храм, в който влязох. Минах през

една врата, преди да стигна до първата завеса. Тя бе вдигната и аз влязох в Светая. Видях кадилния олтар, светилникът със седемте лампи и масата с хлябовете на предложението. След като разгледах славата на Светая, Исус вдигна втората завеса и влязох в Светая Светих.

В Светая Светих видях ковчег, отгоре и отстрани покрит с чисто злато. На всеки край на ковчега по един прекрасен херувим разпростираше крилата си. Лицата на херувимите бяха обърнати един към друг и гледаха надолу. Между ангелите се намираще златна кадилница. Мястото над ковчега, където стояха ангелите, бе изпълнено с извънредно блестяща слава, която изглеждаше като престола на Бога. Исус стоеше до ковчега и когато молитвите на светиите се издигаха към Него, таманът в кадилницата започваше да пуши и Той предлагаше молитвите заедно с дима от тамяна пред Своя Отец. В ковчега се намираще златната стомна с манна, Аароновият жезъл, който процъфтя, и каменните плочи, сгънати като книга. Исус ги разтвори и аз видях десетте заповеди, написани с Божия пръст. На едната от плочите се намираха четири, а на другата шест от заповедите. Четирите заповеди на първата плоча бяха по-светли от останалите шест. Но четвъртата - съботната заповед, блестеше повече от всички. Защото съботата бе отделена да бъде спазвана в чест на Божието свято име. Славна изглеждаше святата събота - около нея имаше ореол от слава. Видях, че съботната заповед не е прикована на кръста. Ако това бе така, то и другите девет заповеди са приковани и ние сме свободни да нарушаваме всичките, както нарушаваме четвъртата. Видях, че Бог не е променил съботата, защото Той е непроменим. Но папата я бе променил - от седмия на първия ден от седмицата. Защото трябваше да промени времена и закони.

Видях също, че ако Бог бе променил съботата от седмия на първия ден, Той трябваше да промени и съдържанието на съботната заповед, написана на каменните плочи, намиращи се сега в ковчега на Светая Светих на небесния храм, и тя би трябвало да гласи така: Първият ден е съботата на Господа, твоя Бог. Но аз видях, че тя гласи точно както бе записана с Божия пръст на каменните плочи връчени на Мойсей на планината Синай. “Но седмият ден е съботата на Господа, твоя Бог.” Видях, че святата събота е и ще бъде разделителната стена между истинския Божи Израил и невярващите; че тя е големият въпрос, който ще съедини сърцата на Божиите мили, очакващи Го свети.

Видях, че Бог има деца, които не познават и не пазят съботата. Те не са отхвърлили светлината за нея. В началото на времето на скръбта, ние бяхме изпълнени със Светия Дух. Излязохме да проповядваме още по-пълно истината за съботата.* Това разяри църквите и адвентистите по име**, тъй като те не можеха да опровергават истината за съботата. По това време всички от избрания Божия народ видяха ясно, че ние имаме истината и излязоха, и претърпяха преследването заедно с нас. Видях в страната меч, глад, епидемии и голямо смущение. Безбожните смятаха, че ние сме им причинили тези наказания и се повдигнаха, съветвайки се да избавят земята от нас с надеждата, че тогава злото ще престане.

Във времето на скръбта всички ние избягахме от градовете и селата, но бяхме преследвани от неправедните, които влизаха в къщите ни, издигаха меч да ни убият, но той се счупваше и падаше безсилен като сламка. Ден и нощ викахме за избавление и викът ни стигна до Бога. Слънцето изгря и луната се спря. Реките престанаха да текат. Появиха се тъмни, гъсти облаци, блъскащи се един с друг. Но имаше едно светло място, където обитаваше слава. От там дойде Божият глас, подобен на много води, и разтърси небето и земята. Небето се отваряше и затваряше, и се движеше. Планините се люлееха, както тръстиката се люлее от вятъра, и мятаха наоколо назъбени скали. Морето кипеше като гърне и изхвърляше на сушата камъни. Тогава Бог изговори дения и часа на Исусовото идване и предаде на Своя народ вечния завет. Казваше едно изречение

* Виж с. 104.

** Виж Приложението.

и след това спираше, докато думите обиколят земята. Божият Израил стоеше с очи впити нагоре, слушайки как думите излизат от устата на Йехова и обикалят земята както гърма от най-мощни гръмотевици. Беше страшно тържествено. В края на всяко изречение светиите извикваха: “Слава! Алилуя!” Лицата им бяха осветени от Божията слава и блестяха така, както лицето на Мойсей, когато слезе от планината Синай. Поради това безбожните не можеха да ги гледат. И когато бе произнесено безпределно благословение над онези, които бяха почитали Бога чрез свято пазене на Неговата събота, се чу мощен вик на победа над звяра и неговия образ.

Тогава започна юбилейната година, когато земята трябваше да почива. Видях набожния роб да се издига победно и тържествено и да се отърсва от веригите, оковавали го досега, а неговият безбожен господар да стои объркан и да не знае какво да прави. Защото грешните не можеха да разберат думите на Божия глас. Скоро се появи големият бял облак. Той изглеждаше много по-красив, от каквото и да било, което би могло да се види някога преди това. На него стоеше Човешкият Син. Отначало ние не виждахме Исус на облака, но когато той наближи земята, можахме да видим Неговата славна личност. Появяването на този облак на небето бе знаменieto на човешкия Син. Гласът на Божия Син извика спящите светии и ни облече в славно безсмъртие. Живите светии бяха променени в един миг и бяха грабнати заедно с тях в небесна колесница. Толкова славно изглеждаше всичко, когато тя се понесе нагоре. От всяка страна на колесницата имаше крила, а под нея - колела. И колелата казваха: "Свят!", а крилата, като се движеха, викаха: "Свят!" и процесията от свети ангели около облака викаше: "Свят, свят, свят Господ, Бог Всемогъщ!" И светиите в облака възкликваха: "Слава! Алилuia!" И колесницата пътуваше нагоре към святия град. Исус отвори портите на златния град и ни въведе вътре. Тук ние бяхме приветствани с добре дошли, защото бяхме пазили "Божии заповеди" и имахме "право на Дървото на живота".

Запечатването

В началото на святата събота на 5 януари 1849 г. ние се молехме в семейството на брат Белден в Роки Хил, щата Кънектикът, когато Светият Дух падна върху нас. Бях отнесена в Светая Светих, където видях Исус все още да ходатайства за Израил. На долния край на дрехата му имаше редуващи се звънчета и нарове. След това видях, че Исус нямаше да напусне Светая Светих, докато всеки човешки случай не бъде решен било за спасение, било за унищожение. Видях, че Божият гняв не може да дойде, преди Исус да е приключил Своето дело в Светая Светих, преди да е съблякъл свещеническата си одежда и да е облякъл дрехата на възмездието. След това Исус ще се оттегли от мястото си на посредник между Бога и човека и Бог повече няма да мълчи, но ще излее гнева си над отхвърлилите Неговата истина. Видях, че гневът на народите, Божият гняв и времето за съдене на мъртвите са три различни и независими помежду си неща, които ще следват едно след друго. Видях също че Михаил не се е повдигнал, че времето на скръбта, каквото никога не е било, още не е започнало. Сега народите се разгневяват, но когато завърши делото Си в Светилището, нашият Първосвещеник ще се повдигне и тогава ще се излеят седемте последни язви.

Видях, че четиримата ангели задържат четирите ветрове, докато не завърши Исусовото дело в Светилището и тогава ще дойдат седемте последни язви. Те ще разгневят грешните против праведните. Те смятаха, че ние сме им докарали Божиите наказания и че ако успеят да освободят земята от нас, язвите ще престанат. Излезе указ светиите да бъдат избити, което ги накара да викат ден и нощ за спасение. Това бе времето на Якововата скръб. Тогава всички светии викаха в душевна агония и бяха избавени чрез Божия глас. Сто четиридесет и четирите хиляди тържествуваха. Лицата им бяха осветени от Божията слава. В същия момент ми бе показана една група хора, които плачеха и агонизираха. На дрехите им бе написано с големи букви “Претеглен си на везните и си намерен недостатъчен”. Запитах кои са тези хора. Ангелът каза: “Това са тези, които някога са пазили съботата, но после са се отказали от нея.” Чух ги да викат високо: “Ние вярвахме в Твоето идване и го проповядвахме със сила.” Но докато говореха, погледите им попадаха върху дрехите им, виждаха написаното и горко ридяха. Ви-

дах, че бяха пили от дълбоките води и останалото бяха потъпкали с нозете си - бяха потъпкали съботата - и затова бяха претеглени на везните и намерени леки.

След това придружаващият ме ангел ме поведе отново към святия град, където видях четири ангели, летящи към портата на града. Тъкмо представяха златните си карти на ангела пред портата, когато видях друг ангел да лети бързо откъм мястото на най-голямата слава и със силен глас да вика и да размахва нещо в ръка към другите ангели. Помолих придружаващият ме ангел да ми обясни това. Той ми отговори, че сега не мога да видя повече, но скоро ще ми покаже какво означава видяното.

В събота следобед един от нашите членове бе болен и пожела да се помолим за неговото оздравяване. Всички се съединихме в молитва към Лекаря, Който никога не бе имал неуспешен случай и докато изцелителната сила слизаше над болния и той оздравя, Светият Дух дойде над мен и аз бях взета във видение.

Видях четирима ангели, които щяха да извършат едно дело на земята и тъкмо се канеха да го направят. Исус бе облечен в свещенически одежди. Той погледна със състрадание към останалите, след това вдигна ръце и извика с глас на дълбоко състрадание: "Моята кръв, Отче, моята кръв!" Тогава видях една необикновено блестяща светлина да излиза от Бога, седящ на големия бял престол, и всичката да се излива над Исус. След това видях един ангел да лети бързо с една поръчка от Исус към четиримата ангели, които трябваше да извършат дело на земята. Той размахваше нещо в ръката си и викаше високо: "Спрете! Спрете! Спрете! Спрете! Докато не бъдат запечатани челата на Божиите служители".

Запитах придружаващия ме ангел за значението на чутото, и какво трябва да извършат четиримата ангели. Той ми отговори, че Бог задържа силите и че е възложил на Своите ангели ръководство над земните работи. И още, че тези ангели имат сила от Бога да задържат четирите ветрове, които те тъкмо искали да пуснат на свобода, но докато освобождавали ръцете си и ветровете щели да задухат, милостивото око на Исус погледнало останалите незапечатани и Той издигнал ръце към Отца и Му напомнил за пролятата Си заради тях кръв. Тогава на друг ангел било поръчано да отлети бързо до

четиримата ангели и да им поръча да спрат делото си, докато Божиите служители бъдат запечатани с печата на живия Бог върху челата.

Божията любов към Неговия народ

Видях нежната любов, която Бог изпитва към Своя народ - тя е много голяма. Видях ангели с разпрострени крила над светиите. Всеки светия имаше по един придружаващ го ангел. Когато светиите плачеха от обезсърчение или се намираха в опасност, винаги придружаващите ги ангели отлитаха бързо нагоре, за да съобщят това и в същия момент ангелите в града преставаха да пеят. Тогаваше Исус поръчваше на друг ангел да слезе, да ги окуражи, да бди над тях и да се опита да ги опази да не се отклонят от тесния път. Но ако те не обърнеха внимание на тази бдяща грижа и не пожелаеха да приемат утешението, но продължеха да се отклоняват, ангелите се натъжаваха и плачеха. Те съобщаваха тази новина горе и всички ангели в града плачеха, а след това с висок глас казаха: "Амин." Но ако светиите продължаваха да гледат на скъпата жертва пред тях и прославяха Бога с хвалението си, ангелите занасяха радостните новини в града, ангелите в града докосваха златните си арфи и запяваха със силен глас: "Алилуя!" И небесните сводове проехтяваха от прекрасните им песни.

В святия град съществува съвършена хармония и ред. Всички ангели, имащи поръчението да посещават земята, притежават златна карта, която представят на ангелите при портите на града при влизане и излизане. Небето е едно добро място. Копнея да бъда там и да гледам моя мил Исус, Който отдаде живота си за мен, копнея да бъда преобразена по Неговия славен образ. О, да имах език, с който да изразя славата на бъдещия свят! Жадувам за животворните потоци, които веселят града на нашия Бог.

Господ ми позволи да погледна и към други светове. Бяха ми дадени крила и един ангел ме придружи до едно много

блестящо и славно място. Тревата там бе свежо зелена и птиците чуруликаха и пееха сладки песни. Жителите имаха най-различен ръст, бяха благородни, величествени и мили. Приличаха на Исус и лицата им горяха от свята радост, изразяваща свободата и щастието на това място. Запитах един от тях защо са много по-красиви от жителите на земята. Отговори ми: “Ние сме живели в пълно послушание на Божиите заповеди и не сме изпадали в непослушание както жителите на земята.” След това видях две дървета, едното приличаше на Дървото на живота в града. Плодовете им бяха прекрасни, но на едно от тях бяха забранени за ядене. Жителите имаха възможност да ядат и от двете дървета, но едното им бе забранено. Тогава придружаващият ме ангел ми каза: “Никой отук не е вкусвал от забраненото дърво. Но ако ядат от него, ще паднат.” След това бях отнесена в друг свят, който имаше седем луни. Там видях преселения на небето добър стар Енох. В дясната си ръка държеше една славна палма, на чийто всеки лист бе написано: “Победа”. На главата си носеше ослепително бял венец с листа, а в средата на всяко листо бе написано: “Чистота”. Венецът бе опасан с разноцветни камъни, които блестяха по-силно от звездите, отразяваха се върху написаните на листата букви и ги правеха още по-прекрасни. Отзад на главата му имаше панделка, свързваща венеча, на която бе написано “Святост”. Над венеча имаше прекрасна корона, грееща по-силно от слънцето. Запитах го дали тук живее, откакто е взет от земята. Той отговори: “Не. Моят дом е градът , а съм дошъл на посещение.” Той се движеше из мястото, като че ли си е у дома. Помолих придружаващият ме ангел да ми позволи да остана тук. Не можех да си помисля, че ще се върна обратно в тъмния свят. Ангелът каза: “Трябва да се върнеш и ако си вярна, ще имаш привилегията със сто четиридесет и четирите хиляди да посещаваш всички светове и да разглеждаш Божието дело.”

Разклащането на небесните сили

На 16 декември 1848 г. Господ ми даде видение за разклащането на небесните сили. Видях в записаните от Матей, Марко и Лука знамения, че, когато Господ е казал “небе”, е имал предвид небе, а когато е казал “земя”, е имал предвид земя. Небесните сили са слънцето, луната и звездите. Те владеят в небето. Земните сили владеят на земята. Небесните сили ще бъдат разклатени от Божия глас. Тогава слънцето, луната и звездите ще се преместят. Няма да изчезнат, но ще бъдат разклатени от Божия глас.

Появиха се тъмни гъсти облаци и се сблъскаха един с друг. Атмосферата се отдели и се сви, и можехме да погледнем през откритото пространство в Орион, откъдето идваше Божият глас. Светият град ще слезе през това отворено пространство. Видях, че земните сили се разклащат и събития следват едно след друго. Войни и военни слухове, меч, глад и епидемии първи нарушават равновесието на земните сили. След това Божият глас ще разклати слънцето, луната и звездите, а също и земята. Видях, че раздвижването на силите в Европа не е, както учат някои, раздвижването на небесните сили, но е раздвижването на разгневените народи.

Отворената и затворената врата

В събота на 24 март 1849 г. имахме приятно и много интересно събрание с братята от Топсхам, щата Мейн. Светият Дух бе излят над нас и аз бях отнесена чрез Духа в града на живия Бог. Тогава ми бе показано, че Божиите заповеди и свидетелството на Исус Христос за затворената врата не могат

да бъдат разделени. Показано ми бе времето, когато Божиите заповеди трябва да светят с целия си блясък и важност и Божият народ - изпитан върху истината за съботата. Това е времето, когато се отваря вратата на Светая Светих в небесното светилище, където се намира ковчегът с десетте заповеди. Тази врата не бе отворена, докато посредничеството на Исус в Светая на светилището не бе завършено през 1844 г. Тогава Исус затвори вратата на Светая и отвори вратата на Светая Светих, премина зад втората завеса и сега стои край ковчеза, докдето стига вярата на Израил.

Видях, че Исус бе затворил вратата на Светая и никой човек не може да я отвори и че е отворил вратата на Светая Светих и никой човек не може да я затвори (Откр. 3:7, 8).^{*} Откакто Исус е отворил вратата на Светая Светих, където е ковчегът, заповедите блестят и осветяват Божия народ и той е изпитван върху съботния въпрос.

Видях, че изпитът за съботата не може да се осъществи, докато посредничеството на Исус в Светая не приключи и Той не премине зад втората завеса. Затова християните, заспали преди да е била отворена вратата на Светая Светих, когато среднощният вик завърши в седмия месец на 1844 г., които не са пазили истинската събота, сега почиват в надежда, защото не са имали светлината и изпитанията за съботата, които ние имаме днес, откакто тази врата бе отворена. Видях, че Сатана изкушава някои от Божия народ по този въпрос. Понеже толкова много добри християни са заспали като победители във вярата, без да са пазили истинската събота, те се съмняват, че тя може да бъде някакво изпитание за нас сега.

Враговете на настоящата истина са се опитвали да отворят вратата на Светая, която Исус е затворил, и да затварят вратата на Светая Светих, която Той е отворил в 1844 г., където се намира ковчегът с двете каменни плочи и написаните върху тях с пръста на Йехова десет заповеди.

Сега, в това време на запечатване, Сатана използва всяка хитрост, за да отклонява и разколебава умовете на Божия народ от настоящата истина. Видях, че през времето на скръбта Бог разпростира покривало над Своя народ и всяка човешка душа, която се определи за истината и е с чисто сърце, ще бъде защитена от него.

^{*} Виж с. 105. Виж също Приложението.

Сатана знаеше това и работеше с огромна мощ, за да разколебае умовете на колкото се може повече хора и да ги отклони от истината. Видях, че тайнственото чукане в Ню Йорк и на други места е силата на Сатана и че такива неща ще стават все по-чести и по-обикновени. Те ще бъдат облечени в религиозна одежда, така че да приспиват бдителността и да примамват към по-голяма сигурност, ако е възможно да отвличат и да насочват вниманието на Божия народ към тези неща, като го карат да се съмнява в ученията и силата на Светия Дух.*

Видях, че Сатана работи чрез своите оръдия по много начини. Действа чрез проповедници, отхвърлили истината и предали се на силните измами да повярват на една погубваща лъжа. Докато те проповядваха и се молеха, някои падаха безпомощни не чрез силата на Светия Дух, но чрез силата на Сатана, която той упражняваше върху тези оръдия, а чрез тях и върху народа. Докато проповядваха, молеха се и разговаряха, някои от адвентистите по име, отхвърлили настоящата истина, си служеха с мисмеризъм с цел да спечелят привърженици и народът се радваше на това влияние, защото смяташе, че е действие на Светия Дух. Някои до там бяха потънали в мрака и измамите на дявола, че смятаха това за Божия сила, дадена им да я упражняват. Те бяха приравнили Бога със себе си и не уважаваха силата Му.

Някои от тези оръдия на Сатана посягаха физически на някои от светиите - на онези, които не можаха да бъдат измамени и отклонени от истината чрез сатанинско влияние. О, о, да можеха всички да видят това така, както Бог ми го откри, за да разберат по-добре примките на Сатана и да се пазят! Видях, че Сатана работи, действа чрез тези начини, за да отклони, измами и заграби Божия народ, и то тъкмо сега във времето на запечатването. Видях някои, които не стояха твърдо за настоящата истина. Коленете им трепереха и нозете им се подхлъзваха, защото не бяха здраво вкоренени в истината и покривалото на всемогъщия Бог не можеше да ги скрие.

Сатана се опитваше със всичкото си изкуство да ги задържи там, където са, докато запечатването премине, докато покривалото бъде простряно над Божия народ и те останат без защитата му, изложени на пламтящия Божи гняв, изразен в

* Виж с. 105. Виж също Приложението.

седемте последни язви. Бог е започнал да разгъва покривало над Своя народ и скоро то ще обхване всички, които трябва да бъдат опазени в деня на клането. Господ ще действа мощно за Своя народ; и на Сатана ще бъде позволено да действа мощно.

Видях, че тайнствените знамения и чудеса и фалшиви реформации ще нарастват и ще се ширят все повече. Тези реформи не представляваха промяна от заблуда към истината. Придружаващият ме ангел ми заръча да обърна внимание на това, дали се чувства отговорност за грешниците, както е било преди. Погледнах, но не можах да видя такова нещо; защото времето на тяхното спасение беше преминало.*

* Авторката на тези думи не ги е разбирала като някакво учение, че времето за спасението на всички грешници е преминало. Точно по времето, когато бе записано това, самата тя работеше за спасението на грешници, както е правила и винаги оттогава.

Разбирането ѝ по този въпрос, както той ѝ е бил представен, е дадено в следващите параграфи, първият от тях публикуван в 1854 г., а вторият в 1888 г.:

1. Споменатите тук “фалшиви реформации” все още не са се развили напълно. Видението се отнася по-специално за онези, които са чули и отхвърлили светлината на адвентното учение. Те са се поддали на силни измами и няма да преживеят “родилните мъки на душата за спечелване на грешници”, както преди. След като са отхвърлили Пришествието и са се отдали на измамите на Сатана, “времето за тяхното спасение е отминало”. Това обаче не се отнася за онези, които не са чули и не са отхвърлили учението за второто пришествие.

Страшно нещо е да се гледа леко на истината, убедила ума и докоснала сърцето ни. Не можем безнаказано да отхвърляме предупрежденията, които Бог в милостта Си ни изпраща. В дните на Ной от небето бе изпратена вест до този свят и спасението на хората зависеше от отношението им към нея. Понеже отхвърлиха предупреждението, Божият Дух се оттегли от грешния човешки род и хората загинаха във водите на потопа. Във времето на Авраам милостта престана да умолява виновните жители на Содом и всички, освен Лот със съпругата си и двете си дъщери, бяха изпоядени от изпратения от небето огън. Така бе и в дните на Христос. Божият Син заяви на невярващите евреи от онова поколение: “Домът ви се оставя пуст.” Гледайки назад към отминалите

дни същата безпределна Сила заявява за онези, които “не приеха да обичат истината, за да се спасят”: “и затова Бог ще им изпрати дух на заблуда, за да повярват лъжа; та да бъдат осъдени всички, които не повярваха истината, но намираха удоволствие в неправдата”. Когато отхвърлят ученията на Неговото слово, Бог оттегля Духа Си и ги оставя на измамите, които те са обикнали.”

Изпитанието на нашата вяра

В това време на изпитание ние имаме нужда да се окуражаваме и утешаваме. Изкушенията на Сатана сега са по-големи, откогато и да било преди, защото той знае, че времето му е малко и много скоро всеки човешки случай ще бъде решен за живот или за смърт. Сега не е време да падаме поради влиянието на обезсърчения и изпитания. Трябва да издържаме всички скърби и да се доверим всецяло на всемогъщия Яковов Бог. Господ ми е показал, че Неговата благодат е достатъчна за всички наши изпитания. И макар те да са по-големи отвсякога преди, все пак, ако напълно се облегнем на Бога, ще превъзмогнем всяко изкушение и чрез Неговата благодат ще победим.

Ако победим изпитания и спечелим победа над сатанински изкушения, ние издържаме изпита на нашата вяра, който е много по-скъпоценен от злато, и биваме по-добре пригответени да посрещнем следващ изпит. Но ако затънем и се поддадем на сатанинските примамки, ще ставаме все по-слаби и няма да получим наградата за изпита, няма да бъдем зрели за следващия изпит. По този начин ще отслабваме все повече и повече, докато стигнем до състоянието да бъдем водени от Сатана по волята му като негови пленници. Трябва да облечем цялото Божие всеоръжие и всеки момент да бъдем готови за един конфликт със силите на мрака. Когато съблазните и трудностите ни връхлетят, да отиваме при Бога и да агонизираме пред Него в молитва. Той няма да ни отпрати без нищо, но ще ни даде благодат и сила да победим и да строшим мощта на неприятеля. О, да можеха всички да видят тези неща в истинската им светлина и да понесат трудността като добри войници на Исус! Тогава Израил би напредвал непобедим в Бога и в силата на Неговата мощ.

Бог ми показва, че е дал на Своя народ горчиво питие, за да го пречисти и освети. То е горчиво, но вярващите от Божия народ

могат да го вгорчат още повече като роптаят, като се оплакват и недоволстват. Но приемащите го по този начин, ще трябва да изпият още едно питие, защото първото не е оказало

желаното въздействие върху сърцето. А ако и второто питие не подейства, трябва да изпият още едно и още едно. В противен случай ще бъдат оставени мръсни с неочистено сърце. Видях, че тази горчива чаша може да бъде подсладена чрез търпение, издръжливост и молитва, че тя ще въздейства на онези, които я изпият така, и Бог ще бъде почетен и прославен. Не е малко нещо да бъдеш християнин, да принадлежиш на Бога и да бъдеш одобрен от Него. Господ ми показа някои, които изповядват, че вярват в настоящата истина, но животът им не отговаря на тяхното вероизповедание. Техните образци за благочестие са твърде ниски и твърде далеч от библейската святост. Някои се впускат в празни и недостойни разговори, а други отстъпват пред надигането на личното аз. Ние не бива да смятаме, че живеем, за да угаждаме на себе си, не бива да живеем и постъпваме като света, да имаме неговите удоволствия, да се забавляваме в компанията на хора от света и в същото време да царуваме с Христос в слава.

Трябва да станем съучастници в Христовите страдания тук, ако искаме да споделим Неговата слава след това. Ако търсим само личния си интерес, как най-добре да се задоволим, вместо да се стремим да угодим на Бога и на напредъка на Неговото съществуване, понасящо страдания дело, ние обезславяваме Всемогъщия и святото дело, което изповядваме, че обичаме. Разполагаме само с малко време, в което да работим за Господа. Нищо не трябва да ни бъде толкова мило, че да не можем да го пожертваме за спасението на разпръснатото и разпокъсано стадо на Исус. Онези, които сега правят завет с Бога чрез жертви, скоро ще бъдат събрани у дома, за да споделят една богата награда и да получат новото царство за вечни векове.

О, нека да живеем всецяло за Господа и да покажем, че с един добре подреден, порядъчен живот и морален разговор сме били с Исус и сме Негови смирени и скромни последователи. Трябва да работим, докато е ден, защото, когато дойде тъмната нощ на скръб и мъка, ще бъде твърде късно да работим за Бога. Сега Исус е в святия си храм и ще приеме нашите жертви, нашите молитви и изповеди на грешки и грехове, и ще прости всичките престъпления на Израил, за да могат те да бъдат заличени, преди Той да напусне светилището. Тогава святите и праведните ще си останат свети и праведни, защото греховете им ще бъдат заличени и те самите - запечатани с печата на

живия Бог. Но несправедните и нечистите ще си останат несправедни и нечисти, защото тогава в светилището няма да има повече свещеник, който да принася техните жертви, изповеди и молитви пред трона на Отца. Затова онова, което трябва да се направи, за да се спасят хора от идещата буря на гнева, трябва да се направи преди Исус да напусне Светая Светих на небесното светилище.

Към малкото стадо

Мили братя, на 26 януари 1850 г. Господ ми даде откровение, което искам да разкажа. Видях, че някои от Божия народ са неразумни, лениви и полубудни. Те не осъзнават времето, в което живеят, и че човекът с “метлата”^{*} е влязъл и някои са в опасност да бъдат изметени. Помолих Исус да ги спаси, да ги пощади, след като ги остави още малко, за да видят ужасната опасност, в която се намират и успеят да се приготвят, преди да е станало твърде късно. Ангелът каза: “Унищожението идва като мощна буря.” Помолих го да се смили и да спаси хората, обикнали този свят, привързали се към своите притежания и не желаещи да се лишат от тях и да ги жертват за изпращането на вестители, които да нахранят гладните, загиващи от липса на духовна храна овце.

Видях бедни човешки души да умират, без да са чули настоящата истина, а някои, изповядващи, че вярват в нея вместо да ги спасят, да задържат необходимите за разпространението на Божието дело средства. Тази гледка така ме умъчни, че аз помолих ангела да я скрие от очите ми. Видях, че когато Божието дело изискваше част от тяхното имущество, те се оттеглиха, също като младежа, който дойде при Исус (Матей 19:16-22). Но скоро непреодолимото бедствие ще връхлети и ще помете всичките им притежания. Тогава ще бъде твърде късно за жертване на земни блага и за сбиране на небесно съкровище.

^{*} Виж съня на Уилям Милър, с. 102.

Снимка:

Факсимиле от писмо на Е. Вайт от 1863 г.

След това видях славният Изкупител, прекрасен и мил, как напусна царствата на славата и дойде в нашия мрачен и самотен свят да отдаде скъпоценния Си живот, Той - праведният за неправедните. Понесе жестоки подигравки и хули, носи изплетения от тръни венец и проля в градината едри капки кръв, докато товарът на греховете на целият свят лежеше върху Него. Ангелът запита: “За кого?” О, аз видях и зная, че това бе за нас; заради нашите грехове претърпя Той всичко това, та чрез Своята скъпа кръв да може да ни изкупи за Бога!

След това отново ми бяха представени хората, които не желаеха да отделят от земните си блага, за да се изпрати истината за спасяването на загиващи души, докато Исус стои пред Отца, пледирайки за тях със Своята кръв, Своите страдания и

Своята смърт, а Божиите пратеници чакат готови да им занесат спасителната истина, за да могат да бъдат запечатани с печата на живия Бог. Трудно е за някои, които изповядват че вярват настоящата истина, да направят дори и толкова малкото - да дадат на Божиите вестители от собствените си средства, които Бог им е заел само за да бъдат негови стопани над тях.

Страдащият Исус, Неговата тъй дълбока любов, накарала Го да отдаде живота Си за човека - ми бяха представени отново; а също и живота на изповядващите, че са Негови последователи, които имат благата на този свят, но смятат, че е твърде тежко де помогнат на спасителното дело. Ангелът каза: “Те могат ли да влязат в небето?” Друг ангел отговори: “Не, никога, никога, никога. Онези, които не се интересуват от Божието дело на земята, никога не ще пеят песента на изкупващата любов на небето.” Видях, че бързото дело, което Бог извършва на земята, скоро ще бъде приключено в правда и че вестителите трябва да бързат в търсенето на разпръснатото стадо. Един ангел каза: “Всички ли са вестители?” Друг отговори: “Не, не. Божиите вестители имат една вест.”

Видях, че Божието дело бе спъвано и безчестено от някои, които пътуваха, но не носеха вест от Бога.* Те ще дават сметка за всеки долар, изразходен за пътувания, които не са били длъжни да правят, защото тези пари можеха да помогнат за Божието дело, и за липсата на духовна храна, която призованите и избрани от Бога вестители можеха да дадат, ако имаха средства, и душите немаше да гладуват и да загинат. Видях, че хората, които имат сила да работят с ръцете си и да поддържат делото, са също отговорни за своята сила, както другите за имуществото си.

Голямото пресяване е започнало и ще продължава. Всички, които не заемат решително становище за истината и не жертват за Бога и Неговото дело, ще бъдат пресети. Ангелът каза: “Смяташ ли, че някой ще бъде накаран насила да жертва? Не, не. Приносът трябва да бъде доброволен, за да се откупи нивата, ще трябва да се пожертва всичко.” Аз извиках към Бога да пощади народа Си, някои от Божиите люде бяха слаби и умиращи. Тогава видях, че наказанията на Всемогъщия идват бързо и помолих ангела да говори на народа на своя език.

* Виж Приложението.

Той ми каза: “Всички гръмотевици и светкавици на Синай няма да раздвижат онези, които не се оставят да бъдат раздвижени от ясните истини на Божието слово, нито пък вестта на един ангел би могла да ги пробуди.”

След това видях красотата и прелестта на Исус. Дрехата Му бе по-бяла и от най-чистото бяло. Никакъв език не може да опише Неговата слава и възвишена красота. Всички, които пазят Божиите заповеди, ще влязат през портите в града и ще имат право на Дървото на живота, те винаги ще бъдат в присъствието на милия Исус, Чистото лице свети по-силно от слънцето по обед.

Вниманието ми бе насочено към Адам и Ева. Те ядоха от забраненото дърво и бяха изгонени от градината, а след това около Дървото на живота бе поставен огнения меч, да не би да ядат от плода му и да станат безсмъртни. Дървото на живота осигуряваше постоянно безсмъртие. Чух ангел да пита: “Кой от семейството на Адам е преминал през огнения меч и е ял от Дървото на живота?” Друг ангел му отговори: “Нито един от Адамовото семейство не е преминал през огнения меч, не е ял от това дърво; затова няма безсмъртен грешник. Съгрешилата човешка душа ще умре с вечна смърт - смърт, която ще трае вечно, от която няма надежда за възкресение. И тогава Божият гняв ще бъде успокоен.

Светиите ще останат в святия град и ще царуват като царе и свещеници хиляда години. След това Исус ще слезе заедно с тях на Маслинената планина. Тя ще се раздели и ще стане огромна равнина, където ще се установи Божият рай. Останалата земя няма да бъде очистена до края на хилядата години, когато несправедните мъртви ще бъдат възкресени и ще се съберат около града. Нозете им никога няма да осквернят новата земя. Огън ще падне от Бога от небето и ще ги пояде, ще изгори и корен, и клонка. Сатана е коренът, а неговите чеда са клонките. Същият огън ще очисти и земята.”

Последните язви и съдът

На Генералната конференция на вярващи в настоящата истина, състояла се в Састън, щата Вермон, през септември 1850 г., ми бе показано, че седемте последни язви ще бъдат излети след като Исус напусне Светилището. Ангелът каза: “Гневът на Бога и Агнето е, който причинява смъртта на несправедните. При Божия глас светиите ще станат мощни и страшни като армия със знамена, но не за да изпълнят писания съд. Той ще се осъществи в края на хилядата години.”

След като светиите бъдат променени в безсмъртие и взети, за да бъдат заедно с Исус, след като получат своите арфи, своите облекла и корони и влязат в града, ще седнат с Исус за съд. Ще се отворят книгите - Книгата на живота и Книгата на смъртта. Книгата на живота съдържа добрите дела на светиите, а Книгата на смъртта - злите дела на несправедните. Тези книги се сравняват с книгата на закона, Библията, и хората биват осъждани в съответствие с нея. Светиите и Исус произнасят своята присъда над безбожните мъртви. “Виж - каза ангелът - светиите заедно с Исус заседават и осъждат грешните според делата, които са направили в тялото и срещу имената им се отбелязва наказанието, което трябва да изтърпят на съда.” Видях, че това бе делото на светиите и Исус през хилядата години в святия град, преди Той да слезе на земята. След това в края на хилядата години Исус заедно с ангелите и с всички светии напуска святия град и докато слиза на земята несправедните мъртви биват възкресени. Тогава биват възкресени и тези, които “Го прободоха”. Те ще Го видят в цялата Му слава заедно с ангелите и с всички светии и горко ще заридаят. Ще видят белезите от гвоздеите по ръцете и нозете Му и мястото в гърдата Му, където бяха забили копието. Тогава белезите от гвоздеите и копието ще бъдат Неговата слава. В края на хилядата години Исус ще застана на Маслинената планина. Тя ще се раздели и ще се превърне в мощна равнина. Току-що възкресените ще се разбягат. След това святият град слиза и се установява на равнината. Сатана изпълва

неправедните с духа си. Измамва ги, че армията в града е малка, а неговата - голяма, и те могат да победят светиите и да превземат града.

Докато Сатана организираше своята армия, светиите бяха в града и разглеждаха красотата и славата на Божия рай. Исус ги водеше. Изведнъж милият Спасител напусна групата ни, но скоро чухме нежния Му глас да казва: “Елате вие, благословени от Моя Отец, и наследете царството, приготвено за вас от основаването на света.” Ние се събрахме около Исус и точно когато Той отвори вратите на града, над злите се произнесе проклятието. Портите бяха затворени. Светиите използваша крилата си и се качиха на стените на града. Исус бе също с тях. Короната Му изглеждаше блестяща и славна. Тя представляваше седем корони една в друга. Короните на светиите бяха от чисто злато, украсени със звезди. Лицата им блестяха от слава, защото отразяваха образа на Исус. И когато станаха и се придвижиха към горния край на града, аз бях възхитена от гледката.

Тогава грешните видяха какво са загубили и огън издишан от Бога ги погуби. Това бе изпълнението на съда. Неправедните получиха според определеното им от светиите и Исус през хилядата години. Същият огън очисти цялата земя. Разрушените, назъбени планини се стопиха от голямата горещина, атмосферата също и всички стърнища бяха погълнати. След това ни се представи нашето завещание - славно и красиво, и ние наследихме цялата земя, която бе пресътворена. Всички възкликвахме с висок глас: “Слава, алилуя!”

Краят на две хиляди и тристата денонощия

Видях един престол, а на него стояха Отец и Синът. Взрях се в Исусовото лице и се възхитих от прекрасния Му израз. Лицето на Отец не можах да видя, защото облак от слава го покриваше. Попитах Исус дали образът на Отец е като Неговия. Той отговори, че е същият, но не мога да го видя, защото:

“Ако веднъж видиш славата на Неговата личност, ще престанеш да съществуващ” - каза Той. Пред трона видях адвентния народ - църквата, и света. Видях две групи, едната преклонена пред трона с дълбоко внимание, а другата стоеше незаинтересована и безгрижна. Преклонените пред трона поднасяха молитвите си нагоре пред Него и гледаха на Исус; тогава Той се обръщаше към своя Отец и изглеждаше, че пледира за тях. Светлина излизаше от Отец към Сина и от Сина към молещата се група. В един момент видях извънредно силна светлина да се излива над народа пред престола. Но много малко хора я приеха. Мнозина я отбягваха и незабавно ѝ се съпротивляваха. Други нехаеха и не я ценияха и тя се отдръпна от тях. Някои я почетоха и ѝ се поклониха заедно с малката молеща се група. Всички от тази група приеха светлината и се радваха, а лицата им блестяха от нейната слава.

Видях Отец да става от трона* и с огнена колесница да отива и да сяда в Светая Светих зад завесата. Тогава Исус се вдигна от престола, а с Него се изправиха и повечето от преклонилите се пред Него. След този момент не видях нито един лъч светлина да премине от Исус към безгрижното множество, и то бе оставено в пълна тъмнина. Изправените гледаха към Исус, когато Той напусна престола и ги поведе надалеч навън. След това вдигна дясната си ръка и чух милия Му глас да казва: “Почакайте тук; Аз отивам при Моя Отец, за да приема царството; пазете дрехите си неопетнени и скоро ще се завърна от сватбата и ще ви взема при Мене.” Облачна колесница с колела като огнен пламък, заобиколена от ангели, дойде на мястото, където бе Исус. Той влезе в нея и бе отведен в Светая Светих при Отец. Там видях Исус великия Първосвещеник да стои пред Отец. По ръба на дрехата му имаше звънче и нар, звънче и нар. Станалите заедно с Исус Го бяха проследили с вярата си в Светая Светих и се молеха: “Отче, дай ни Твоя Дух.” Тогава Исус им вдъхна Светия Дух, в който имаше светлина, сила и много любов, радост и мир.

Обърнах се да видя групата, все още преклонена пред трона. Хората тук не знаеха, че Исус е напуснал престола, т.е. че Исус ги е напуснал. Като че ли Сатана стоеше до престола, опитвайки се да води Божието дело. Видях ги да гледат към

* Виж с. 109-110.

престола и да се молят: “Отче, дай ни Твоя Дух.” Тогава Сатана им вдъхна несвято влияние; в него имаше светлина и много сила, но нямаше сладка любов, радост и мир. Целта на Сатана бе да ги излъже и отклони, да измами Божиите деца.

Нашият дълг предвид времето на скръбта

Господ многократно ми е показвал, че запасяването за нашите земни нужди за времето на скръбта е в противоречие с Библията. Видях, че ако светиите не бива да складират храна в дома или на полето за това време, когато в страната ще настанат меч, глад и епидемии, защото ще им бъде отнета от насилници и чужденци ще пожънат нивите им. За нас този период ще бъде време да се уповаем всецяло на Бога и Той ще ни поддържа. Видях, че по това време хлябът и водата ще ни бъдат осигурени и няма да гладуваме, защото Господ е в състояние да ни приготви трапеза и в пустинята. Ако е необходимо, Той ще изпрати гарвани да ни хранят, както направи за Илия, или ще навали манна от небето, както направи за израилтяните.

Във времето на скръбта светиите няма да се нуждаят от къщи и земи, защото ще бъдат принудени да бягат от побеснялата тълпа и притежанията им не ще могат да бъдат употребявани за напредъка на делото за настоящата истина. Беше ми показано, че Божията воля е светиите да се освободят от всичко, що би им попречило, преди да дойде времето на скръбта, и да направят с Бога завет чрез жертви. Ако са положили имуществото си на олтара и сериозно молят Бога да посочи дълга им, ще бъдат научени кога да се разпоредят с него. По-късно, по времето на скръбта, те ще бъдат освободени и никакви окови няма да ги възпират.

Видях, че ако някои се държат здраво за имота си и не питат Господ какво е тяхното задължение, Той няма да им го посочи. Ще им бъде позволено да задържат притежанията си, но във времето на скръбта те ще им изглеждат като планина, заплашваща да ги смаже. Тогава ще се опитват да се справят с него, но няма да могат. Чух някои да се окайват: “Делото се нуждаеше, Божият народ търпеше лишения заради истината, а ние не направихме ни-

какво усилие да подпомогнем тази нужда; сега имотът ни е безполезен. О, о, да го бяхме отдали тогава и да си бяхме събрали съкровища на небето!” Видях, че жертването не нарастваше, а намаляваше и преставаше. Видях също, че Бог не очаква всички от Неговия народ да се освободят от имота си по едно и също време; но Той ще посъветва желаещите кога да продадат и колко да продадат във времето на нуждата. За поддържане на адвентното дело от някои се е изисквало да се освободят от своето имущество в миналото, но при други няма да бъде така, докато не стане необходимо. И тогава, когато делото ще се нуждае от средства, дългът им е да продават.

Видях, че вестта “Продайте каквото имате и давайте милостиня”, не е проповядвана с ясна светлина и думите на нашия Спасител не са представени ясно. Целта на продаването не е да се даде издръжка на способните да работят сами, но да се подпомогне разпространяването на истината. Грях е да се правят благодеяния на ленивите, способни да се трудят. Някои хора старателно посещават всички събрания не за да прославят Бога, но за “хляб и риби”. По-добре е те да си стоят вкъщи и да работят с ръцете си, да вършат “нещо добро”, за да задоволят нуждите на семействата си и да дадат за поддържане на скъпото дело на настоящата истина”. Сега е време да си събираме съкровища на небето и да дисциплинираме сърцата си, за да бъдат готови за времето на скръбта. Само хората с чисти ръце и с чисти сърца ще издържат на предстоящото изпитание. Сега е времето Божият закон да бъде записан в умовете ни, на челата ни, и в сърцата ни.

Господ ни е показал колко опасно е да оставяме умовете ни да бъдат изпълнени със земни мисли и грижи. Видях, че някои умове биват отклонявани от настоящата истина и от любовта към святата истина чрез четене на други вълнуващи книги; други са изпълнени с безпокойства и грижи за това какво ще ядат, пият и облекат. Някои гледат на идването на Господ като на нещо твърде далечно. Понеже времето се е продължило с няколко години повече от очакванията им, те мислят че то може да продължи и още. По този начин умовете им биват отклонявани от настоящата истина към този свят. Видях голяма опасност в това. Защото, ако умът бъде изпълнен с други неща настоящата истина остава извън него и на челата ни няма място за печата на живия Бог. Видях, че времето, през което Исус

трябва да бъде в Света Светих, е почти към края си и ще се продължи само още мъничко. Цялото свободно време, което имаме, трябва да бъде употребено за изследване на Библията, която ще ни съди в последния ден.

Мили мои братя и сестри, оставете Божиите заповеди и свидетелството Исус Христово постоянно да изпълват умовете ви и да изтласкват светските мисли и грижи. За тях размишлявайте, когато лежите и когато ставате. Живейте и постъпвайте напълно според вярата си в идването на Човешкия Син. Времето на запечатването е много кратко и скоро ще свърши. Сега, докато четиримата ангели задържат четирите ветрове, е времето да затвърдим нашето призвание и избиране.

“Тайнственото чукане”

снимка:

Родното място на съвременния спиритизъм. Домът на семейство Фокс в Хайдсвил, щата Ню Йорк.

На 24 август 1850 г. видях, че “тайнственото чукане” е сатанинска сила. Понякога то е причинявано пряко от Сатана, а понякога - косвено чрез агентите му, но във всички случаи произлиза от него. Това свое дело лукавият извършва по различни начини, но въпреки това много хора в църквите, а и в света са обгърнати от такъв гъст мрак, че смятат и поддържат че то е Божия сила. Ангелът каза: “Не трябва ли един народ да попита своя Бог? Защо ще пита мъртвите за живите?” Трябва ли живите да отидат при мъртвите, за да придобият някакво познание? Мъртвите не знаят нищо. Отивате да питате мъртвите за живия Бог? Те са се отделили от Него, за да разговарят с мъртвите, които не знаят нищо. (Виж Исая 8:19, 20.)

Видях, че скоро отричането на хлопането ще се смята за бохоулство, че то ще се разпространява все повече и повече, че сатанинската мощ ще расте и някои от неговите предани последователи ще имат силата да вършат чудеса и дори да правят огън да пада от небето пред очите на хората. Показано ми бе, че тези модерни магьосници ще обясняват всички чудеса на нашия Господ Исус Христос чрез това хлопане и месмеризма. Много хора ще повярват, че великите дела на Божия Син, когато бе на земята, са станали чрез същата сила.* Показано ми бе времето на Мойсей и видях знаменията и чудесата, които Бог вършеше чрез него пред фараона, повечето от които бяха имитирани от египетските магьосници. Точно преди окончателното избавление на светиите Бог отново ще действа мощно за Своя народ и на тези съвременни магьосници ще бъде позволено да имитират Неговото дело.

* Когато това видение бе дадено, спиритизмът току-що се бе появил и беше още недоразвит; медиумите бяха само малко. Оттогава той се разпространи по целия свят и днес последователите му наброяват милиони. Общо взето спиритистите винаги са отричали Библията и са осмивали християнството. От време на време са се появявали личности, които са изказвали съжаленията си и са протестирали против него, но те са били толкова малко, че никой не им е обръщал никакво внимание. Сега спиритистите променят своя метод и много от тях се наричат “християнски спиритисти”. Те обявяват,

че не игнорират религията и твърдят, че притежават истинската християнска вяра. Трябва да се има предвид също така, че много видни духовници са симпатизанти на спиритизма. Сега виждаме как се отваря пътят на цялостното изпълнение на даденото през 1850 г. предсказание. Прочетете също така и забележките на автора на с. 86.

Това време скоро ще дойде и ние ще трябва да се държим здраво за силната ръка на Йехова; защото всички тези големи знамения и мощни чудеса на дявола са предназначени да измамат Божия народ и да го победят. Умовете ни трябва да са отправени постоянно към Бога и ние не трябва да се страхуваме със страха на нечестивите, т.е. страха, който те имат и да почитаме онова, което те почитат, но да стоим дръзновено и храбро за истината. Ако очите ни можеха да се отворят щяхме да видим около нас тълпи зли ангели, опитващи се да намерят някакъв нов начин да ни безпокоят и унищожат. Но ние щяхме да видим и Божии ангели, които ни пазят от тяхната сила; защото бдителното Божие око е винаги над Израил за добро и Той желае да закриля и спаси Своя народ, ако той уповава на Него. Когато неприятелят нахлуе като потоп Духът на Господа ще издигне знаме срещу него.

Ангелът каза: “Помни, ти се намираш на омагьосана почва”. Видях, че трябва да бдим и да облечем цялото всеоръжие и да вземем щита на вярата и тогава ще бъдем в състояние да устоим и огнените стрели на лукавия не ще могат да ни навредят.

Вестителите *

Господ често ми е давал видения за състоянието и нуждите на разпръснатите диаманти, които още не са получили светлината на настоящата истина. Показвал ми е, че вестителите трябва да намерят път до тях да им занесат светлината колкото може по-скоро. За да приемат с радост настоящата истина, много хора около нас е нужно само да бъдат освободени от предразсъдъците и да им се представят доказателствата за нашето днешно становище. Вестителите трябва да бдят над човешките души, защото ще дават сметка за тях. Животът им ще изиска труд и душевна болка, докато товарът на скъпото, но често занемарявано Христово дело лежи върху тях. Ще бъде необходимо да се откажат от земни интереси и удобства и своя

* Виж Приложението.

първа цел да направят извършването на всичко по силите им за напредъка на делото по разпространяването на настоящата истина и по спасяването на загубените души.

И наградата им ще бъде богата. Избавените и накрая спасените чрез тях ще блестят в короните им на радост като звезди на веки, навеки. И през цялата вечност ще изпитват задоволство от това, че са направили всичко възможно да представят истината в нейната чистота и красота така, че човешки души са я обикнали, били са осветени чрез нея и са се възползвали от неограничената привилегия да бъдат обогатени, умити в кръвта на Агнето и изкупени за Бога.

Видях, че пастирите трябва да се съветват с достойните за доверие, с хората, които са преживели и трите вести и са останали твърди в цялата настояща истина, преди да проповядват нови важни точки, поддържани според тях от Библията. Тогава пастирите ще бъдат съвършено единни, което ще се почувства от църквата. Видях, че такова поведение ще предотврати гибелни разделения и не би имало опасност скъпото стадо да бъде разединено и овцете разпръснати без пастир.

Видях също, че в Своето дело Бог има хора, които Той иска да използва като вестители, но те все още не са готови - твърде лекомислени и повърхностни са за положително влияние върху стадото и не чувстват сериозността на делото и стойността на човешките души, както подобава на Божиите вестители, за да имат добър успех. Ангелът каза: **“ОЧИСТЕТЕ СЕ ВИЕ, КОИТО НОСИТЕ СЪДОВЕТЕ НА ГОСПОДА. ОЧИСТЕТЕ СЕ ВИЕ, КОИТО НОСИТЕ СЪДОВЕТЕ НА ГОСПОДА.”** Ако не са напълно отдадени на Бога и не чувстват важността и тържествеността на последната вест на милост, която сега се дава на разпръснатото стадо, те могат да извършат само малко добро. Някои, без да са призвани от Бога, са готови да излязат с вестта. Но ако можеха да почувстват важността на делото и отговорностите му, биха поискали да се дръпнат назад и да извикат с апостола: **“Кой е достоен за това?”** Една от причините, поради която те така желаят да отидат е, че Бог не им е възложил бремето на това дело. Не всички, които проповядваха първата и втората ангелска вест, трябва да проповядват и третата дори след като са я приели напълно. Това е така, защото някои са изпадали в толкова много заблуди и измами, че едва могат да спасят собствените си души и

ако предприемат да ръководят други, сами ще станат средство за падането им. Но аз видях, че някои, дълбоко затънали отпреди във фанатизъм, сега ще бъдат първите, които ще тичат преди Бог да ги е изпратил, преди да са очистени от миналите си заблуди. След като са размесили заблуда със истина, ще поискат да хранят стадото Божие с нея и ако им се позволи да отидат, стадото ще заболее и ще последват унищожение и смърт. Видях, че те ще трябва да бъдат пресявани и пресявани, докато бъдат освободени от всичките си заблуди, иначе никога не биха могли да влязат в царството. Вестителите не биха могли да имат такова доверие в различителната способност и в преценката на тези, които са били в заблуда и фанатизъм, както биха имали в преценката на онези, които са били в истината, без да са изпадали в екстравагантни заблуди. Мнозина също са твърде склонни да настояват в полето да се изпращат хора, току-що изповядали, че приемат настоящата истина, които имат още твърде много да учат и твърде много да вършат, преди да застанат праведно пред очите на Бога и сами да посочват пътя на другите.

Видях колко нужно е вестителите да бъдат особено будни и да възпират всеки фанатизъм където и да го забележат. Сатана ни притиска от всички страни и ако ние не бдим и не си отваряме очите за неговите измами и примки и ако не облечем пълното Божие всеоръжие, огнените стрели на нечестивите ще ни улучат. В Божието слово се съдържат много скъпи истини, но точно “НАСТОЯЩАТА ИСТИНА”⁴ е това, от което се нуждае стадото сега. Видях опасността вестителите да изоставят някои от важните точки на истината и да се задълбочават върху неща, не допринасящи за обединението на стадото и за освещаването на душата. Сатана ще използва тук всеки удобен случай, за да навреди на стадото.

Но такива теми като Светилището, свързано с две хиляди и тристата денонощия, Божиите заповеди и вярата Исусова могат напълно да обяснят миналото адвентно движение и да покажат каква е нашата днешна позиция, да затвърдят вярата на съмняващите се и да придадат сигурност на славното бъдеще. Често съм виждала, че това са главните теми, с които трябва да се занимават вестителите.

4 Îîaçe ÷àñð îð öÿëàðà Áëâëëëñëà ëñðëîà, ëÿÿðî ëîà îâë-âàæñî çîà÷îëâ çà ñûñòàâðîñîðî ãðàîà (âëæ 2Îàððîâî 1:12).

Ако избраните Господни предвестници трябва да чакат да бъде премахната всяка пречка от пътя им, много от тях никога не биха отишли да търсят разпръснатите овце. Сатана ще им представя много пречки, за да ги отклонява от дълга им. Но те ще отидат с вяра, уповавайки се на Този, Който ги е призовал в Свое-то дело, и Той ще отвори пътя пред тях, доколкото е за тяхно добро и за Негова слава. Исус, великият Учител и образец няма-ше къде глава да подслони. Неговият живот бе живот на труд, скръб и страдания; а най-после Той отдаде за нас и самия Себе Си. Онези, които вместо Христос умоляват човешките души да се помирят с Бога и които се надяват да царуват с Христос в слава, трябва да очакват да бъдат съучастници в Неговите страдания тук. “Ония, които сеят със сълзи, с радост ще пожънат. Оня, който излиза с плач, когато носи мярата семе, той непременно с радост ще се върне, носейки снопите си” (Пс. 126:5, 6).

Белегът на звяра

В едно видение, дадено ми на 27 юни 1850 г., придружава-щият ме ангел, каза: “Времето е почти свършило, отразяваш ли прекрасния образ на Исус, както би трябвало да бъде?” Тогава ми бе посочена земята и видях, че сред наскоро приелите третата ангелска вест съществуваше подготовка. Ангелът каза: “При-гответе се, пригответе се, пригответе се. Ще трябва да умрете за света много повече, отколкото сте направили това досега”. Видях, че им предстоеше да извършат голямо дело, но оставащото време бе кратко.

След това видях, че седемте последни язви скоро ще се излеят над онези, които не са под покривалото; но светът не им обръща по-голямо внимание, отколкото на готовия да завали дъжд. След това бях подготвена да издържа гибелната гледка от седемте последни язви, Божия гняв. Видях, че гневът Му бе ужасен, страшен и че ако Той простреше или издигнеше ръката си в ярост, жителите на света щяха да бъдат унищо-жени, сякаш никога не са били или щяха да страдат от неизлечи-ми рани и нямаше да могат да се избавят от връхлитащите ги по-

губващи злини, а щяха да загинат. Изплаших се и паднах по лице пред ангела. Помолих го да скрие гледката от мене, защото бе твърде страшна. Тогава разбрах, както никога преди това, колко важно е внимателно да изследваме Божието слово, за да разберем как да избегнем язвите, за които заявява, че ще паднат над безбожните. Те ще се покланят на звяра и на неговия образ и ще приемат белега на челата и на ръцете си. Много ми бе чудно, как някои можеха да престъпват Божия закон и да тъпчат под нозе Неговата свята събота, когато заради това се предвиждат такива ужасни заплахи и наказания срещу тях.

Папата е променил почивния ден от седмия на първия ден от седмицата. Той е замислил да промени самата заповед, дадена да накара човека да помни своя Създател. Той е замислил да промени най-голямата заповед в декалога и по този начин да се изравни с Бога или дори да се възвиши над Него. Господ е непроменим, затова и Неговият закон е неизменен; но папата се е превъзнесъл над Бога, като се е опитал да подправи Неговите установени предписания, които са свети, праведни и добри. Той е потъпкал под нозете си осветения от Бога ден и чрез собствения си авторитет е поставил на негово място един от шестте работни дни. Целият народ е последвал звяра и всяка седмица Бог бива ограбван от Неговото свято време. Папата е направил пролом в святия Божия закон, но видях че напълно бе дошло времето Божият народ да поправи този пролом и да съгради отново запустелите места.

Аз умолявах ангела Бог да спаси Своя народ, който се бе заблудил, да го спаси заради милостта Си. Когато язвите започнат да падат, хората, които продължават да нарушават святата събота, не ще могат да отворят устата си, за да представят сегашните си извинения, които ги освобождават от пазенето ѝ. Докато язвите падат те са занемели. И великият Законодател ще изиска справедливост от присмивателите на Неговия свят закон, които са го наричали “проклятие за човека”, “окаян” и “слаб”. Когато тези хора почувстват, че желязната ръка на закона ги хваща, посочени-те изрази ще им се явят в тяхната истинска светлина и тогава ще разберат греха от осмиването на закона, който Божието слово нарича “СВЯТ, ПРАВЕДЕН и ДОБЪР”.

След това ми бе посочена небесната слава, съкровищата, събрани за верните. Всичко бе дивно и славно. Ангелите пееха прекрасна песен, после спираха да пеят и сваляха короните от главите си, полагаха ги блестящи при нозете на прекрасния Исус

и с мелодични гласове възкликаваха: “Слава, алилуя!” Аз се присъединих към техните песни на хвала и почит на Агнето и всеки път, когато отварях устата си да Го славя, по неизразим начин чувствах обкръжаващата ме слава. Това бе една далеч по-превъзхождаща и вечна по стойност слава. Ангелът каза: “Малкият остатък, който обича Бога и пази заповедите Му, и е верен, докрая ще се радва на тази слава и винаги ще бъде в присъствието на Исус, и ще пее заедно със Святите ангели.”

След това погледът ми бе отклонен от славата и ми бе посочен остатъкът на земята. Ангелът им каза: “Искате ли да избегнете седемте последни язви? Желаете ли да влезете в славата и да се наслаждавате на всичко, което Бог е приготвил за онези, които го любят и са готови да пострадат заради Него? Ако желаете, трябва да умрете, за да живеете. Пригответе се, пригответе се, пригответе се. Необходимо е да се пригответе по-добре, отколкото сте сега, защото денят Господен идва жесток, както гневен, така и яростен, за да опустоши страната и да унищожи грешниците по нея. Жертвайте всичко за Бога. Поставете всичко на Неговия олтар - собственото си “аз”, имуществото си и всичко като жива жертва. Ще ви коства всичко, за да влезете в славата. Събирайте си съкровища на небето, където не може крадец да ги стигне, нито ръжда да ги повреди. Трябва да станете съучастници в Христовите страдания тук, ако искате да бъдете съучастници с Него в славата Му след това.”

Небето ще бъде достатъчно евтино, ако можем да го постигнем чрез страдания. Трябва да се отричаме от собственото си “аз” по целия път, да умираме за нашето “аз” ежедневно, нека само Исус да се вижда и постоянно да имаме пред очи Неговата слава. Видях, че тези, които напоследък са приели истината, ще трябва да научат какво значи да страдаш за Христос, че те ще преминат през остри и режещи изпитания. Така чрез страданието ще бъдат очистени и приготвени да приемат печата на живия Бог, да преминат през времето на скръбта, да видят Царя в неговата красота и да живеят в присъствието на Бога и на чистите святи ангели.

Когато видях какви трябва да бъдем, за да наследим славата, а след това - колко много е пострадал Христос, за да ни издейства такова богато наследство, аз се помолих да бъдем кръстени в Христовите страдания. Така нямаше да се дръпнем назад от изпи-

танията, но да ги понесем с търпение и радост, като знаем, че Исус пострада, та чрез Неговата бедност и страдание да станем богати. Ангелът каза: “Отречете се от личното “аз”, трябва да напредвате бързо.” Някои от нас са имали време да приемат истината и да напредват стъпка по стъпка и всяка стъпка. Всяка направена стъпка ни е дала сила за следващата. Но сега времето е почти приключено и онова, което сме изследвали с години, те трябва да възприемат за няколко месеца. Необходимо е от много неща да се отучат и много нови неща да усвоят. Онези, които не искат да приемат белега на звяра и неговия образ, когато излезе декретът, трябва да могат с твърдост да кажат още СЕГА: “НЕ, не искаме да зачитаме нарежданията на звяра.”

Слепите, които водят слепи

Видях как слепите водачи работят и правят слепи като тях човешки души, малко разбирайки какво ги очаква. Те се повдигат против истината, а когато тя възтържествува, мнозина гледали на учителите си като на Божии мъже и очаквали от тях светлина, биват смутени. Те питат тези водители за съботата, а те им отговарят съобразно желанието си да се отърват от тази тема. Видях, че мнозина, обявили се против съботата, не зачитаха истинската честност. Главната им цел бе да се избегне съботата на Господа и да се съблюдава друг ден, различен от осветения от Йехова. Когато биват оборени от едно становище, те заемат точно противоположното, дори ако само преди малко са го осъждали като неправо.

Божият народ стига до единство на вярата. Пазещите библейската събота са единомислени във възгледите си по отношение на библейската истина. Но противниците на съботата сред адвентния народ не са единни, а странно разделени. Един се противопоставя на съботата и я обявява за такава и такава, и смята въпроса за разрешен. Но тъй като въпросът не е разре

шен с неговото усилие и тъй като делото за съботата се развива и Господните чеда все още продължават да държат на нея, идва друг и започва да я опровергава. Но като представя възгледите си, той изцяло оборва аргументите на онзи, който преди него бе направил усилие да разруши истината, и представя теория, която е колкото против нас, толкова и против първия. Същото се получава и с трети, и с четвърти. Но никой от тях не иска да признае написаното в Божието слово: “Седмият ден е съботата на Господа, твоя Бог.”

Видях, че такива хора имат плътски умове, затова не се подчиняват на святия Божи закон. Те не са съгласни помежду си, но въпреки това с доводите си полагат големи усилия да изкривят писанията и да направят пробив в Божия закон, да променят, да отхвърлят или да направят нещо с четвъртата заповед, само не и да я съблюдают. Те искат да смълчат стадото по този въпрос. Затова приготвят нещо с надеждата да успокоят хората и с надеждата, че много от техните последователи ще изследват Библията достатъчно малко, та водачите им лесно да направят заблудата да изглежда като истина и те да я приемат за истина, без да могат да погледнат по-далеч от водачите си.

Подготовка за края

На 7 септември 1850 г. в Осуего, щата Ню Йорк, Господ ми показа, че голямо дело трябва да се извърши за Неговия народ, преди той да устои в битката на Деня Господен. Бяха ми посочени онези, които претендират, че са адвентисти, но отхвърлят настоящата истина и видях, че те се разединяват. Ръката Господня бе всред тях, за да ги разделя и разпръсва сега, във времето на събирането, така че да се отворят очите на скъпоценните бисери между тях, които преди това бяха измамани за да не видят истинското си състояние. И сега, когато истината им е представена от Господните пратеници, те са готови да слушат и да видят нейната красота и хармония, да напуснат своите предишни приятели и заблуди, да приемат скъпоценната истина и да застанат там, където могат да обяснят своето становище.

Видях, че противниците на Господнята събота не могат чрез Библията да покажат, че нашата позиция е неправилна; затова те клеветят онези, които вярват и получават истината и се обявяват против техните характери. Мнозина са били някога съвестни и привързани към Бога и Неговото слово, но сега чрез отхвърляне светлината на истината така се закоравяват, че не се поколебават да представят криво и по недостоен начин, както и да обвиняват лъжливо онези, които обичат святата събота само и само да навредят на влиянието им в безстрашното проповядване на истината. Но тези неща няма да спънат Божието дело. Всъщност самото поведение на мразещите истина ще бъде средство да се отварят очите на някои хора. Всеки диамант ще бъде открит и събран, защото ръката Господня е протегната, за да събере остатъка от народа Му, и Той ще завърши славно делото.

Всички ние, които вярваме истината, трябва да бъдем много внимателни да не би да дадем повод да се говори лошо за нас. Трябва да бдим всяка предприета стъпка да бъде в съгласие с Библията, защото презиращите Божиите заповеди ще тържествуват за всяка наша погрешна стъпка, за всяка наша слабост, както направиха и неправедните в 1843 г.

На 14 май 1851 г. видях красотата и прелестта на Исус. Когато гледах Неговата слава и през ум не ми минаваше, че мога да бъда някога отделена от присъствието Му. Видях светлина да излиза от славата, която обгръщаше Отца и когато тя наближи до мен, тялото ми затрепери и се разклати като лист. Помислих си, че ако се приближи, ще ме порази и бих престанала да живея, но светлината ме отмина. Тогава почувствах колко велик и страшен е Бог, с Когото си имаме работа. Видях колко слаби представи имат някои за светостта на Бога и колко често изговарят напразно Неговото свято и почетно име, без да осъзнават, че Този, за Когото говорят е Бог, великият и страшен Бог. По време на молитвите си много хора употребяват невнимателни и непочтителни изрази, които наскърбяват нежния Дух на Господа и стават пречка молбите им да бъдат приети в небето.

Снимка:

Последната снимка на Елена Вайт.

Видях също, че мнозина не знаят какви трябва да бъдат, за да живеят пред лицето на Господа през времето на скръбта без Първосвещеник в Светилището. Онези, които приемат печата на живя Бог и биват защитени във времето на скръбта, трябва да отразяват напълно образа на Исус.

Видях, че мнозина пренебрегват приготвянето, което е толкова необходимо и очакват времето на “освежението” и “късния дъжд” да ги подготви да устоят в Деня на Господа и да живеят пред Неговото лице. О, колко много хора без закрила видях по времето на скръбта. Те бяха пренебрегнали нужното приготвяне, затова не можеха да получат “освежението”, необходимо на всички, за да бъдат годни да живеят пред лицето на един свят Бог. Онези, които отказват да бъдат окастриени от пророците и не успеят да очистят душите си, като бъдат послушни на цялата истина, и които са готови да повярват, че тяхното състояние е далеч по-добро, отколкото е всъщност, ще се събудят по време на язвите и ще видят, че е било нужно да бъдат окастриени и очукани, за да бъдат готови за сградата. Но тогава няма да има време за това, няма да има и никакъв Посредник, Който да пледира за тях пред Отца. Преди да настъпи времето на скръбта, се е разнесла тържествената декларация: “Който върши неправда, нека върши и занапред неправда и който е нечист, нека бъде и занапред нечист; и праведният нека върши и занапред правда, и светият нека бъде и занапред свет” (Откр. 22:11). Видях, че никой не може да участва в “освежението”, ако не победи всяко ниско, долно нещо, всяка гордост, себелюбие, любов към света и всяка неправа дума и дело. Затова трябва да бъдем привлечени все по-близо и по-близо до Господа и сериозно да търсим онова приготвяне, което ще ни даде възможност да издържим в битката на деня Господен. Нека всички помнят, че Бог е свят и че никакви други освен свети същества не могат да живеят в Неговото присъствие.

Молитва и вяра

Често съм виждала, че чедата на Господа твърде много, твърде често са небрежни към молитвата, особено към тайната молитва; че мнозина не упражняват онази вяра, която е тяхна привилегия и дълг, а често чакат онова чувство, което само вярата може да им даде. Чувството не е вяра; двете са различни. Вярата е наше задължение, което трябва да практикуваме, но радостното чувство и благословието, това са неща, които Бог дава. Божията благодат идва в душата чрез канала на живата вяра, а тя е във властта ни да бъде прилагана.

Истинската вяра се държи здраво за обещаното благословение и го изисква, преди то да бъде осъществено и почувствано. Трябва с вяра да изпращаме нашите молби зад втората завеса, нека нашата вяра се хване за обещаното благословение и да го приеме за свое. И тогава трябва да вярваме, че сме го получили, защото нашата вяра го е приела и според словото то е наше. “Всичко, каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили и ще ви се сбъдне” (Марко 11:24). Ето това е вяра, гола вяра - да вярваме, че приемаме благословието дори преди да е осъществено. И когато обещаното благословение се осъществи, вярата е изпълнена. Но много хора си мислят, че имат много вяра само когато притежават голяма част от Светия Дух и нямат вяра, ако не чувстват силата на Духа. Тези хора смесват вярата с благословието, което идва чрез вяра. Най-подходящото време за упражняване на вяра е тъкмо когато се чувстваме лишени от Духа. Когато като че ли гъсти, мрачни облаци са надвиснали над умовете ни, точно тогава е времето да оставим живата вяра да разкъса мрака и да разпръсне облациите. Истинската вяра почива на обещанията, които се съдържат в Божието слово и само послушните на това Слово могат да претендират за тях. “Ако пребъдете в Мене и думите Ми пребъдат във вас, искайте, каквото и да желаете, и ще ви бъде” (Йоан 15:7). “...и каквото и да поискаме, получаваме от Него, защото пазим заповедите Му и вършим това, що е угодно пред Него” (1 Йоан 3:22).

Трябва да отделяме много време за тайна молитва. Христос е Лозата, ние сме клонките. Ако искаме да растем, трябва постоянно да черпим сок и храна от живата Лоза; защото отделени от Нея нямаме никаква сила.

Попитах ангела защо няма повече вяра и сила в Израел. Той каза: “Много скоро пускате ръката на Господа. Продължавайте да изпращате молитвите си пред престола и издържайте чрез силна вяра. Обещанията са сигурни. Вярвайте, че ще получите нещата, за които се молите, и ще ги получите.” Тогава ми бе посочен Илия. Той бе подчинен като нас на същите страсти и се молеше сериозно. Неговата вяра издържа изпитанието. Седем пъти се моли той пред Господа и накрая облакът се появи. Видях, че сме се съмнявали в сигурните обещания и сме наскърбявали Спасителя с липсата на вяра. Ангелът каза: “Облечете се с всеоръжието, а над всичко вземете за щит вярата; защото Той ще запази сърцето, самия живот от огнените стрели на Лукавия.” Ако на врага се даде възможност да отклони погледа на отчаяните от Исус и да го насочим към тях самите, за да се занимават със собствените си недостойнства вместо с достойнството на Исус, с Неговата любов, с Неговите заслуги и Неговата милост, той ще отнеме техния щит на вярата и ще постигне целта си; те ще бъдат изложени на неговите огнени изкушения. Затова слабите трябва да гледат на Исус и да вярват в Него; тогава те упражняват вяра.

Времето на събирането

На 23 септември 1851 г. Господ ми показа, че за втори път е протегнал ръката Си, за да събере отново останалите от Неговия народ,* и че за това време на събиране е необходимо усилията да се удвоят. По време на разпръсването Израил бе поразяван и разделян, но сега, във времето на събирането, Бог желае да излекува и превърже Своя народ. През време на разпръсването усилията за разпространяване на истината имаха слаб ефект, като постигнаха малко или нищо; но във времето на събирането, когато Бог протегне ръка, за да прибере народа Си, усилията за разпространяване на истината ще постигнат желания резултат. Всички трябва да бъдат единомислени и ревностни в делото. Видях, че не е право, ако във времето на

* Виж с. 86.

събирането някой се позовава за ръководство на примери от времето на разпръсването. Защото ако сега Бог не направи за нас нещо повече от онова, което е направил, Израил никога не би могъл да бъде събран. Видях, че пророческата карта от 1843 г. бе ръководена от ръката на Господа и че тя не трябва да бъде променяна; че числата бяха такива, каквито Той искаше да бъдат; че Неговата ръка ги покриваше и скри една грешка в някои от числата, така че никой да не може да я види, докато Той не отмахне ръката Си.*

След това, във връзка с “всегдашната” (Даниил 8:12) видях, че думата “жертва” е прибавена чрез човешка мъдрост и не принадлежи към текста. Но Господ даде правилно разбиране по този въпрос на онези, които изнесоха вика за деня на съда. Когато имаше единство преди 1844 г., почти всички бяха обединени от правилния възглед за “всегдашната”, но в объркването от 1844 г. бяха приети и други възгледи, в резултат на което последваха мрак и смущение. От 1844 г. не е определяно време и никога няма да бъде определяно.

Господ ми показа, че вестта на третия ангел трябва да бъде проповядвана на разпръснатите чедата на Господа, но тя не трябва да зависи от определянето на време. Видях, че някои изпадат във фалшива възбуда, произлизаща от проповядването на такова време; но третата ангелска вест е по-силна отколкото времето може да бъде. Видях, че третата ангелска вест може да стои на собствена си основа и не се нуждае от определянето на някакво време. Тя ще излезе с голяма мощ, ще извърши своето дело и ще го приключи в правда.

След това ми бяха посочени хора, заблудени от вярата, че темен дълг е да отиват в стария Ерусалим* и преди Господ да дойде да извършат там едно дело. Такъв възглед има за цел да отклони ума и интереса от сегашното дело на Господа, извършвано под влияние на вестта на третия ангел; защото онези, които смятат, че трябва да отиват в Ерусалим, ще мислят само за това и ще задържат средствата си от делото на истината

* 2 Това се отнася за пророческата карта, използвана от движението от 1843 г., и специално за изчислението на посочените в нея пророчески периоди. Следващото изречение обяснява, че е имало една неточност, допусната според Божието провидение. Но това не изключва публикуването на една следваща карта, която

поправя грешката, след като движението от 1844 г. бе преминало и тогавашното изчисление бе постигнало целта си.

** Виж Приложението.

сега, за да ги дадат за своето пътуване до там и за пътуването на други хора. Видях, че такава мисия няма да извърши нещо наистина добро, че ще отнеме много време, докато много малко евреи ще повярват дори и в първото идване на Христос, и още повече време, докато повярват и в Неговото второ идване. Видях, че Сатана силно е заблудил някои в това отношение, че навсякъде около тях има души, на които те биха могли да помогнат и да ги доведат до пазене на Божиите заповеди, но ги оставят да загинат. Видях също, че старият Ерусалим никога няма да бъде съграден; че Сатана прави всичко възможно да подведе умовете на Господните чедра да се занимават с тези неща сега, във времето на събирането, и да не си насочат целия интерес към днешното дело на Господа, да ги кара да пренебрегнат необходимото приготвяне за Деня Господен.

ДРАГИ ЧИТАТЕЛЮ, чувството на дълг към моите братя и сестри и желанието да не се намери по дрехите ми кръв от човешки души ме ръководеха при написването на тази малка книга. Съзнавам неверието у повечето към виденията, а също и факта, че мнозина, които изповядват че чакат Христос и учат, че се намирате в “последните дни”, приписват всички видения на Сатана. От тях очаквам голяма съпротива и ако не чувствах, че Господ изисква това от мен, не бих публикувала по този начин моите видения, защото вероятно те ще предизвикат омразата и присмеха на някои хора. Но аз се боя от Бога повече, отколкото от човека.

Когато Господ за първи път ми даде вести, които да предам на Неговия народ, изпитах голяма мъка да ги обявя и често ги смекчавах от страх да не наскърбя някои. Голямо страдание бе за мене да съобщавам вестите така, както Господ ми ги даваше. Не съзнавах, че съм невярна, нито виждах греха и опасността от такова поведение, докато не бях взета посредством видение в присъствието на Исус. Той ме погледна мрачно и обърна лицето Си от мен. Невъзможно е да опиша ужаса и мъката, които почувствах тогава. Паднах на лице пред Него, но нямах сила да изговоря и

дума. О, как копнеех да бъда покрита и да се скрия от този ужасен поглед! Тогава можах донякъде да

разбера какво ще изпитват загубените, когато ще викат: “Планини и канари да паднат на нас и да ни скрият от лицето на Този, Който седи на престола, и от гнева на Агнето.”

Веднага един ангел ми заповяда да се изправа. Гледката, която се представи пред очите ми, едва ли би могла да бъде описана. Това бяха група хора с разкъсани коси и дрехи. Лицата им изразяваха самото отчаяние и ужас. Те се приближиха до мен и започнаха да търкат дрехите си в моите. Погледнах своите дрехи и ги видях опетнени от кръв, която прояждаше дупки в тях. Отново паднах като мъртва в нозете на придружаващия ме ангел. Не можех да представя никакво извинение. Езикът ми отказваше да говори, копнеех да бъда далеч от това свято място. Ангелът отново ме изправи и каза: “Това още не е твоят случай, но картината ти бе показана, за да разбереш, какво ще бъде положението ти, ако откажеш да заявяваш на другите разкритото ти от Господа. Но ако си вярна докрай, ще ядеш от Дървото на живота и ще пиеш водата от Реката на живота. Ще страдаш много, но Божията благодат ти е достатъчна.” Тогава се почувствах готова да извърша всичко, което Господ би изискал от мен, за да бъде одобрена от Него и да не усещам ужасния му поглед.

Често съм била неправилно обвинявана, че разпространявам свойствени на спиритизма възгледи. Но преди издателят на “Дей-Стар”* да изпадне в тази заблуда, Господ ми даде видение за печалните и опустошителни последици, които той и други щяха да навлекат на стадото, разпространявайки спиритически възгледи. Често съм виждала милия Исус, Той е ЛИЧНОСТ. Аз Го запитах дали и Неговия Отец е личност и дали изглежда като Него. Исус отговори: “Аз съм точният ОБРАЗ на ЛИЧНОСТТА на Моя Отец.”

Често съм виждала, че духовното тълкуване на Небето отнема цялата Му слава. Виждала съм, че в представите на много хора тронът на Давид и прекрасната личност на Исус са били изгаряни в огъня на спиритизма. Виждала съм някои заблудени и подведени да приемат тази заблуда ще бъдат доведени до светлината на истината, но ще бъде почти невъзможно за тях да се отърват напълно от измамливата мощ на спиритизма. Те трябва да положат много усилия и изцяло да изповядат и завинаги да изоставят заблудите си.

* Виж Приложението.

Препоръчвам ти, скъпи читателю, Божието слово като мерило за твоята вяра и практика. Чрез него ще бъдем съдени. Бог е обещал в Словото Си, че в “ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ” ще дава видения не като ново ръководство във вярата, но за да утеши Своя народ и да коригира отклонилите се от библийската истина. Така постъпи Бог и с Петър, когато искаше да го изпрати да проповядва на езичниците (Деяния 10 гл.).

На онези, които желаят да разпространяват тази малка книжка, бих искала да кажа, че тя е предназначена само за искрени и сериозни хора, а не за хора, които биха се присмивали на делата на Божия Дух.

СЪНИЩАТА НА ЕЛЕНА ВАЙТ

Сънувах храм, към който се стичаха много хора. Само защитените в него щяха да бъдат спасени, когато приключи времето. Останалите навън щяха да бъдат погубени завинаги. Множествата отвън, които вървяха по своите различни пътища, подиграваха и осмиваха влизащите в храма и им говореха, че този спасителен план бил само хитра измама и че всъщност нямало никаква опасност, която да бъде избягвана. Те даже задържаха някои, за да им попречат да влязат отвътре стените.

Понеже се страхувах от присмех и подигравки, реших за най-добре да почакам, докато множеството се разпръсне или успея да вляза в храма незабелязано. Но вместо да намалява, броят на тълпящите се нарастваше и понеже се опасях да не закъснея, бързо напуснах дома си и минах през многолюдното. В безпокойствието си да стигна до храма не обръщах внимание, нито пък ме бе грижа за тълпата наоколо. Когато влязох в сградата, видях, че просторният храм се поддържаше от един огромен стълб и за него бе привързано Агне, цялото ранено и кървящо. Ние, присъстващите там, изглежда знаехме, че това Агне е било ранено и заклано заради нас. Всички

влизащи в храма, трябваше да дойдат пред Него и да изповядат греховете си.

Точно пред Агнето бяха издигнати седалища, заети от една група хора, които изглеждаха много щастливи. Небесна светлина сякаш осияваше лицата им, те славеха Бога и пееха песни на радостна благодарност, звучащи като ангелска музика. Тези хора бяха дошли пред Агнето, бяха изповядали греховете си, бяха опростени и сега със задоволство очакваха някакво радостно събитие.

Щом влязох в сградата, ме обзе страх и чувство на срам, че трябва да се унижа пред тези хора. Но като че ли бях подтиквана да мина напред. Бавно си пробивах път около стълба, за да се изправа пред Агнето, когато прозвуча тръба, храмът се разтърси, победоносни викове се издигнаха от събраните светии, една страхотна светлина освети сградата, след което всичко потъна в непрогледна тъмнина. Щастливите хора и светлината бяха изчезнали и аз останах сама сред глухия ужас на нощта.

Събудих се с душевна мъка и едва можах да се убедя, че това е било само сън. Струваше ми се, че участта ми е определена, че Духа на Господа ме е изоставил, за да не се върне никога вече. Отчаянието ми се засили още повече, ако изобщо би могло да се засили.

Скоро след това имах друг сън. Сякаш бях крайно отчаяна, скрила лицето си в ръце и мислейки си: Ако Исус беше на земята, щях да отида при Него, да се хвърля в нозете Му и да Му разкажа всичките си скърби. Той не би ме изоставил, би се смилил към мен и аз бих Го обичала и бих Му служила винаги. Точно тогава вратата се отвори и влезе една личност с красиви форми и прекрасно лице. Погледна ме състрадателно и каза: “Искаш ли да видиш Исус? Той е тук и можеш да го видиш, ако желаеш. Вземи всичко твое и ме последвай.”

Изслушах думите с неизказано щастие и с радост събрах малкото, което притежавах, всяка скъпа дреболийка, и последвах моя водач. Тръгнахме по една стръмна и на вид много неустойчива стълба. Когато започнах да се изкачвам по стъпалата, той ме предупреди да гледам нагоре, да не би да ми се завие свят и да падна. Много други, които се изкачваха по стъпалата, падаха преди да наближат върха.

Най-сетне стигнахме до последното стъпало и застанахме пред вратата. Тук моят водач ми нареди да оставя всичко, което бях взела със себе си, и аз с готовност сторих това. Тогава той отвори вратата и ме покани да вляза. В следващия момент застанах пред Исус. Не можеше да се сбърка това прекрасно лице. Такъв лъчезарен израз на благоволение и величие не би могъл да има никой друг. Когато Той ме погледна, веднага разбрах, че е запознат с всяко обстоятелство от моя живот и с всичките ми вътрешни мисли и чувства.

Опитах са да се прикрия от погледа Му, защото не можех да издържам изпитващите Му очи, но Той се приближи с усмивка и като постави ръка на главата ми, каза: “Не бой се.” Звукът от Неговия сладък глас развълнува сърцето ми и го изпълни с такова задоволство, което не бях изпитвала никога дотогава. Бях така щастлива, че не можех да продумам, но победена от неизразимото щастие, паднах в нозете Му. Докато лежах така безпомощно, пред мене минаха една след друга сцени на красота и слава и ми се струваше, че съм постигнала спасението и небесния мир. Най-после силата ми се възвърна отново и аз станах. Обичащите очи на Исус все още ме гледаха и Неговата усмивка радваше душата ми. Присъствието Му ме изпълваше със свято почитание и неизразима любов.

Сега моят водач отвори вратата и ние излязохме. Поръча ми да си взема отново всичките неща, които бях оставила вън. След това ми даде едно зелено въженце, намотано на кълбо. Каза ми да го сложа до сърцето си и когато пожелае да видя Исус, да го изваждам от пазвата си и да го развивам докрай. Предупреди ме да не го държа дълго време навито, за да не се завърже на възли и да стане трудно за опъване. Аз сложих кълбцето близо до сърцето си и радостна слязох по тясната стълба, като славех Господа и разказвах на всички срещнати къде могат да намерят Исус. Този сън ми даде надежда. Според мен зеленото кълбце представляше вярата и в моята помрачена душа започна да просветлява красотата и простотата от упованието в Бога.

Сънят на Уилям Милър

Сънувах, че чрез невидима ръка Бог ми е изпратил скъпоценна кутия, изкусно изработена от абаносово дърво и украсена с бисери, дълга около 10 инча и широка 6 инча. На кутията имаше прикрепен ключ. Взех го веднага и отворих кутията. За своя почуда и изненада тя бе пълна с всякакви по вид и големина бижута, диаманти, скъпоценни камъни, златни и сребърни монети с различна големина и стойност, красиво подредени на определени места и така наредени излъчваха светлина и слава, равна на слънчевата.

Помислих си, че не трябва сам да се наслаждавам на тази удивителна гледка, макар че сърцето ми беше твърде зарадвано от блясъка, красотата и ценността на съдържанието. Загова поставих кутията на една маса в средата на стаята си и съобщих, че всички желаещи могат да дойдат и да видят най-славната и блестяща гледка, каквато човек може да види в този живот.

Хората започнаха да идват, отначало малко, но броят им се увеличаваше, докато стана цяла група. Когато първите погледнаха в кутията, се почудиха и възкликаваха от радост. Но когато присъстващите се увеличиха, всеки започна да разбърква скъпоценните камъни, като ги изваждаше от кутията и ги разпръскваше по масата.

Размислих, че собственикът на кутията ще изиска от мен скъпоценностите обратно и ако ги оставех да бъдат разпръснати, никога не бих могъл вече да ги наредя на местата им в кутията. Чувствах, че нямаше да бъда в състояние да поема отговорността, защото тя беше огромна. Тогава започнах да моля хората, да не ги пипат и вадят от кутията, но колкото повече молах, толкова повече те ги разпръскваха. Сега изглеждаше, че ги бяха разпръснали по цялата стая, по пода и по всички мебели.

Тогава видях, че всред истинските скъпоценности и монети те бяха разпръснали огромно количество фалшиви камъни и пари. Бях много разсърден поради лошото държание и неблагодарността на хората и ги упрегнах. Но колкото повече ги укорявах, толкова повече те разпръскваха фалшиви скъпоценности и монети.

Тогава се ядосах много и се опитах с физическа сила да ги изтласкам от стаята. Но ако изпъдех един, трима други влизаха вътре и внасяха мръсотия, кал, пясък и различни нечистотии, докато всички истински скъпоценности, диаманти и монети бяха покрити с тях и не можеха повече да се виждат. После те разчупиха и кутията ми на парчета и я хвърлиха в сметта. Помислих, че никой не вижда мъката ми и съвсем обезкуражен и съкрушен, седнах и заплаках.

Докато ридаях и оплаквах голямата си загуба и отговорност, спомних си за Бога и Го помолих сериозно да ми изпрати помощ.

Веднага след това вратата се отвори, в стаята влезе един мъж и тогава всички хора напуснаха стаята. Той държеше в ръката си метла, разтвори прозорците и започна да измита праха и нечистотата от стаята.

Аз му извиках да престане, защото между сметта се намираща разпръснати скъпоценни камъни.

Той ми каза да не се плаша, защото щял да внимава за тях.

И тогава, докато измиташе нечистотата и праха, всички фалшиви камъни и монети изхвърчаха през прозореца като облак и вятърът ги отвя надалеч. По време на буркотията бях затворил очите си за миг и когато пак ги отворих, всичката нечистота бе изчезнала. Скъпоценностите, диамантите, златните и сребърните монети лежах в изобилие разпръснати по цялата стая.

Тогава мъжът постави на масата кутия, по-голяма и по-красива от първата, събра всички скъпоценни камъни, диаманти и монети и ги положи в нея тъй, че нито един не липсваше, въпреки че някои от диамантите не бяха по-големи от главичката на топлийка.

Тогава той ме повика да отида и да видя.

Погледнах в кутията, но очите ми бяха заслепени от гледката. Скъпоценностите светеха с блясък, десет пъти по-голям от предишната им слава. Помислих си, че те е трябвало да бъдат пречистени чрез пясъка под нозете на тези безбожни хора, които ги бяха разпръснали и тъпкали в праха. Лежах в чудесен ред в кутията, всеки на мястото си, без мъжът да бе положил особени усилия за това. Аз извиках от радост и този вик ме пробуди.

Обяснение

МИЛИ ХРИСТИЯНСКИ ПРИЯТЕЛИ, след като направих кратък очерк на моите духовни преживявания и видения, публикувани през 1851 г., смятам за свой дълг да подчертая някои точки от този малък труд, а също и да разкажа още някои неотдавнашни видения.

1. На стр. 60 е казано следното: “Видях, че святата събота е и ще бъде разделителната стена между истинския Божи Израил и невярващите; че тя е големият въпрос, който ще съедини сърцата на Божиите мили, очакващи Го светии.

Видях, че Бог има деца, които не познават и не пазят съботата. Те не са отхвърлили светлината за нея. В началото на времето на скръбта ние ще бъдем изпълнени с Светия Дух и ще излезем да проповядваме още по-пълно истината за съботата.”

Това видение бе дадено през 1847 г., когато само много малко адвентисти съблюдаваха съботата, а и малко от тях смятаха, че нейното пазене е от такава важност, за да бъде разграничителна линия между Божия народ и невярващите. Но сега вече се вижда началото на изпълнението на това видение. “Началото на времето на скръбта”, което се споменава тук, не се отнася за времето на язвите, но за един кратък период преди това, докато Христос е все още в Светилището. Във времето, когато делото на спасението се приключва, скръбта ще дойде на земята и народите ще се разгневят, но ще бъдат задържани, за да не попречат на делото на третия ангел. По това време ще падне “късният дъжд” или “освежението” от присъствието на Господа, за да даде сила на високия вик на третия ангел и да подготви светиите да издържат през времето на седемте последни язви.

2. Видението за “Отворената и затворената врата” (с. 66-69) бе дадено в 1849 г. Прилагането на Откр. 3:7,8 за небесното Светилище и Христовата служба бе напълно ново за мен.

От никого не бях чула преди това тази идея. Сега, когато въпросът за Светилището е ясно разбран, това приложение се вижда в неговата сила и красота.

3. Видението, че Господ “за втори път е протегнал ръката Си, за да събере отново останалите от Неговия народ”, се отнася само за единството и силата, които някога съществуваха между очакващите Господа, и за факта, че Той е започнал пак да събира и издига народа Си.

4. Спиритически прояви*. На стр. 68 се казва: Видях, че тайнственото чукане в Ню Йорк и на други места е силата на Сатана и че такива неща ще стават все по-чести и по-обикновени. Те ще бъдат облечени в религиозна одежда, така че да приспиват бдителността и да примамват към по-голяма сигурност, ако е възможно да отвличат и да насочват вниманието на Божия народ към тези неща, като го карат да се съмнява в ученията и силата на Светия Дух.” Това видение бе дадено в 1849 г. и оттогава минаха почти пет години. По него време спиритическите явления бяха ограничени само в града Рочестър и бяха известни под името “ро-честерски хлопания”. Оттогава насам тази ерес се е разпространила извънредно много.

Голяма част от видението “Тайнственото чукане”, дадено през август 1850 г., се е изпълнила и продължава да се изпълнява и сега. Ето откъс от него: “Видях, че скоро отричането на хлопането ще се смята за богохулство, че то ще се разпространява все повече и повече, че сатанинската мощ ще расте и някои от неговите предани последователи ще имат силата да вършат чудеса и дори да правят огън да пада от небето пред очите на хората. Показано ми бе, че тези модерни магьосници ще обясняват всички чудеса на нашия Господ Исус Христос чрез това хлопане и месмеризма. Много хора ще повярват, че великите дела на Божия Син, когато бе на земята, са станали чрез същата сила.”

Видях как лъжата с хлопането напредваше и ако беше възможно, щяха да бъдат измамени самите избрани. Сатана ще има сила да ни представя образи, претендиращи, че са нашите заспали в Исус роднини и приятели. Ще изглежда, като че ли тези приятели наистина се явяват; те ще говорят думите,

* Виж Приложението.

които са ни познати, които са говорили, докато са живели между нас и до ушите ни ще стига същата интонация на гласа, която те са имали, докато са били живи. Всичко това ще става, за да бъдат светиите измамани и впримчени да повярват тази измама.

Аз видях, че е необходимо светиите добре да познават истината за настоящето време, която да поддържат чрез Писанието. Те трябва да разбират състоянието на мъртвите, защото дяволските духове ще им се явяват, заявявайки че са техните мили приятели и роднини, и ще им казват, че съботата е променена, а ще излагат и други учения не според Писанието. Те ще правят всичко по силите си да предизвикат съчувствие и за да потвърдят думите си, ще вършат чудеса пред тях. Божият народ трябва да бъде пригответен да се противопоставя на тези духове с библейската истина, че мъртвите не знаят нищо, и че явяващите се пред тях са духовете на дяволи. Нашите умове трябва да са изпълнени не със заобикалящите ни неща, но с настоящата истина и с подготовката, с която да можем със страх и трепет да обясняваме нашата надежда. Необходимо е да търсим мъдрост от горе, за да успеем да устоим в това време на заблуди и измами.

Трябва добре да изпитваме основата на нашата надежда, защото ще даваме основания за нея от Писанието. Измамата ще се шири и ще се налага да застанем срещу нея лице с лице. Ако не сме подготвени за това, ще бъдем впримчени и победени. Но ако направим всичко по възможностите си, за да бъдем готови за борбата, която е непосредствено пред нас, и Бог ще извърши своя дял, Неговата всемогъща ръка ще ни закриля. Той по-скоро ще изпрати всички ангели от небето на славата да освободи верните души, да издигне ограда около тях, отколкото да ги остави да бъдат измамани и подведени да се отклонят чрез лъжливите чудеса на Сатана.

Видях с каква бързина се разпространяваше тази измама. Показан ми бе влак, който пътуваше със светкавична бързина. Ангелът ми поръча да гледам внимателно. Вгледах се във влака. Като че ли в него се намираще целият свят и не липсваше нито един. Ангелът каза: “Те са вързани на снопи, готови за изгаряне”. Посочи ми кондуктора, който изглеждаше величествен и красив. Всички пътници гледаха към него и му оказваха почест. Аз бях смутена и запитах придружаващия ме ангел кой е този. Той отговори: “Това е Сатана. Той е кондукторът в образ на ангел на светлината. Той е пленил света. Хората са се отдали на големи заблуди, повярвали са една лъжа, та да бъдат погубени. Този, най-

близкият до него по ранг е машинистът, а другите му помощници са поставени на различни длъжности, според нуждата му от тях. Те всички пътуват със светкавична бързина към гибел.”

Запитах ангела дали няма някой оставен. Той ми посочи противоположната страна и видях малка група, която вървеше по тясна пътека. Всички изглеждаха здраво сплотени и съединени на снопи чрез истината. Ангелът каза: “Третият ангел ги свързва и запечатва на снопи за небесния градинар.” Тази малка група изглеждаше изнемощяла от скръб, сякаш е преминала през тежки трудности и борби. Като че ли слънцето току-що се бе показало иззад един облак и ги огряваше, карайки ги да изглеждат триумфиращи, като че ли всеки момент щяха да спечелят победа.

Видях, че Господ е дал на света възможност да открие примката. Само това нещо - че при спиритизма не се прави разлика между доброто и долното, е достатъчно доказателство за християнина. Томас Пейн, чието тяло вече се е превърнало на прах, и който трябва да бъде събуден при второто възкресение в края на хилядата години, за да получи заплатата си и да претърпи втората смърт, е представян от Сатана, като че е на небето и е високо почитан там. Сатана го използваше тук, на земята, доколкото можеше, и сега продължава да твърди за него, че бил високо издигнат и почитан в небето; както поучавал тук, на земята, така поучавал и в небето. Някои са се ужасявали от живота, смъртта му и от неговите покваряващи учения приживе, обаче сега се оставят да бъдат съветвани от него - един от най-долните и покварени човеци, който презираше Бога и Неговия закон.*

* За да се схване по-добре голямото значение на тези забележки, читателят трябва да знае, че чрез медиума К. Хамонд бе публикувано едно съчинение, озаглавено “Поклонническото пътуване на Томас Пейн в духовния свят, в което Пейн е представен като висш дух в седмата сфера. А в “Изследвания клас в Ню Йорк” бе казано, че сам Христос говорил с един медиум и му открил, че бил в шестата сфера. За да се разбере по-ясно, нека се знае, че спиритизмът учи за напредъка на духовете в духовния свят и че Христос след повече от хиляда и осемстотин години едва е достигнал шестата сфера, докато Пейн за около сто години е достигнал седмата! Едно по-нататъшно обяснение по този въпрос може да се намери в изявлението на д-р Хейр, как неговата духовна сестра му казала, че нейният напредък бил забавен поради вярата ѝ в изкуплението на Христос. Така спиритизмът превъзнася неверници и неверие. Виж също и Приложението.

Бащата на лъжата е този, който заслепява и измамва света, като изпраща ангелите си и ги оставя да говорят вместо апостоли-те, и то така, че да противоречат на онова, което са писали на земята под диктовката на Светия Дух. Тези лъжещи ангели карат “апостолите” да покваряват собствените си учения и да заявяват, че те били фалшифицирани. По такъв начин Сатана разклаща вярата на християните и на целия свят в Божието слово. Тази свята книга пресича пътищата и пречи на плановете му, затова той ги кара да се съмняват в нейния Божествен произход. След това представя такива невярващи като Томас Пейн, който уж след смъртта си бил взет на небето и сега съединен със святите апостоли, които мразеше на земята, е зает с поучаване на света.

Сатана възлага на всеки от ангелите си определена роля. Той ги прави лукави, способни и хитри. Упътва едни да играят ролята на апостолите и да говорят вместо тях, а други - ролята на невярващи и безбожни човеци, умрели хулейки Бога, а сега се явяват като много религиозни. Не се прави никаква разлика между най-святия апостол и най-долния неверник. И едните и другите са представени, че учат едно и също. За Сатана не е важно кого ще накара да говори, стига само да постигне целта си. Той бе така тясно свързан с Пейн на земята, тъй като той помагаше на дяволското му дело, че за него съвсем лесно нещо е да знае същите думи, които Пейн употребяваше, и същия почерк служил му така вярно при постигане на неговата цел. Сатана му бе диктувал много от неговите писания и сега му е лесно да диктува мисли чрез ангелите си и да ги представя като послания от Томас Пейн, бил през живота си предан служител на злия. Това е майсторското дело на Сатана. Всички тези учения, които уж произхождат от апостолите, светиите и умрелите несправедни човеци, идват направо от негово сатанинско величество.

Заявлението на Сатана, че някой, който го е обичал и който напълно е мразил Бога сега е със святите апостоли и ангели в слава, би трябвало да бъде достатъчно, за да отмахне покривалото от умовете на всички и да им изложи тъмното, тайно дело на Сатана. Той ясно казва на света и на невярващите: “Няма значение колко сте покварени, няма значение дали вярвате в Бога или в Библията, живеете както ви харесва - небето е вашият дом”. Понеже всички знаят, че ако Томас Пейн заема такова високо положение в небето, и те сигурно ще отидат там. Тази заблуда е тъй явна, че може да

се види от всички, които искат. Чрез подобни на Томас Пейн личности Сатана и сега върши онова, което се опитва да върши още откак е паднал. Чрез силата си и лъжливите си чудеса той изтръгва основата на християнската надежда и отнема на хората слънцето, което трябва да им осветлява тясната пътека по пътя за небето. Той кара света да вярва, че Библията не е вдъхновена от Бога, че не е по-добра от една книга с разкази, като в същото време им предлага нещо друго вместо нея, а именно - спиритически явления.

Ето едно средство, което е на неговите услуги и под негов контрол и с което може да кара света да вярва, каквото той иска. Книгата, която ще съди него и последователите му, той слага настрана, на сянка, точно там, където той иска да бъде тя. Сатана определя Спасителя на света само като един обикновен човек и както римската стража, пазеща при Исусовия гроб, разпространяваше лъжливото съобщение, което първосвещениците и старейшините бяха сложили в устата ѝ, така и бедните измамни последователи на тези мними явления на духове ще повтарят същото и ще се опитват да направят да изглежда, че в раждането, смъртта и възкресението на земния Спасител не е имало нищо чудно. След като са изгласали Исус на заден план, те привличат вниманието на света към себе си, върху своите знамения и лъжливи чудеса, които, те заявяват, далеч превъзхождали Христовите дела. Така съветът се хваща в примката и се залъгва с чувството на сигурност, без да може да познае опасната заблуда, докато паднат седемте последни язви. Сатана се смее, като вижда, че планът му има такъв добър успех и целият свят е хванат в мрежата му.

5. На стр. 77,78 заявих, че един облак от лъчезарна светлина обгръщаше Отца и че Неговата личност не можеше да се види. Казах също, че Го видях да става от трона. Той бе тъй обкръжен от светлина и слава, че личността Му не можеше да се види, но аз знаех, че това беше Отец, и че светлината и славата се излъчваха от Неговата личност. Когато видях светлината и славата да се вдигат от престола, знаех, че това е причинено от ставането на Отца; затова казах, че съм видяла Отец да става. Аз никога не съм видяла великолепието или величието на Неговата фигура; никой не би могъл да Го види

и да живее; но все пак аз можех да видя огромното количество светлина и слава, която Го обгръщаше.

Казах също: “Сатана изглеждаше, че е пред престола и се опитваше да върши Божието дело.” Ще приведа друго изречение от същата страница: “Аз се обърнах към групата, която още лежеше пред трона.” Сега тази молеца се група бе в това смъртно състояние на земята, но въпреки това ми бе представена като покланяща се пред трона. Никога не съм и мислила, че тези хора наистина са в новия Ерусалим; нито пък съм “предполагала някога, че който и да е смъртен би могъл да допусне, че аз вярвам, че Сатана наистина е в новия Ерусалим. Но не видя ли и Йоан големия червен змей на небето? Разбира се! “И яви се друго знамение на небето и ето, голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога...” (Откр. 12:3). Какво чудовище в небето! И това изглежда да е също случай за подигравка, както и тълкуването, което някои дават на моите изявления.

6. На с. 72-75 е описано видение, дадено ми през януари 1850 г. Онази част от видението, която говори за средствата, задържани от пратениците, е приложима по-специално за онова време. Оттогава са се повдигали приятели на делото на настоящата истина и са търсили случай да вършат добро със средствата си. Някои дори са били твърде щедри, което се е оказвало вреда за получаващите тези средства. Преди около две години ми бе показано, че с Господните пари се е постъпвало по-скоро нехайно, отколкото да е имало недостиг.

Ето извлечение от едно видение, дадено на 2 юни 1853 г. в Джексън, Мичиган. То се отнася главно за братята от там. “Видях, че братята започнаха да жертват имотите си и да се освобождават от тях, без да имат предвид истинското място - нуждаещото се поле; те даряваха много щедро и много често. Видях, че учителите трябва да застанат на мястото си да поправят тази заблуда и да повлияят положително в църквата. На парите се отдаваше малко или почти не се отдаваше значение; колкото по-рано се разпределяха, толкова по-добре. Някои даваха лош пример, като приемаха големи помощи, без ни най-малко да се съобразяват с хората, които нямаха средства за такова изобилно и нехайно праросване. Като
приемаха
такива големи суми, без да се запитат дали Бог е задължил

братята да ги дават тъй изобилно, те одобряваха този извънредно щедър дар.

Дарителите също грешаха, като не се осведомяваха най-напред за нуждите при определен случай, дали има истинска нужда или не. Тези, които имаха средства се затрудняваха. Един брат се повреди от това, че му дадоха в ръцете твърде много пари. Той не се бе научил на пестеливост, но живееше прахоснически и през време на пътуванията си насам-натам излишно харчеше много пари. Разпореждайки се така лекомислено с Господните пари, той влияеше неблагоприятно и сам признаваше в сърцето си и на другите: “В Дж. има достатъчно пари, повече, отколкото могат да се употребят до идването на Господа.” Такова поведение навреждаше твърде много на някои. Те приемаха истината с погрешни възгледи. Не съзнаваха, че парите, които харчат, бяха Господни, и не чувстваха тяхната ценност. Такива бедни души, току-що приели третата ангелска вест и имали такъв пример пред себе си, ще е необходимо да учат още много, да се отричат от себе си и да страдат заради Христос. Те ще трябва да добият опита да се отказват от лекото и да спрат да мислят за удобствата и прищевките си, а да се съобразяват със стойността на човешките души. Онези, които чувстват върху себе си “горкото” * не ще правят големи приготовления, за да пътуват приятно и удобно. Някои, без да са били призвани, са бивали насърчавани да отиват в полето. Други, повлияни от това, не са чувствали нуждата да пестят, да се отричат от себе си и да влагат в съкровищницата на Господа. Те казват: “Други имат достатъчно пари, те могат да дадат за вестника. Не е нужно и аз да дам. Вестникът ще се издържа и без моята помощ.”

Не беше малко изпитание за мене да виждам как някои използват погрешен начин онази част от моите видения, която се отнася за жертването на имотите за подкрепа на делото, как разсипнически употребяват средствата си, а не прилагат принципите, за които се говори в другите части. На с. 74 четем: “Видях, че Божието дело бе спъвано и безчестено от някои, които пътуваха, но не носеха вест от Бога. Те ще дават сметка за всеки долар, изразходен за пътувания, които не са били длъжни да правят, защото тези пари можеха да помогнат за

* Лука 6:24

Божието дело...” И също на с. 74: “Видях, че хората, които имат сила да работят с ръцете си и да поддържат делото, са също отговорни за своята сила, както другите за имуществото си.”

Тук бих желала да обърна особено внимание върху видеинето по този въпрос, предадено на с. 79,80. Ето един кратък откъс: “Целта на думите на нашия Спасител (виж Лука 12:33) не са били представяни ясно. Видях, че целта на продаването не е да се дава издръжка на способните да работят сами, но да подпомогне разпространяването на истината. Грях е да се правят благодеяния на ленивите, способни да се трудят. Някои хора старателно посещават всички събрания не за да прославят Бога, но за “хляб и риби”. По-добре е такива хора да си стоят къщи и да работят с ръцете си, да вършат “нещо добро”, за да задоволят нуждите на семействата си и да дадат по нещичко за поддържане на скъпото дело. В миналите времена сатанински план е било да изпълва някои с прибързан дух, тъй че да прарасват средствата и да повлияват на братята по-скоро да се разпоредят с имотите си. Целта на Сатана е била да повреди и погуби души чрез излишък от средства, пръснати бързо и лекомислено, и сега, когато истината трябва да се разпространява по-усилено, да се почувства липсата на средства. И този негов план е успял до голяма степен.

Господ ми е показал, че мнозина се заблуждават, като за издаването на вестници и трактати търсят само подкрепата на заможните. Нека всички участват. Онези, които имат сила да работят с ръцете си и да печелят средства за подкрепа на делото, са също тъй отговорни за тази сила, както и другите за своето имущество. Всяко Божие чедо, което изповядва, че вярва в настоящата истина, трябва ревностно да извърши своя дял в това дело.

През юли 1853 г. аз видях, че не беше добре признатото и одобрено от Бога списание да излиза толкова рядко. Във времето, в което живеем, делото изисква седмично списание*, а също трябва да бъдат публикувани много повече трактати, за да разкриват растящите заблуди на това време; но делото е спъвано поради липса на средства. Видях, че истината трябва да бъде разпространявана и че ние не бива да бъдем много

* Дотогава “Ривю енд Хералд се публикуваше доста нередовно, а сега се издава два пъти месечно.

страхливи; че по-добре е три трактата и списания да попаднат там, където не са нужни, отколкото да бъде лишена една душа, която ги цени и може да има полза от тях. Видях, че знаменията на последното време трябва да се представят ясно, тъй като сатанинските прояви все повече се увеличават. Публикациите на Сатана и неговите съработници се увеличават, мощта им расте. И това, което искаме да направим, за да занесем истината на другите, трябва да бъде извършено бързо.

Показано ми бе, че сега, веднъж публикувана, истината ще устои, защото е истина за последните дни; тя ще живее, а още по-малко ще е нужно да се добавя към нея за в бъдеще. Не е нужно безброй думи да се пишат на хартия, за да се оправдае това, което говори само за себе си, и то съвсем ясно. Истината е пряма, проста, ясна и защитава сама себе си; но със заблудата не е така. Тя е толкова забъркана и неясна, че нейната забърканост има нужда да бъде обяснена от много думи. Видях, че някои места светлината, която хората имаха, бе от списанието, че по този начин души бяха приели истината и след това я разказваха на други. И сега има места с по няколко души, приели истината чрез този мълчалив вестител. Списанието е било техният единствен проповедник. Делото на истината не трябва да бъде спъвано в своето развитие напред поради недостиг на средства.

Евангелски ред

Господ ми показа, че евангелският ред е твърде много застрашен и занемарен.* Формалността трябва да се избягва, но заради това редът не трябва да се занемарява. В небето владее ред. Ред имаше в църквата, когато Христос бе на земята, а след

* Адвентистите бяха дошли от всички църкви и отначало съвсем не мислеха да създават нова църква. След 1844 г. настана голяма обърканост и повечето се обявиха против всяка идея за организация, защото тя не отговаряла на съвършената свобода на евангелието. Свидетелството и трудовете на сестра Вайт са били винаги против всякакъв вид фанатизъм и в дадените чрез нея

наставления се казва, че е нужна организация в някаква форма, за да се спре бъркотията.

възнесението Му апостолите също съблюдаваха строг ред. И сега, в това последно време, когато Бог довежда чедата си в единство на вярата, редът е по-нужен от всякога. Защото, докато Господ обединява чедата Си, Сатана със злите си ангели е усърдно зает да спъне и унищожи това единство. Затова в полето са прибързали да излязат мъже без мъдрост и разсъдливост, които, може би, не умеят да управляват добре собствения си дом и нямат никакъв авторитет над малкото хора, поверени му от Бога в дома, а се чувстват способни да водят стадото. Те вършат много погрешни неща и хората, които не познават нашата вяра, ще съдят за всички вестители според тези самозвани мъже. Така Божието дело бива укорявано и истината бива отхвърляна от много невярващи, които иначе биха изследвали искрено и сериозно “дали тези неща са така”.

Хора, които не водят свят живот и не са годни да поучават настоящата истина, навлизат в полето, без да са признати от църквата или от братята изобщо. Последниците са смущения и разединение. Някои владеят теорията на истината и могат да представят доказателства за нея, но им липсва духовност, разсъдъчност и опит. Те са пропуснали необходимостта да се научат да разбират много неща, преди да поучават други в истината. Трети не могат да представят никакви доказателства. Но понеже някои братя са ги чули да се молят хубаво и да насърчават тук и там някого с прочувствени увещания, са бивали изпратени в полето да вършат дело, за което Бог не им е дал способност и за което нямат достатъчно опит и интелект. След това те биват завладяни от духовна гордост, биват почитани и действат, залъгвайки се, че са работници. Липсва им здрава преценка и търпеливо разсъждение, говорят самохвално и вмъкват много неща, без да могат да ги докажат от Словото. Бог знае това, затова не призовава такива хора за работа в тези опасни времена. И братята трябва да бъдат предпазливи да не изпращат в полето работници, които Бог не е призовал.

Но обикновено хората, които Господ не е призовал, са точно най-убедените, че са призовани и че тяхната работа е много важна. Те отиват в полето и най-често не влияят положително. Въпреки това на някои места имат известен успех и това кара тях и другите да смятат, че наистина са призовани от Бога. Сполуката

на някои не е сигурно доказателство, че са избрани от Бога. Сега Божии ангели раздвижват сърцата на Не-

говите искрени чеда и просветляват разума им да разберат настоящата истина, да се хванат за нея и да получат вечен живот. И дори когато такива самозвани мъже се поставят там, където Бог не ги е поставил, и заявяват, че са учители, и души се съгласяват с проповядваната от тях истина, то и това не е още доказателство, че Бог ги е призовал. Душите, които приемат истината от тях, изпадат в тревога и трудности после, когато видят, че тези мъже не са се съобразили с Божиия съвет. Може и безбожни човечеци да проповядват истината и някои да я приемат, но това съвсем не приближава до Божието благоволение онези, които са я проповядвали. Неправедните си остават неправедни и ще получат своето наказание според измамата, която са практикували всред Божиите възлюбени и според смущението, което са всявали в църквата. Техните грехове няма да бъдат покрити, но ще бъдат изложени в деня на лютия Божи гняв.

Тези самопризовали се пратеници са проклетие за делото. Искрени души им се доверяват с вярата, че те действат според Божиия съвет и че са в съгласие с църквата. Затова ги търпят когато провеждат църковните обреди, и понеже им се обяснява, че са длъжни да вършат "първите дела", им позволяват да ги кръщават. Но когато дойде светлината, както ще стане със сигурност, и узнаят, че те не са такива, за каквито са ги смятали - Божии призовани и избрани пратеници, ще се затруднят и ще се усъмнят и по отношение на истината ще чувстват, че трябва още един път да учат всичко отново. Те ще бъдат обърквани и смущавани от неприятеля - дали Бог ги е водил, или не в това което са преживявали и няма да бъдат удовлетворени, докато не бъдат кръстени още един път и не започнат отново. За Божиите вестители е много трудно да отиват на места, където вече е било упражнявано погрешно влияние, отколкото на нови места. Те трябва да се държат просто, да действат искрено и да не прикриват неправдите, защото стоят между живите и мъртвите и ще дават сметка за своята вяност, за работата си и за влиянието си над стадото, където Бог ги е поставил надзиратели.

Хората, които са приели истината и са доведени до такива изпитания, биха я приели и ако тези мъже бяха стояли настрана и бяха заемали скромното място, определено им от Господа. Божието око бди над Неговите диаманти и Той би им изпратил Своите призвани и избрани вестители - хора, които биха вървели мъдро

напред. Светлината на истината би им показвала истинското им състояние и те биха приели истината с разбиране и биха били удовлетворени от нейната красота и яснота. Чувствайки могъщото ѝ влияние, те биха били силни и биха имали свято влияние.

Отново ми бе показана опасността от онези, които пътуват, без да са призовани от Бога. Ако имат малко успех, ще се почувства липсата на качество. Ще се предприемат необмислени стъпки и поради липса на мъдрост някои скъпи души ще бъдат тъй отблъснати, че никога вече да не могат да бъдат достигнати. Видях: църквата трябва да чувства своята отговорност и да оглежда съвестно и с прилежност живота, качествата и изобщо поведението на онези, които се обявяват за учители. Ако няма ясно доказателство, че Бог ги е поканил и “горко” тегне над тях, ако те не последват този зов, тогава дълг на църквата е да действа и да заяви, че не ги признава за учители. Това е единственият начин, по който църквата може да постъпи, за да бъде чиста в това отношение, понеже на нея лежи отговорността.

Видях, че вратата, през която влиза неприятелят, за да обърка и смуцава стадото, може да бъде затворена. Попитах ангела как би могло да стане това. Той каза: “Църквата трябва да прибягва до Божието слово и да се поучава от него на евангелски ред, което досега е било пренебрегвано и изоставяно. Тази необходимост е задължителна, за да се доведе църквата до единство на вратата.” Видях, че в дните на апостолите църквата бе в опасност да бъде подведена и заблудена от фалшиви учители. Затова братята избраха мъже, доказали способността си да управляват добре собствените си домове, да пазят реда в собствените си семейства и да просветляват намиращите се в тъмнина. По тези въпроси те питаха Бога, а след това биваха избирани със съгласието на църквата и на Светия Дух чрез възлагане на ръце. След като получеха мисията си от Бога и потвърждение от църквата, отиваха и кръщаваха в името на Отца и Сина и Светия Дух и се грижеха за наредбите в Господния дом; често служеха на светиите, които им раздаваха символите на разчупеното тяло и на пролятата кръв на разпънатия Спасител, за да държат свеж в паметта на възлюбените Божии чеда спомена за Неговите страдания и смърт.

Аз видях, че църквата сега не е по-застрахована срещу фалшиви учители, отколкото бе църквата в дните на апостолите; че ако не вършим повече, трябва да вземем поне същите спе-

циални мерки като тях, за да осигурим мира и единството на стадото. Имаме техния пример и трябва да го следваме. Братя с опит и здрав разум трябва да се събират с цел изследване на Божието слово и с одобрението на Светия Дух да възлагат със сериозна молитва ръце на доказалите, че са приели своята мисия от Бога, и да ги избират за пълно посвещение на Божието дело. Този акт ще покаже, че църквата потвърждава тяхното изпращане да разнасят най-тържествената вест, давана някога на човеци.

Бог не повери грижата за Своето скъпоценно стадо на човеци с разум и преценка отслабени поради подхранване на по-раншни заблуди, като например перфекционизъм* и спиритизъм, и които, пленени от тези заблуди чрез поведението си са позорили себе си и са хулили делото на истината. Макар че сега може и да се чувстват освободени от заблуди и компетентни да излязат и да проповядват последната вест, Бог няма да ги приеме. Той няма да повери на грижата им скъпоценни души; понеже мисълта им е била покварена и сега вече е отслабнала. Великият и Святият е Бог ревнив и Той желае разпространителите на Неговата истина да бъдат святи. Изговореният от Бога на Синай свят закон е част от Самия Него и само святи човеци, строги Негови изпълнители, ще Го прославят, като наставляват и други на същото.

Божиите служители, които поучават истината, трябва да бъдат хора с трезв ум, хора, издържачи съпротива, без да се възбуждат. Защото противниците на истината, ще нападат нейните проповедници и ще представят в най-лоша форма всяко възможно противоречие. Божиите служители, носители на вестта, трябва да бъдат готови със спокойствие и кротост да отблъскват тези възражения чрез светлината на истината. Често противниците говорят на Божиите служители по един провокиращ начин, за да възбудят и у тях същия дух, та да имат после материал и да могат да разказват, че учителите на заповедите са хора със злъчен дух и груби, както вече често се е казвало. Аз видях, че ние трябва да бъдем готови за отговор и да ги посрещаме с търпение, благоразумие и кротост. Нека им обър-

* Виж Приложението.

нем вниманието, което заслужават, не да ги отхвърлим или да се отървем от тях с положителни твърдения, а после да ги нападнем с остър тон, но да преценяваме добре всяко несъгласие, след това

да изявяваме светлината и силата на истината и по такъв начин да поправяме заблужденията. Това ще прави добро впечатление. Искрените противници ще познаят, че са се заблуждавали и че папистелите на заповедите не са такива, за каквито са били представяни.

От изповядващите се за служители на живия Бог се иска да бъдат доброволни слуги на всички, вместо да бъдат превъзносяни над братята, и да имат благ, любезен дух. Когато се заблуждават, трябва да бъдат готови да признаят това напълно. Никакво искрено намерение не може да се приеме като извинение за непризнаване на заблужденията. Тази изповед няма да намали доверието на църквата във вестителя, а ще даде добър пример; духът на изповядването ще бъде насърчен в църквата и резултатът ще бъде благо единство. Желаетелите да станат учители трябва да бъдат образец на благочестие, кротост и смирение, да имат любезен дух, да печелят души за Исус и за библейската истина. Един Христов проповедник е редно да бъде чист в говор и в дела. Винаги да помни, че си служи с вдъхновени думи, думи на святия Бог. Да помни също, че стадото е поверено на грижата му и че той трябва да представя пред Исус положението на всекиго, да се моли за него, както Исус се моли за нас пред Отца. Посочени ми бяха израилевите чедра в древността и видях колко святи и чисти трябваше да бъдат служителите в светилището, тъй като чрез службата си те влизаха в близко общуване с Бога. Проповедниците трябва да бъдат святи, чисти и безукорни, иначе Бог ще ги унищожи. Той не се е променил. Точно толкова е свят и чист, точно толкова е справедлив, какъвто е бил винаги. Онези, които се признават за Исусови проповедници, трябва да бъдат хора с опит и дълбока набожност. Тогава ще могат да влияят по всяко време и на всяко място.

Видях, че сега е време вестителите да отидат където и да се отвори път. Бог ще върви пред тях и ще разтваря сърцата на някои да чуят Словото. Нови места трябва да се спечелват, при което ще бъде добре по възможност те да отиват двама по двама, за да си помагат. Показан ми бе следният план: добре би било, ако на най-трудните места, където има голяма съпротива и където е нужна най-усилена работа, да работят задружно по двама братя и със съединени усилия и силна вяра да занасят истината на намиращите се в тъмнина. А след това, ако свършат повече работа, чрез по-

сещаването на много места, трябва да се разделят, но през време на дейността си често да се събират, за да се окуражават чрез вярата си и да се укрепват. Също нека да се съветват относно местата, където трябва да се проникне, и да обмислят коя от техните дарби е най-нужна и по какъв начин могат да имат най-голям успех в спечелването на сърцата. И когато после пак се разделят, куражът и енергията или ще бъдат обновени, за да понесат съпротивата и тъмнината и да работят с пламенно сърце за спасяването на изгубени души.

Видях, че Божиите служители не бива да работят все в едно и също поле, но да се опитват да търсят души и на нови места. Утвърдените вече в истината не трябва да изискват толкова много от тяхната работа. Те са в състояние да стоят сами и да укрепват другите, докато Божиите вестители посещават тъмните и усамотени места, за да занасят истината на хора, все още не осветени по отношение на настоящата истина.

Трудности в църквата*

Мили братя и сестри! Тъй като лъжата бързо се разпространява, трябва да се стремим да бъдем будни в Божието дело и да разбираме времето, в което живеем. Тъмнина покрива земята и мрак народите. И понеже почти всички около нас са обгърнати от непрогледната тъмнина на заблудата и измамата, наш дълг е да прогоним невежеството и да живеем в близост с Бога, където можем да черпим Божествени лъчи на светлина и слава от лицето на Исус. Понеже тъмнината става все по-гъста и заслепението се задълбочава, ние трябва да придобием по-основно познание за истината и да бъдем готови да защитим нашето становище от Писанието.

Необходимо е да бъдем осветени чрез истината напълно да се посветим на Бога. Така да изживяваме нашето свято изпо-

* От "Ривю" от 11 август 1853 г.

вядване, че Господ да може да излива все повече светлина над нас, за да виждаме светлина в Неговата светлина и да бъдем укреп-

пени чрез силата Му. Всеки момент, в който не сме зорки, сме изложени на опасност да бъдем нападнати от неприятеля и победени от силите на тъмнината. Сатана заповядва на ангелите си да бъдат будни и да опитат да съборят по възможност всички; да узнаят пороците и любимите грехове на изповядващите истината; да разпръскват тъмнина около тях, за да им попречат да бъдат будни, а да тръгнат по път, позорящ делото, което казват, че обичат, и да докарат скръб на църквата. Душите на заблудените и небдителните ще потъват във все по-голяма тъмнина, а небесната светлина около тях ще намалява. Те не ще могат да видят големите си грехове и Сатана ще плете мрежата си над тях, докато бъдат уловени в нея.

Бог е нашата сила. Трябва да гледаме към Него за мъдрост и ръководство. Като имаме пред очи Неговата слава, доброто на църквата и спасението на собствените ни души, от нас се иска да надвиваме големите си грехове. Необходимо е лично да се стремим всеки ден да постигаме нова победа. Необходимо е да се научим да стоим сами и да се уповаваме изцяло на Бога. Колкото порано научим това, толкова по-добре. Нека всеки един открие къде греша и след това с вяра да бди да не би греховете му да го победят, но той да ги победи. Тогава можем да имаме доверие в Бога и много трудности в църквата ще бъдат предотвратени.

Божиите вестители, които напускат домовете си, за да работят за спасението на души, употребяват по-голяма част от времето си в работа за онези, които от много години са в истината, но са все още слаби. Те неоснователно са отпуснали юздите, престанали са да бдят над себе си и понякога ми се струва, че сами изкушават неприятеля да ги изкушава. Случи им се някоя мъничка трудност или изпитание, и Господните служители трябва да губят време да ги посещават. С часове и даже с дни те се занимават с това и душите им се наскърбяват и нараняват, когато слушат малки трудности. Всеки гледа да представи личната си мъка по възможност по-голяма от страх да не би Божиите служители да не ѝ обърнат достатъчно внимание. Вместо да ангажират Божиите служители в това да ги освобождават от трудностите им, нека се преклонят пред Господа, да постят и да се молят, докато трудностите бъдат отстранени.

Някои изглежда мислят, че Бог затова е призовал вестители в делото - да угаждат на желанията им и да ги носят на ръце; че

най-важната част от тяхното дело е да ги освобождават от малките им изпитания и трудности, в които са попаднали сами поради своята необмисленост и поради това, че са давали място на неприятеля чрез поддържане на неотстъпчив и склонен към осъждане на другите характер. А какво става през това време с жадните овце? Те гладуват за хляба на живота. Онези, които познават истината и са основани на нея, но не ѝ са послушни - ако бяха послушни, биха били опазени от много от трудностите - задържат вестителите и истинската цел, за която Бог ги е призовал в полето, остава неизпълнена. Божиите служители се наскърбят и обезсърчат чрез такива неща в църквата. Обратно, всички трябва да се стремят да не прибавят ни най-малка тежест към бремето им, но да ги насърчават чрез любезни думи и усърдна молитва. И колко по-свободни биха били те, ако всички, изповядващи истината, биха съзнавали това и биха помагали на другите, вместо да изискват толкова много помощ за себе си. Когато Божиите служители навлизат в нови тъмни места, където истината още не е проповядвана, духът им бива наранен поради безполезните трудности на техните братя. В допълнение на всичко това те трябва да понасят и неверието и предразсъдъците от страна на противниците, а биват и тъпкани от някои.

Колко много по-лесно би било да се повлияват сърцата и колко много повече би бил прославян Бог, ако Неговите служители бяха освободени от обезсърчение и изпитания, за да могат с волен дух да представят истината в нейната красота. Онези, които са се провинили, когато най-много са ангажирали Божиите вестители и са ги обременявали с трудностите си, що сами би трябвало да уреждат, ще дават на Бога сметка за употребеното за тях време и средства - по този начин са удовлетворили неприятеля. Те трябва да са в състояние да помагат на своите братя. Никога не бива да обременяват с трудностите си цяло събрание или да чакат, докато дойдат вестителите, за да ги оправят, но сами да живеят праведно пред Бога, да отстраняват трудностите от пътя си и когато дойдат работници, да бъдат готови да ги подкрепят, а не да ги обезсърчат.

Когато напоследък се огледах, за да намеря смирените последователи на краткия и скромен Исус, душата ми се обезпокои много. Голяма част от хората, които изповядват, че очакват скорошното идване на Христос, се съобразяват с този свят и поревностно търсят одобрението на хората около тях, отколкото одобрението на Бога. Те са студени и формални, подобно на християните по име, от които едва преди малко са се отделили. Думите за църквата в Лаодикия описват съвършено тяхното сегашно състояние.* Те не са нито студени, нито топли, а хладки. И ако не обърнат внимание на съвета на “верния и истински Свидетел”, не се покаят сериозно и не купят “злато, пречистено с огън”, “беди дрехи” и “колурий”, Бог ще ги “повърне” из устата си.

Дошло е времето, когато голяма част от онези, които някога ликуваха и възклицаваха от радост при мисълта за скорошното идване на Господа, се намират в същото състояние, в каквото се намират църквите и света, подигравали се по-рано за вярата им в идването на Исус и разпространявали по този повод всевъзможни лъжи с цел да възбудят предразсъдъци против тях и да рушат влиянието им. Тези хора често обвиняват в заблуда или в мисмезисъм, или че е под влияние на лош дух всеки, който е започнал да копнее за живия Бог, който гладува и жадува за правдата и Бог му дава да почувства Неговата сила и удовлетворява копнежа на душата му, изливайки любовта Си в сърцето му, който е започнал да слави Бога с хваления.

Много от тези изповядващи се за християни се обличат, говорят и действат като света и единствено, по изповеданието им можем да ги различим от другите. Макар да казват, че очакват Христос, техните разговори се движат не около небесни, но около земни неща. “Какви трябва” да са ония, които със “свето

* От “Ривю” от 10 юни 1852 г.

* Виж Откр. 3:14-20.

живеене” и с “благочестие” изповядват, че чакат и очакват “дохождането на Божия ден”? (2 Петр. 3:11, 12) “И всеки, който има тая надежда на Него, очиства себе си, както е той чист” (1 Йоан

3:3). Но факт е, че мнозина, именуващи се адвентисти, мислят много повече за това, как да украсяват телата си и да изглеждат добре пред света, отколкото да учат от Словото Божие как да бъдат одобрени от Него.

Но какво би било, ако милият Исус, нашият образец, се яви между тях и между назоваващите се за религиозни избощо, както при първото си идване? Той се роди в ясла. Последвайте Го в Неговия живот и проповедничество. Той бе човек на скърби и познаваше болки. Тези християни по име биха се засрамили от кроткия и смирен Спасител, който носеше проста дреха без шев и нямаше къде да подслони главата Си. Неговият непорочен, себеотрицателен живот би ги осъдил; Неговото свято достойнство би било болезнен упрек за тяхното лекомислие и суетен смях; Неговият откровен говор би направил да замлъкнат техните светски и похотливи разговори; Заявяваната от Него неподправена, остра истина би разкрила истинския им характер и те биха пожелали по възможност по-скоро да премахнат кроткия Образец, милия Исус. Те първи биха потърсили да Го хванат в думите Му и биха завикали: “Разпни Го! Разпни Го!”

Нека да последваме Исус: как смирено влезе в Ерусалим, яздейки когато “множество ученици почнаха да се радват и велегласно да славят Бога..., казвайки: “Благословен Царят, Който иде в Господнето име!” А някои от фарисеите между народа му рекоха: “Учителю, смърти учениците Си.” А Той им отговори: “Казвам ви, че ако тия млъкнат, то камъните ще извикат.” Една голяма част от хората, които казват, че очакват Христос, също биха били готови като фарисеите да заповядат на учениците да млъкнат и без съмнение биха се провикнали: “Фанатизъм! Месмеризъм! Месмеризъм!” Като своеобразни и обезумели биха били сметнати и учениците, постилащи на пътя дрехите си и палмовите клонки. Но Бог не желае да има на земята такъв студен и мъртъв народ, но народ, който да може да Го хвали и слави. Той иска да получи слава от някои и ако Неговите избрани, които пазят заповедите Му, замлъкнат, то самите камъни ще завикат.

Исус ще дойде, но не както при първото си пришествие като бебе във Витлеем; не както, когато влезе в Ерусалим и учениците Му с висок глас славеха Бога и викаха: “Осанна!”, но в славата на Отца, заедно със свита от всички свети ангели, които ще Го придружават по пътя Му до Земята. Цялото небе ще бъде

изпразнено от ангелите, докато очакващите светии ще гледат към Исус и ще се взират в небето, както се визираха галилейските мъже, когато Той се възнасяше от Елеонската гора. Тогава само святите, напълно последвали кроткия Образец, възторжено ще възкликнат с радост: “Ето, Той е наш Бог; чакахме Го и Той ще ни спаси!” И те ще бъдат преобразени “в миг на око, при последната тръба”, онази, която ще събуди заспалите светии и ще ги призове да излязат от прашните им легла, облечени в славно безсмъртие и викащи: “Победа! Победа над смъртта и гроба!” Тогава преобразените светии ще бъдат грабнати във въздуха с ангелите, за да посрещнат Господа във въздуха, та да не бъдат вече никога отделени от обекта на тяхната любов.

Трябва ли тогава да млъкнем, след като имаме такава славна надежда, такава спасение, което Христос е купил за нас чрез собствената Си кръв? Не трябва ли и ние да славим Бога с висок глас, както Го славеха учениците, когато Исус влизаше в Ерусалим? Това, което ни предстои, не е ли много по-славно от онова, което предстоеше на тях? Тогава, когато имаме такава голяма надежда за безсмъртие и така изпълнена със слава, кой би могъл да ни попречи да славим Бога с висок глас? Ние сме вкусили от силите на бъдещия свят и жадуваме за още. Цялото ми същество копнее за живия Бог и аз няма да се задоволя, докато не бъда изпълнена с цялата Му пълнота.

Подготовка за Христовото идване*

МИЛИ БРАТЯ И СЕСТРИ, вярваме ли с цялото си сърце, че Христос скоро ще дойде и че ние притежаваме последната вест на милост към един провинен свят? Нашият пример такъв

* От “Ривю” от 17 февруари 1853 г.

ли е, какъвто би трябвало да бъде? Показваме ли чрез нашия живот и свят говор на хората около нас, че ние очакваме славното явление на нашия Господ и Спасител Исус Христос, Който ще преобрази нищожното ни тяло и ще го направи подобно на Него-

вото славно тяло? Боя се, че не вярваме и не разбираме тези неща както трябва. Убедените във важните истини, които изповядваме, трябва да постъпват според убеждението си. Стремежът към забавления и неща, привличащи вниманието към този свят е извънредно голям; умът се занимава твърде много с облеклото, а езикът прекалено често служи на лекомислени и безполезни разговори, които правят нашето изповедание лъжливо, защото разговорите ни не са за небето, откъдето очакваме Спасителя.

Ангели бдят над нас и ни пазят; често ги наскърбяваме, като се отдаваме на безполезни разговори, шеги и закачки, а също и с безгрижието и равнодушието си. Може от време на време да полагаме усилия да постигнем победа и наистина я постигаме, но не я ли задържим, а потънем в същото небрежие и пасивност, неспособни да устоим на изкушенията и да се противопоставим на неприятеля, ние не ще можем да издържим изпита на нашата вяра, което е по-ценно от злато. Не страдаме заради Христос и не можем да Го прославим в изпитанието.

Има голяма липса на християнска твърдост и служене на Бога според принципа. Не трябва да се стремим да си угаждаме, но да почитаме и прославяме Бога във всичко, каквото вършим и говорим, като имаме предвид единствено Неговата почест. Ако вземем присърце следните важни думи и винаги ги помнем, не бихме падали тъй лесно в изкушения и думите ни биха били малко и добре подбрани: “Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме”. “Човеците ще трябва да дават ответ в деня на съда за всяка празна реч, която изговарят.” “Боже, ти ме виждаш.”

Не бихме могли ние, бедните грешници, да мислим за тези важни думи и да си припомним Исусовите мъчения за нас, за да получим прощение и да бъдем изкупени за Бога чрез Неговата скъпоценна кръв, без да почувстваме едно свято възпиране и сериозното желание да страдаме за Него, Който пострада и понесе толкова много заради нас. Ако тези мисли ни

занимават, любимото “аз” с неговото достойнство ще бъде смирено и заместено от една детинска простота, която ще може да понася упреците на другите, без да се възбужда; тогава себелюбието не ще ни владее.

Радостите и утехата на истинския християнин са, трябва да бъдат и ще бъдат в небето. Копнеещите души на хората, които са вкусили от силите на бъдещия свят и са се наслаждавали на небесните радости, не ще се задоволяват с нещата на тази земя. Те ще знаят какво да правят през свободното си време. Душите им жадуват за Бога. Там, където е съкровището им, там ще бъде и сърцето им и те с наслада общуват с Бога, Когото обичат и на Когото се покланят. Удоволствието им ще бъде разглеждането на тяхното съкровище - святия град, подновената земя, тяхната вечна родина. И като се занимават с такива възвишени, чисти и святи неща, небето ще се приближи до тях и те ще почувстват силата на Светия Дух. Това постепенно ще ги отклонява все повече и повече от света и небесните неща ще станат тяхна утеха и най-голяма радост, техен приятен дом. Тогава притегателната сила на Бога и на небето ще бъде тъй голяма, че нищо не ще може да отклони мислите им от великия обект на спасението на душата и от почитането и прославянето на Бога.

Когато размисля колко много е направено за нас, за да бъдем изведени на правия път, аз трябва да извикам: “О, каква любов, каква чудна любов е имал Божият Син за нас, бедните грешници!” Редно ли е да бъдем замаяни и безгрижни, докато за нашето спасение е извършено всичко възможно? Цялото небе се интересува за нас. Необходимо е да бъдем деятелни и будни да отдаваме на Всевишния почест, слава и поклонение. Сърцата ни трябва да преливат от обич и благодарност към Онзи, Който е бил така изпълнен с любов и състрадание към нас. Нужно е да Го почитаме чрез нашия живот и да показваме чрез чисто и свято поведение, че сме родени от горе, че този свят не е наша родина, че тук сме само гости и чужденци, пътуващи за една по-добра страна.

Мнозина, които изповядват Христовото име и твърдят, че очакват Неговото скорошно идване, не знаят какво значи да се страда заради Христос. Техните сърца не са станали покорни чрез благодатта и собственото “аз” не е умряло, както това често се

открива по различни начини. А в същото време казват, че имали изпитания. Но главната причина за техните изпитания

е непокорното им сърце, което прави уязвимо личното “аз”, така, че то често се чувства оскърбено и обидено. Ако тези хора биха могли да осъзнаят какво значи да бъдеш смирен Христов последовател, истински християнин, те биха започнали да работят сериозно и да вършат правото. Първо те биха умрели за личното “аз”, след това биха постоянствали в молитва и биха обуздали всичките си сърдечни страсти. Братя и сестри, освободете се от доверието в себе си, от самодоволството си и следвайте смирения Образец. Винаги мислете за Христос, Той е вашият пример и вие трябва да крачите в Неговите стъпки. Гледайте на Исус, начинателя и завършителя на нашата вяра, Който заради предстоящата радост претърпя кръст и презря срама. Той понесе противоречието на грешниците против Себе Си. Заради нашите грехове бе някога кроткото заклано агне, наранено, бито, мъчено и убито.

Тогава нека и ние с готовност да страдаме за Исус, ежедневно да разпъваме собственото “аз” и да бъдем съучастници на Христовите страдания тук, за да можем да бъдем съучастници с Него и в славата Му и да бъдем увенчани със слава, почест, безсмъртие и вечен живот.

Вярност в събранията на вярващите

Господ ми е показал, че пазителите на съботата трябва да се отнасят с внимание към събранията си и да ги правят интересни. Наложително е да се проявява повече интерес и енергия в тази насока. Добре е всички да имат да кажат нещо за Господа и заради това ще бъдат благословени. Възпоменателна книга се пише за онези, които не изоставят събирането, а често разговарят помежду си. “Остатъкът” трябва да победи чрез кръвта на Агнеца и словото на своето свидетелстване. Някои очакват да победят само чрез кръвта на Агнето, без сами да полагат някакво специално усилие. Видях, че Бог от милост ни е дал мощта на Словото. Дал ни е език и ние сме отговорни за това, как го употребяваме. Трябва да прославяме

Бог с устата си, да говорим със страхопочитание за истината и за Неговата безкрайна милост и да побеждаваме със Словото на нашето свидетелство чрез кръвта на Агнето.

Нека не се събираме, за да мълчим; Бог споменава само онези, които се събират да говорят за Негова почит и прослава и да разказват за Неговата мощ. Божието благословение ще почива на тях и те ще бъдат пречистени. Ако всички се активизираха, както би трябвало да бъде, скъпоценното време не би се прахосвало и не би имало нужда от дълги молитви и наставления; времето би се запълвало с кратки, целенасочени свидетелства и молитви. Искайте, вярвайте и получавайте. Господ бива твърде много лъган, поднасят Му се твърде много молитви, които не са никакви молитви, твърде много празни, безсмислени просби, които изморяват ангелите и не са угодни на Бога. Най-напред трябва да почувстваме нуждата си и след това да молим Бога конкретно за нещата, от които се нуждаем, като вярваме, че Той ни ги дава още докато се молим. Тогава нашата вяра ще расте, всички ще бъдат насърчени, слабите ще бъдат укрепени, а отчаяните и унилите ще погледнат нагоре и ще повярват, че Бог ще възнагради всички, които Го търсят сериозно.

Някои мълчат в събранията, защото няма какво ново да кажат и трябва да повтарят все едно и също. Видях, че в основата си такова поведение се дължеше само на гордост, че Бог и ангелите присъстват, когато светиите свидетелстват и че това им харесва, и те биват прославяни чрез повтаряните всяка седмица свидетелства. Господ обича простота и смирение, но не Му е угодно, а и ангелите се наскърбяват, когато на събранията си изповядващите се за Божии наследници и сънаследници на Исус прахосват скъпоценното време.

Ако братята и сестрите бяха там, където би трябвало да бъдат, не би им било трудно да кажат нещо за чест на Исус, Който увисна на Голготския кръст заради техните грехове. Ако се стремяха да вникнат по-добре в снизхождението на Бога, отдал Своя възлюбен Син като жертва заради нашите грехове и престъпления, и да си представят страданията и агонията на Исус, които Той претърпя, за да отвори за виновния човек един път на прощение и живот, те биха били много по-готови да хвалят и славят Исус. Не биха могли да мълчат, но изпълнени с хвала и благодарност биха говорили за Неговата слава и

мощ. И Божието благословение би почивало над тях. Даже и един и същи разказ да се повтаря, Бог пак бива прославен. Ангелът ми показа онези, които не престават да викат ден и нощ: “Свят, свят, свят Господ, Бог Всемогъщ!” “Едно продължаващо повторение”, каза ангелът, “и все пак Бог бива прославян по този начин. Дори да разказваме една и съща история отново и отново, това прославя Господа и показва, че ние не сме безчувствени към Неговата доброта и благодат.

Видях, че официалните църкви са паднали; че всред тях царува студенина и смърт. Ако бяха следвали Словото Божие, то би ги смирило. Но те се превъзнасят над делото на Господа. За тях е твърде унижително да повтарят все същата проста история за Божията доброта. Когато се събират, търсят нещо ново, нещо голямо, за да бъдат думите им точно такива, каквито душите на хората искат, думи приятни на човека. И затова Божият Дух ги напуска. Когато следваме простия път на Библията, ще имаме въздействието на Божия Дух. Всичко ще бъде в хармония, ако следваме простата истина, ако се доверяваме напълно на Бога. Тогава няма да бъдем застрашени от влиянието на злите ангели. Само когато души се превъзнасят над Божия Дух и се опанят на собствената си сила, ангелите престават да бдят над тях и те биват изоставени на сатанинските нападки.

В Словото Божие са описани длъжности, чието изпълняване прави Божия народ смирен, отделя го от света и го предпазва от отстъпление. Умиването на нозете и Господният вечеря трябва да се празнуват по-често. Исус ни даде този пример и ни каза да правим и ние, както Той бе правил. Видях, че Неговият пример трябва да се следва по възможност по-точно. Но при умиването на нозете братята и сестрите не всякога са постъпвали така съзнателно, както е редно, и последицата е била смушение. На нови места умиването на нозете би трябвало да се въвежда внимателно и мъдро, особено там, където хората не са достатъчно добре запознати с примера и ученията на нашия Господ по този въпрос или се противопоставят поради предразсъдъци. Много искрени души са изпълнени с предубеждение относно този прост дълг, повлияни от ползващите се с доверието им предишни учители. Обредът трябва да им се представи в благоприятно време и по подходящ начин.

В Словото не е даден пример братя да умиват нозете на сестри;* но има пример за сестри, мили нозете на братя. Мария изми нозете на Исус със сълзите си и ги избърса с косите си (виж 1 Тимотей 5:10). Видях, че Господ е позволявал на сестри да мият нозете на братя, че това е в съгласие с евангелието. Всички би трябвало да действат с пълно съзнание и да не превръщат умиването на нозете в тягостна церемония.

Святият поздрав, споменат от апостол Павел в евангелието на Исус Христос, трябва да се разглежда винаги в неговото истинско естество. Това е свята целувка.* Трябва да се възприема като знак за общуване между приятели християни, когато се разделят или когато след раздяла от седмици или месеци се срещнат отново. В 1 Сол. 5:26 Павел казва: “Поздравете всичките братя със свята целувка.” В същата глава той казва: “Въздържайте се от всякакво зло.” Святата целувка никак не прави лошо впечатление, ако се дава на подходящо време и място.

Видях, че силната ръка на неприятеля е издигната срещу Божието дело и че всички, които обичат делото на истината, трябва да вложат в него помощта и силата си. Те трябва да проявяват голям интерес, за да поддържат ръцете на защитниците на истината, та чрез постоянната си бдителност да прогонват неприятеля. Всички трябва да стоят в делото съединени като един човек. Цялата енергия на душата трябва да бъде пробудена, защото необходимото да се направи, трябва да се направи бързо.

Тогава видях третия ангел. Придружаващият ме ангел каза: “Страшно е неговото дело. Ужасна е неговата мисия. Този ангел събира пшеницата от плевелите и запечатва или завързва пшеницата за небесния хамбар. Тези неща трябва да занимават всяка мисъл и внимание на човека”.

* Виж Приложението.

Към неопитните

Видях, че някои не осъзнават важността на истината или на нейното действие и постъпват импулсивно, често се водят от чувствата си и не уважават църковния ред. Те изглежда мислят, че религията се състои главно във вдигане на шум.* Някои, току-що приели истината на третата ангелска вест, са готови да упрекват и поучават онези, които са утвърдени в истината от години, които са страдали заради нея и са опитали нейната осветяваща сила. Тях, които неприятелят е направил тъй горди, трябва да почувстват осветяващото влияние на истината и да разберат добре как тя ги е срещнала “окаяни и бедни, сиромаси, слепи и голи”. Когато истината започне да ги очистива и да отмахва гредите - което сигурно ще се случи, ако тя е била приета с любов - човекът, в който се е извършило това велико дело, ще престане да мисли, че е богат и няма нужда от нищо.

Хората, които изповядват истината и смятат, че я познават преди още да са научили първите ѝ принципи, и които бързат да заемат мястото на учители и да порицават стоящите здраво в нея от години, показват ясно, че никак не я разбират и не познават нейното действие; защото ако познаваха осветяващата ѝ сила, биха давали миролюбивите плодове на правдата и биха се смирили под нейното благо, мощно влияние. Биха принасяли плодове за слава на Бога, биха разбрали какво е направила истината за тях и биха оценявали другите по-високо от себе си.

Видях, че “остатъкът” не е подготвен за това, което идва над земята. Равнодушие като сънна болест бе обхванало умовете на повечето от изповядващите вярата, че ние имаме последната вест. Придружаващият ме ангел извика със страшна тържественост: “Пригответе се! Пригответе се! Пригответе се! Защото ужасният гняв на Господа скоро ще дойде. Гневът Му ще се излее без милост, а вие не сте готови. Разкъсайте сърцата, а не дрехите си! Едно велико дело трябва да се извърши за “остатъка”. Мнозина, които са част от него, се спъват от малки трудности. Ангелът каза: “Легиони зли ангели са около

* Виж Приложението.

вас и се опитват да ви обгърнат в ужасна тъмнина, за да ви впримчат и измамят. Много бързо оставяте умовете си да бъдат отклонени от работата по приготвянето и от най-важните истини за последните дни. Занимавате се с малки трудности и се заемате да ги обяснявате с най-малките им подробности, за да задоволите интереса на този или онзи.” Когато сърцата на двете партии не са станали послушни чрез благодатта, между засегнатите страни се завързват дълги разговори с часове и се прахосва не само тяхното време, но и Божиите служители биват принуждавани да ги изслушват. Ако се отстранява гордостта и себелюбието, най-големите трудности биха изчезнали за пет минути. Ангелите се натъжават и на Бога не Му е приятно, когато употребяваме толкова часове да оправдаваме себе си. Аз видях, че Бог не се навежда и не изслушва дългите оправдания. Не иска Неговите служители да прахосват по този начин така скъпото време, което е редно да се използва, за да се посочва на престъпниците заблудата на техните пътища и да се спасяват души от огъня.

Аз видях, че Божият народ стои на омагьосана почва, и някои почти са изгубили всяко чувство за краткостта на времето и стойността на душите. Гордост се е промъкнала между пазителите на съботата. Гордост в облеклото и във външността. Ангелът каза: “Пазителите на съботата трябва да умрат за собственото “аз”, да умрат за гордостта и да престанат да търсят хорската похвала.”

Истината, спасителната истина, трябва да бъде дадена на чезнещия в тъмнина гладуващ народ. Видях, че мнозина молеха Бога да ги смири. Но ако Бог отговореше на техните молитви, това би станало чрез страшни дела на справедливост. Техен дълг беше да се смирят. Видях, че ако се позволи на себевъзвишението да проникне, това сигурно ще доведе душите до заблуда и ако не бъде победено, ще се окаже гибелно за тях. Когато някой започне да се издига в собствените си очи и мисли, че е способен да направи нещо, Божият Дух се оттегля и той бива изоставен на собствената си сила, докато бъде победен. Видях, че един светия, ако стои правдиво, може да раздвижи ръката на Бога, а цяло множество хора, ако не стоят както трябва, са слаби, не могат да постигнат нищо.

Мнозина притежават упорити, горделиви сърца и мислят повече за своите лични малки болки и трудности, отколкото за душите на грешниците. Ако имаха пред погледа си Божията слава, биха мислили за изгубените души около себе си. Съзнавайки тяхното опасно състояние, биха се заели енергично и с вяра да подкрепят ръцете на Божиите служители, за да могат те да известяват дръзновено и все пак с любов истината и да предупреждават хората да я приемат, преди да се е прекратил нежният глас на благодатта. Ангелът каза: “Ония, които изповядват Неговото име, още не са готови!” Видях, че седемте последни язви идват над незакриляните глави на неправедните. Тогава онези, които са били заедно с тях, ще слушат горчивите им упреци и сърцата им ще се късат.

Ангелът каза: “Вие сте се занимавали с дребни работи - погълнати от дребни изпитания - вследствие на което загиват грешници.” Бог желае и Му е приятно да действа в нас, в нашите събрания. Но Сатана казва: “Аз искам да спъвам делото.” Неговите подчинени отговарят: “Амин!” Изповядващите се за вярващи се занимават със своите малки изпитания и трудности, които Сатана увеличава. Времето е изгубено безвъзвратно. Неприятелите на истината са видели нашата слабост, Бог е наскърбен, Христос - наранен. Целта на Сатана е постигната, плановите му са успели и той триумфира.

Себеотрицание

Видях, че е рисковано да се правят големи приготовления за конференциите; че някои бяха обременени с твърде големи обслужвания; че апетитът трябва да се ограничи. Има опасност някои да посещават събранията само за “хляб и риба”. Видях, че всички, които се отдават на лошия обичай да употребяват нечистото растение тютюн, трябва да го изоставят и да използват средствата си за нещо по-добро. Жертва принасят хората, които сами се отказват от някои удоволствия и внасят в съкровищницата на Господа средствата, употребявани някога за лакомства. На такива дарби Бог ще погледне като на лептата на вдовицата. Сумата може да бъде малка; но

ако всички постъпят така, съкровищницата ще се напълни. Ако всички се научеха да бъдат по-пестеливи в облеклото си и се откажеха от някои всъщност ненужни неща, и изоставеха такива безполезни и вредни храни като кафе и чай, давайки на делото парите, харчени за тях, биха получили повече благословения тук, а в небето - награда. Много хора мислят, че понеже Бог им е дал средствата, те могат да разполагат с повече, отколкото им е нуждата, да имат богата храна и да се обличат скъпо, че не е никаква добродетел да се отричат от нещо, въпреки че имат достатъчно. Тези вярващи не принасят никакви жертви. Ако те биха живели по-бедно и биха помагали на Божието дело за разпространяването на истината, това би било жертва от тяхна страна и когато Бог ще даде на всекиго награда според делата му, Той няма да ги отмение.

Непочтителност

Видях, че Божието свято име трябва да се изговаря с уважение и страхопочитание. По време на молитва някои хора изказват съчетанието “всемогъщи Боже” нехайно и необмислено, което Бог не одобрява. Те нямат ясно понятие за Бога или за истината, иначе не биха говорили тъй непочтено за великия и страшен Бог, Който скоро ще ги съди в последния ден. Ангелът каза: “Не ги съчетавайте заедно, защото името Му е страшно.” Хората, които разбират величието Божие, ще изговарят името Му само със свято страхопочитание. Той живее в непристъпна светлина; никой човек не може да го види и да остане жив. Видях, че тези неща трябва да бъдат разбрани и поправени, преди църквата да може да напредва.

Фалшиви пастори

Показано ми бе, че фалшивите пастори са пияни, но не от вино. Те залитат, но не от спиртни напитки. За тях истината Божия е запечатана, не могат да я четат. Ако например

бъдат попитани дали седмият ден е истинската библейска събота, или не, те прибягват до басни. Видях, че тези пророци бяха също като лисиците в пустинята. Те не са отишли в направените в развалините процепи и не са направили ограда, за да може Божият народ да издържи борбата във великия ден на Господа. Когато умът на някой човек се пробуди и той започне да разпитва тези фалшиви пастори за истината, те използват най-лесния и удобния път, за да постигнат целта си и да успокоят ума на питащите дори ако трябва за това да променят собствената си позиция. Много от тези пастори са били огрявани от светлината, но не са искали да я признаят. Безброй пъти са изменяли възгледите си, за да избегнат истината, за която е трябвало да дойдат до заключенията, които е трябвало да направят, ако продължаваха да стоят на предишните си позиции. Силата на истината разклати тяхната основа, но вместо да отстъпят, те поставиха друга основа, тъй че сами изпаднаха в противоречия помежду си.

Видях, че много от тези пастори отрекоха предишните Божии учения; отрекоха и отхвърлиха истини, които някога ревностно проповядваха, и се отдадоха на месмеризъм и различни видове измами. Видях, че те бяха пияни от заблуда и водеха стадото си към смърт. Много от противниците на Божията истина измислят злото в леглото си, а през деня разпространяват своите безбожни измишльотини, за да съборят истината; търсят нещо ново, за да заинтересуват народа и да отклонят духа му от славната и най-важна истина.

Видях, че свещениците, които водят стадото си към смърт, ще бъдат скоро хванати по ужасния им път. Божиите язви ще дойдат, но за фалшивите пророци няма да е достатъчно да бъдат мъчени с една или две язви. В онова време Бог ще протегне ръката Си с гняв и правда и няма да я отдръпне, докато не постигне напълно целта Си. Наемните свещеници трябва да бъдат накарани да се поклонят пред нозете на светиите и да познаят, че Бог ги е възлюбил, защото са държали твърдо на истината и са пазили Божиите заповеди, а всички неправедни ще бъдат унищожени.

Всяка една от различните групи на изповядващите адвентната вяра притежават по малко истина, но всичките тези истини Бог е дал на Своите чеда, приготвящи се за Божия ден. Той им е дал и истини, които нито една от тези партии не познава, нито разбира. Истини, които за тях са запечатани, Господ е разкрил на

хора, желаещи да ги видят и готови да ги разберат. Ако Бог иска да даде нова светлина, Той ще помогне на Своите избрани и възлюбени да я разберат, без да става нужда да бъдат осветлявани от намиращите се в тъмнина и заблуда.

Показана ми бе необходимостта вярващите, че ние имаме последната милостива вест, да бъдат отделени от онези, които всеки ден възприемат нови заблуди. Видях, че на събранията им не трябва да присъстват нито млади, нито стари. Защото е погрешно да ги насърчаваме, когато разпространяват заблуди, които са смъртоносна отрова за душата, и учат учения, които не са друго, освен човешки заповеди. Влиянието на такива събирания не е добро. След като Бог ни е освободил от такава тъмнина и такива заблуди, ние трябва да стоим твърдо в свободата и да се радваме на истината. Не е угодно на Бога, когато отиваме и слушаме заблуди, без да ни е наложено това, защото, ако Той не ни изпраща на събрания, където заблудата се налага насилствено на народа, не ще ни закриля. Ангелите престават да бдят вече над нас и ние биваме изложени на нападите на неприятеля, за да бъдем заслепени и отслабени от силата на неговите зли ангели; а светлината около нас ще бъде погълната от тъмнина.

Видях, че ние нямаме излишно време за слушане на басни. Нашите мисли не трябва да бъдат отклонявани чрез тях, но да бъдат ангажирани с настоящата истина. Ние трябва да търсим мъдрост, за да се запознаем по-основно с нашата позиция, та да бъдем в състояние с кротост да излагаме основанията за нашата библейска надежда. Докато на ума се внушават фалшиви учения и опасни заблуди, той не може да се занимава с истината, необходима да подготви Израилевия дом да устои в Деня на Господа.

Божият дар за човека

Показани ми бяха голямата любов и снизхождение на Бога, отдавайки Сина Си на смърт, за да може човекът да получи прощение и живот. Показани ми бяха Адам и Ева, които имаха привилегията да гледат красотата и прелестта на Едемската градина и на които бе позволено да ядат от всички дървета в градината, с изключение на едно. Но змията изкуши Ева, тя изкуши своя мъж

и двамата ядоха от забраненото дърво. Те нарушиха Божията заповед и станаха грешници. Вестта се разпространи в небето и всяка арфа замлъкна. Ангелите скърбяха и се страхуваха да не би Адам и Ева пак да протегнат ръка да ядат от Дървото на живота и тогава биха станали безсмъртни грешници. Но Бог каза, че ще изпъди престъпниците от градината и ще постави херувим да пази с пламенен меч пътя към Дървото на живота, за да не може човекът да се доближи до него и да яде от плода, поддържащ безсмъртността.

Тъга изпълни небето, когато се узна, че човекът бе изгубен, че светът, който Бог бе сътворил, трябваше да бъде изпълнен със същества, осъдени на окаяност, болести и смърт и че нямаше начин нарушителят да избяга. Цялото Адамово семейство трябваше да умре. Тогава аз съзрях милия Исус, наблюдавах израза на съчувствие и мъка върху лицето Му. Скоро Той се доближи до силната лъчиста светлина, която обкръжаваше Отца. Придружаващият ме ангел каза: "Той има таен разговор със Своя Отец." Докато Исус говореше с Отец, безпокойството на ангелите изглеждаше много голямо. Три пъти Го обгърна славната светлина, намираща се около Отца, и когато третия път Той излезе от присъствието на Отца, ние видяхме Неговата личност. Изразът Му бе кротък, свободен от всяко безпокойство и смут и блестеше от прелест, която не може да се опише с думи. Тогава Исус съобщи на ангелския хор, че е намерил път за спасението на изгубения човек; че е умолявал Отца Си и е получил позволение да отдаде собствения си живот като откуп за човечеството, да понесе неговите грехове и сам да изтърпи смъртната присъда. По този начин е проправен път, за да могат хората чрез заслугите на Неговата кръв да намерят прощение на миналите си престъпления и чрез послушание да могат отново да се върнат в градината, откъдето бяха прогонени. Тогава те биха могли отново да имат достъп до главния плод на безсмъртието от Дървото на живота, над което сега бяха изгубили всяко право.

Тогава радост, неизразима радост изпълни небето и небесният хор запя песен на хвала и поклонение. Небесните същества докоснаха арфите си и запяха в по-висок от досегашния тон, поради голямата милост и снизхождение на Бога - да отдаде Своя скъп възлюбен Син на смърт заради един разбунтуван род. И избухнаха в отдаване на слава и поклонение за себеотрицанието и жертвата на Исус, Който бе готов да напусне лоното на Своя Отец, да избере един живот на страдания и мъка и една позорна смърт, за да даде живот на други.

Ангелът каза: “Вярваш ли ти, че Отец отдаде Своя възлюбен Син без борба? Не, не!” Да, за самия Бог в небето бе борба дали да остави грешния човек да загине, или да отдаде скъпия Си Син да умре за него. Ангелите бяха така заинтересувани от спасението на човека, че между тях можеше да се намерят такива, които биха отдали славата и живота си заради изгубения човек. “Но - каза придружаващият ме ангел - това не би било достатъчно.” Престъплението бе тъй голямо, че животът на един ангел не можеше да плати дълга. Само смъртта и ходатайството на Божия Син можеха да изплатят дълга и да спасят изгубения човек от безнадеждна мъка и окаяност.

А повереното на ангелите дело бе да слизат и да се изкачват с укрепителен балсам от славата, за да утешават Божия Син в страданията Му. Те трябваше да служат на Исус. Тяхната задача бе и да пазят намиращите се под благодатта от злите ангели и от тъмнината, която Сатана постоянно разпръсваше около тях. Видях, че за Бога бе невъзможно да промени закона Си, за да спаси изгубения, гибелно пропаднал човек; затова Той пожела Неговия възлюбен Син да умре заради престъпленията на хората.

ДУХОВНИ

ДАРБИ

том I

Падането на Сатана

Някога Сатана бе уважаван в небето ангел, първият след Христос. Лицето му, както и лицата на другите ангели, бе нежно и излъчваше щастие. Челото му бе високо и широко, израз на голяма интелигентност. Фигурата му бе съвършена; обноските - благородни и величествени. Но когато Бог каза на Сина Си: “Да създадем човека по нашия образ, по наше подобие”, Сатана прояви ревност към Исус. Пожела и към него да се обърнат за съвет относно сътворението на човека и понеже това не стана, се изпълни със завист, ревност и омраза. Неговата голяма мечта бе да притежава най-високата почест след Бога в небето. До това време в цялото небе имаше ред, хармония и пълно подчинение под управлението на Бога. Най-голям грях бе бунтът срещу

Неговата заповед и воля. И сега като че цялото небе бе обхванато от смут и вълнение. Ангелите се разделиха на групи и начело на всяка стоеше един по-висш ангел. Сатана обладан от амбицията да възвиси себе си и нежелаящ да се подчинява на авторитета на Исус, подстрекаваше против управлението на Бога. Някои ангели съчувстваха на разбунтувалия се Сатана, а други силно оспорваха дължимата почит на Бога и мъдростта Му в даване върховната власт на Своя Син. Настана раздор сред ангелите. Сатана и симпатизантите му се стремяха да реформират Божието управление. Те искаха да проникнат в Неговата неизследима мъдрост и да схванат намерението Му във възвишаването на Исус и надаряването Му с такава неограничена мощ и власт. И се разбунтуваха против властта на Сина. Небесните множества бяха призовани да се явят пред Отца, за да бъде разгледан всеки случай. Бе решено Сатана и всички разбунтували се с него ангели да бъдат прогонени от небето. Тогава в небето започна война, в която участваха ангели. Сатана искаше да победи Божия Син и всички, които се

подчиняваха на Неговата воля. Но добрите и верни ангели надвиха и Сатана и неговите последователи бяха изгонени от небето.

След като Луцифер и падналите с него ангели бяха изключени от небето и той разбра, че завинаги бе изгубил своята чистота и слава, се разкая и пожела отново да бъде възстановен в небето. Беше готов да заеме предишното си място или каквото и да му определяха. Но не, небето не трябваше да се излага на опасност. То би могло да се поквари, ако Сатана бъдеше върнат, защото грехът се зароди в него и семето на бунта бе в него. И той, и последователите му плакаха и молеха да бъдат приети пак в Божието благоволение. Но техният грях - омразата, гнева и ревността им - бе тъй голям, че Бог не можеше да го заличи. Грехът трябваше да остане, за да получи своето крайно наказание.

След като Сатана осъзна напълно, че няма никаква възможност да бъде върнат в Божието благоволение, злобата и гневът му се проявиха. Посъветва се с ангелите си и заедно съставиха план срещу Божието управление. Когато Адам и Ева бяха поставени в красивата градина, Сатана намисли да ги унищожи. Щастието на тази щастлива двойка не можеше да бъде отнето по никакъв начин, до-

като тя беше послушна на Бога. Сатана не можеше да упражнява своята мощ над тях, докато те най-напред не станеха непокорни на Бога и не се лишеха от Неговото благоволение. Затова трябваше да се измисли план да се подведат към непослушание, за да предизвикат Божието неодобрение и да попаднат под влиянието на Сатана и неговите ангели. Решено бе Сатана да се преобрази и да прояви интерес към човека; да му пошепне нещо против Божията истинност и да събуди съмнението, дали Бог наистина мисли това, което говори. Най-напред той трябваше да се опита да възбуди тяхното любопитство, да ги предизвика да изследват неизследимите Божии планове - същия грях, в който сам Сатана се бе провинил - и да започнат да разсъждават

върху причината, поради която Бог им бе забранил Дървото на познанието.

Падането на човека

Святи ангели посещаваха често градината и поучаваха Адам и Ева относно тяхното занятие, а също ги запознаха и със съпротивяването и падането на Сатана. Предупреждаваха ги за дявола и ги увещаваха да не се делят един от друг при работата си, за да не дойдат в допир с падналия враг. Ангелите им внушаваха да се придържат здраво към дадените им от Бога наставления, защото можеха да бъдат в безопасност само ако останеха напълно послушни. Тогава падналият враг не би имал никаква сила над тях.

Сатана започна делото си с Ева. Накара я да бъде непослушна. Тя сгреши първо, като се отдели от своя мъж, след това се застоя до забраненото дърво и най-после послуша гласа на изкушителя, и дори се осмели да се усъмни в Божието предупреждение: “В деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.” Тя помисли, че може би Господ не е имал предвид точно това, което е казал и протегна ръка, взе от плода и яде. Плодът бе външно красив и с приятен вкус. Усъмнила се в Бога, че е за-

държал от тях това, което е всъщност за доброто им, Ева предложи плода на мъжа си и по този начин бе съблазнен и той. Тя разказа на Адам всичко, което ѝ бе казала змията, и изрази учудването си за силата ѝ да говори.

Видях, че тъга покри лицето на Адам. Той изглеждаше ужасен и удивен и като че ли в него ставаше борба. Сигурно чувстваше, че това беше неприятелят, за когото бяха предупреждавани, и сега жена му щеше да умре. Трябваше да се разделят. Любовта му към Ева бе силна и съвсем обезкуражен, той реши да сподели нейната участ. Грабна плода и бързо го изяде. Сатана ликуваше. Той се бе разбунтувал в небето и беше спечелил симпатизанти,

които го обичаха и го последваха в бунта. Той бе паднал и направи и други да паднат заедно с него. А сега подмами жената да изгуби доверие в Бога, да се усъмни в Неговата мъдрост и да се опита да проникне в премъдрите му планове. Сатана знаеше, че жената нямаше да пропадне сама. Адам, поради любовта си към Ева, не послуша Божията заповед и пропадна с нея.

Новината за греха на човека се разпространи в небето. Арфите замлъкнаха. От скръб ангелите свалиха короните от главите си. Цялото небе беше в тревога. Свика се съвет да реши какво да се направи с виновната двойка. Ангелите се страхуваха, да не би Адам и Ева да ядат от Дървото на живота и да останат безсмъртни грешници. Но Бог каза, че ще изпъди престъпниците от градината. Незабавно бе заповядано на ангели да пазят пътя към Дървото на живота. Обмислен от Сатана бе планът Адам и Ева да не се покорят на Бога, да предизвикат Неговото неодобрение и след като ядат от Дървото на живота, да живеят вечно в грях и непослушание. По такъв начин грехът щеше да остане безсмъртен. Но святи ангели ги изпъдиха от градината и преградиха пътя им до Дървото на живота. Всеки от тези могъщи ангели държеше в десницата си нещо като блестящ меч.

Сатана тържествуваше. Чрез своето падение той причини страдание и на други. Той бе изпъден от небето, те - от райа.

Спасителният план

Тъга изпълни небето, когато се разбра, че човекът бе погубен, че сътвореният от Бога свят щеше да се изпълни със смъртни същества, осъдени на нещастие, болест и смърт и че за престъпника нямаше никакъв път за спасение. Цялото семейство на Адам трябваше да умре. Тогава на лицето на Исус забелязах състрадание и мъка. Той се приближи

до блестящата светлина, обкръжаваща Отец. Придружаващият ме ангел каза: “Той има таен разговор със своя Отец.” Докато Исус говореше, загрижеността на ангелите изглеждаше извънредно голяма. Три пъти Той бе обгърнат от славната светлина около Отца и когато на третия път се отдели от Него, можеше да се види лицето Му - спокойно, без следа от някакво смущение и съмнение и светецо от неопикуема хубост и благоволение. Тогава Исус съобщи на ангелските множества, че е намерен път за спасение на изгубения човек. Каза им, че е пледирал за него пред Отца и е предложил собствения Си живот като откуп; че сам ще поеме смъртната присъда, за да може чрез Него човекът да бъде опростен; че чрез заслугите на Своята кръв и послушание към Божи закон човекът отново да спечели Божието благоволение и вхоят към славната градина, както и да яде от плода на Дървото на живота.

Отначало ангелите не се зарадваха! Защото Повелителят им не скри нищо от тях, но им изложи целия спасителен план. Каза им, че иска да застане между гнева на Отца Си и виновния човек, че щеше да понесе позор и хули и само малцина щяха да Го приемат като Син на Бога. Почти всички щяха да го мразят и отхвърлят. Той искаше да напусне цялата Своя слава в небето, да се яви като човек на земята, да се смири до положението на човек, да се запознае от опит с различните изкушения, на които е изложен той, за да знае как да помага на изкушаваните. И накрая, след като завършеше мисията Му на учител, щеше да бъде предаден в ръцете на хората и да претърпи почти всички хули и мъки, на каквито Сатана и неговите ангели биха могли да подстрекават безбожниците. След това трябваше да умре от най-жестоката смърт, повесен между небето и земята като виновен грешник; щеше да преживее ужасни

часове на агония, които ангелите не биха могли дори да гледат и щяха да закриват лицата си. Но Той трябваше да претърпи не само телесна, но и душевна агония, несравнима с физическото страдание. Товарът

на греховете на целия свят щеше да тегне върху Него. Той им каза, че щеше да умре и на третия ден отново да възкръсне и да се възнесе при Отца Си, за да се застъпва за отклонилия се виновен човек.

Ангелите се хвърляха пред Него. Предлагаха живота си. Исус им каза, че чрез смъртта Си щеше да спаси мнозината, че животът на един ангел не би могъл да плати дълга. Единствено Неговият живот би могъл да бъде приет от Отца като откуп за човека. Исус им каза още, че и те щяха да участват в Неговото дело, да Го придружават и подкрепят в различно време; че приемайки естеството на падналия човек, Неговата сила нямаше да бъде дори равна на тяхната; че те трябваше да бъдат свидетели на смирението и на големите Му страдания; че когато видеха тези страдания и хорската омраза към техния Повелител, щяха да бъдат дълбоко покъртени и поради любовта си към Него щяха да пожелаят да Го освободят от убийците и да попречат да се случи всичко това; че Спасителният план бе обмислен и Отец Го бе приел.

Със свята тъга Исус утешаваше и окуражаваше ангелите и им съобщаваше, че по-късно всички изкупени щяха да живеят вечно при Него, че чрез смъртта Си Той щеше да изкупи мнозина и да унищожи господаря на смъртта. И Отец Му щеше да Му даде царството и всяка власт и величие на царствата под цялото небе. И Той щеше да притежава това царство навеки и навеки. Сатана и грешниците щяха да бъдат унищожени, за да не нарушат никога вече мира на небето или на пречистената нова земя. Исус подкани небесното множество да се примири с възприетия от Отец план и да се наслаждава на небето.

Тогава радост, неизразима радост изпълни вселената и небесните множества изпяха песен на хвала и поклонение. Докоснаха арфите си и запяха с по-висока нотка за великата милост и снизхождение на Бога, Който отдаде скъпия Си Възлюбен да умре за един род от бунтовници.

Бяха изпети песни на хваление и поклонение за себеотрицанието и жертвата на Исус, Който бе готов да напусне лоното

на Отца, да избере живот на страдания, болка и позорна смърт, за да даде живот на други.

Ангелът каза: “Мислиш ли, че Отец отдаде Своя възлюбен Син без борба? Не, не! И за самия Бог в небето представляваше борба да остави ли да загине виновният човек, или заради него да отдаде на смърт възлюбения Си Син.” Ангелите бяха тъй заинтересувани от спасението на човека, че между тях щяха да се намерят готови да отдадат славата и живота си заради загиващия човек. “Но, каза придружаващият ме ангел, това не би било достатъчно! Престъплението е тъй голямо, че животът на един ангел не може да плати дълга. Само смъртта и застъпничеството на Божия Син биха могли да заплатят дълга и да изкупят изгубения човек от безнадеждна скръб и окаяност.”

Делото възложено на ангелите, бе да възлизат и слизат от славата с подкрепителен балсам, за да утешават и да подкрепят Божия Син в страданията Му. Тяхната задача бе също да предпазват намиращите се под благодат от злите ангели и от тъмнината, която Сатана постоянно разпръсваше около тях. Видях, че за Бога беше невъзможно да измени закона Си, за да спаси изгубения, загиващ човек. Затова понесе Неговият възлюбен Син да умре заради престъпленията на човека.

Тогав Сатана и ангелите му се зарадваха, че с падението на човека свалиха Божия Син от Неговото възвишено положение. Дяволът каза на ангелите си, че когато Исус приеме падналата човешка природа, ще може да го надвие и да попречи на провеждането на спасителния план.

Беше ми показан Сатана, какъвто е бил някога - щастлив, величествен ангел. После ми бе показан, какъвто е сега. Той все още има царствена фигура. Чертите му са все още изтънчени, защото е ангел, макар и паднал. Но лицето му изразява безпокойство, грижа, мъка, злоба, омраза, нещастие, измама и всякакво зло. Разгледах внимателно това някога благородно лице. Челото му над очите бе наклонено назад. Видях, че разположението му към злото е продължило толкова дълго, докато всяко добро качество в него е било покварено и се е развило в зло. Очите му бяха лукави и много проницателни. По телосложение бе едър, но

плътта му по ръцете и лицето бе отпусната. Когато го видях, бе подпрял брадата си с лявата ръка. Изглеждаше потънал в мисли. На лицето му имаше усмивка, която ме накара да потръпна; тя бе пълна със зло и сатанинска измама. Тази усмивка се появява когато се увери, че жертвата му е сигурна; а когато хване жертвата в примката си, усмивката му става ужасна.

Първото идване на Христос

Бях върната във времето, когато Исус трябваше да приеме човешко естество, да се смири до положението на човек и да претърпи изкушенията на Сатана.

Неговото раждане стана без земна слава. Роди се в обор и бе повит в ясла. Но все пак раждането Му бе много повече чествано, отколкото раждането на което и да е човешко дете. Ангели от небето съобщиха на овчарите за идващия Исус и светлина и слава от Бога придружи тяхното свидетелство. Небесните множества свиреха с арфите си и славаха Бога. Те възвестяваха с ликуване идването на Божия Син в един паднал свят, за да извърши изкуплението и чрез смъртта Си да дари на човека мир, щастие и вечен живот. Бог почете идването на Своя Син. Ангели Му се поклониха.

Ангели Божии се носеха над сцената на кръщението Му. Светият Дух слезе във вид на гълъб и Го освети. Когато народът стоеше там крайно почуден и вгледан в Него, от небето се чу гласът на Отца, който каза: “Ти си моят възлюбен Син; в Тебе е Мое то благоволение.”

Йоан не бе сигурен, че дошлият да бъде кръстен от него в Йордан е Спасителят. Но Бог бе обещал да му даде знак, по който да познае Божия Агнец. Този знак бе даден, когато Небесният гълъб кацна на Исус и Божията слава го огря. Йоан протегна ръка, посочи Исус и извика със силен глас: “Ето Божия Агнец, Който носи греха на света!”

Йоан съобщи на учениците си, че Исус е обещаният Месия, Спасителят на света. Когато неговото дело приключваше, той ги поучаваше да подражават на Исус и да Го следват като Велик Учител. Животът на Йоан бе живот на скръб и себеотрицание.

Той извести първото Христово идване, но не му бе позволено да бъде свидетел на Неговите чудеса и да се радва на силата, която се откриваше чрез Него. Йоан знаеше, че щом Исус се яви като учител, той трябваше да умре. Неговият глас рядко се чуваше освен в пустинята. Живееше в усамотение. Не беше свързан със семейството на баща си, за да се радва на неговата близост, но го напусна, за да изпълни своята мисия. Тълпи изоставяха градовете и селата, в които кипеше делови живот и се стичаха в пустинята, за да слушат думите на чудния пророк. Йоан положи брадвата до корена на дървото. Той осъждаше греха без страх от последствията и подготвяше пътя пред Божия Агнец.

Ирод бе дълбоко развълнуван, когато чу мощното, точно свидетелство на Йоан и запита с дълбок интерес какво трябваше да направи, за да стане негов ученик. Йоан знаеше, че Ирод желаше да се ожени за жената на брат си, докато той, като неин мъж, бе още жив, и добросъвестно му каза, че това е незаконно. Но Ирод не бе готов да направи каквато и да била жертва. Ожени се за братовата си жена и повлиян от нея, затвори Йоан в тъмница с намерението обаче да го освободи. Докато беше в затвора Йоан чу от учениците си за мощните Исусови дела. Нямахме възможност да чуе благодатните Му слова, но учениците му ги предаваха и той се утешаваше с тях. Скоро Йоан бе обезглавен според желанието на Иродовата

жена. Видях, че най-скромният ученик, който следваше Исус, бе свидетел на Неговите чудеса и слушаше успокоителните слова, излизащи от устата Му, бе по-голям от Йоан Кръстител, т.е. стоеше по-високо, бе по-зачитан и имаше повече радост в живота.

Йоан дойде в духа и силата на Илия, за да възвести първото Христово идване. Посочени ми бяха последните дни и аз видях, че Йоан представляваше ония, които ще излязат в духа и силата на Илия да възвестяват деня на гнева и второто пришествие на Исус.

След като бе кръстен в Йордан Исус бе заведен от Духа в пустинята, за да бъде прелъстяван от дявола. Светият Дух го бе подготвил за това специално време на страшни изкушения, продължило четиридесет дни, когато Той не яде нищо. Всичко около Него бе неприятно, ужасяващо човешката природа. Бе с дивите животни и с дявола в пусто, самотно място. Божият Син бе блед и

отслабнал от постене и страдания. Но Неговият път беше предначертан и Той трябваше да изпълни делото, за което беше дошъл.

Сатана се възползва от страданията на Божия Син и се приготви да Го нападне с различни измами, надявайки се да Го победи, тъй като се беше унижил като човек. Той се приближи към Исус с думите: “Ако си Божий Син, заповядай на тоя камък да стане хляб.” Искаше Исус да се съгласи да му докаже, че е Месия, като прояви Своята Божествена мощ. Исус отговори спокойно: “Писано е: Не само с хляб ще живее човек, но с всяко Божие слово.”

Сатана се опитваше да спори с Исус, дали Той е Божи Син. Позоваваше се на слабостта, мъките Му и твърдеше самохвално, че е по-силен от Него. Но изговореното от небето слово: “Ти си моят възлюблен Син, в Когото благоволих”, бе достатъчно да подкрепя Исус във всичките Му изпитания. Видях, че Исус нямаше нужда да убеждава Сатана в Своята мощ или в това, че е Спасител на света. Доказателствата за възвишеното положение и авторитета

на Божия Син бяха достатъчни за Сатана. Неговото нежелание да признае Христовия авторитет бе станало причина за изключването му от небето.

За да покаже своята мощ, Сатана отведе Исус в Ерусалим, постави Го върху едно от крилата на храма и Го подмами да докаже, че е Божи Син, като се хвърли от шеметната висота. Сатана използва думите от боговдъхновеното Писание: “Ще заповяда на ангелите си за Тебе да те пазят и на ръце ще Те дигат, да не би да удариш о камък ногата Си.” Исус му отговори: “Пак е писано: Да не изпитваш Господа, твоя Бог.” Сатана искаше да накара Исус да се остави на милостта на Отца Си и да рискува живота Си, преди да бъде изпълнена мисията Му. Надяваше се, спасителният план да пропадне. Но планът бе положен твърде дълбоко, за да бъде унищожен или развален от Сатана.

Христос е пример за всички християни. Когато са изкушавани или правата им биват оспорвани, те трябва да понасят това търпеливо. Не бива да мислят, че имат право да призовават Господа да проявява силата Си, за да победят своите неприятели, освен ако Бог би могъл да бъде почетен и прославен. Ако Исус се бе хвърлил от крилото на храма, Той не би прославил своя Отец, защото свидетели щяха да бъдат само Сатана и Божиите ангели. И

би било изкушаване на Господа да разкрива силата Си пред най-свирепия Си враг. Това би било унижение пред оня, когото Исус бе дошъл да победи.

“Пак Го завежда дяволът на една много висока планина, показва Му всичките царства на света и тяхната слава и казва Му: Всичко това ще ти дам, ако паднеш и ми се поклониш. Тогава Исус му каза: Махни се, Сатано, защото е писано: “На Господа твоя Бог да се покланяш и само Нему да служиш.”

Сатана представи пред Исус царствата на света в най-привлекателна светлина. Ако Исус му се поклонеше, значи му отстъпваше правата си над притежанието на земята. Сатана знаеше, че ако Спасителният план се проведе и Исус умре за изкуплението на човека, неговата власт щеше да бъде ограничена, накрая съвсем отнета и той - унищожен. Затова неговият добре обмислен план бе да предотврати, ако е възможно, извършването на великото дело, което Божият Син бе започнал. Ако планът за изкуплението на човека пропаднеше, Сатана щеше да си задържи царството, за което сега претендира. Той се ласкаеше, че ако успее, ще управлява против волята на небесния Бог.

Сатана ликуваше, когато Исус остави своята мощ и слава и напусна небето. Мислеше, че тогава Божият Син ще падне във властта му. Тъй лесно му се бе отдало да съблазни святата двойка в рая, че се надяваше чрез сатанинската си мощ и хитрост да надвие дори самия Син Божи и по такъв начин да спаси живота и царството си. Ако можеше да изкуши Исус да се отклони от волята на Своя Отец, би постигнал целта. Но Исус посрещна изкусителя с укора: “Махни се от Мене, Сатано!” Той трябваше да се покланя само на Своя Отец. Сатана претендираше, че царствата на земята са негова собственост и подметна на Исус, че би могъл да се освободи от всичките Си страдания; че не бе нужно да умира, за да спечели световните царства; че ако му се поклонеше, би могъл да има всички земни притежания и славата да царува над тях. Но Исус остана твърд. Той знаеше, че щеше да дойде време, когато чрез собствения си живот ще да изкупи царството на Сатана и след определено време всичко в небето и на земята да му бъде подчинено. Той избра живот на страдания и ужасна смърт като предначертан от Отца Му път, за да стане законен наследник на земните царства и да ги притежава вечно. Сатана също щеше

да бъде предаден за унищожение, за да не безпокои никога вече Исус или светиите в славата им.

Службата на Христос

След като свърши изкушенията си, Сатана се оттегли от Божия Син за известно време. И ангелите Му приготвиха храна в пустинята и подкрепиха, и благословието на Отец почиваше върху Него. Сатана не успя със своите най-свирепи изкушения, но гледаше напред към времето на Исусовата проповедническа служба, когато в различни случаи щеше да опита своята хитрост против Него. Освен това се надяваше да Го победи, като подстрекава отхвърлящите Го към омраза и убийство. Сатана проведе специален съвет с ангелите си. Те бяха разочаровани и разгневени, че не можаха да направят нищо против Божия Син. Взеха решение, че трябва да бъдат по-хитри и да напрегнат силите си до крайност, за да всеят в сърцата на народа му неверие спрямо Неговото призвание като Спасител на света и по този начин да обезсърчат Исус в мисията Му. Нямаше никакво значение колко евреите бяха точни в церемониите и жертвите си, стига само да останеха слепи за пророчествата и да бъдеха накарани да вярват, че Месия ще се яви като могъщ земен цар. Тогава те щяха да стигнат до там, да презрат и да отхвърлят Исус.

Показано ми бе, че през време на проповедническата служба на Христос Сатана и ангелите му бяха много заети да вдъхнат на хората неверие, омраза и подигравки. Често, когато Исус изговаряше някоя остра истина, укорявайки греховете им, те се разгневяха. Сатана и ангелите му ги подбуждаха да отнемат живота на Божия Син. Не един път хвърляха те камъни върху Него, но ангели Го закрияха и Го отвеждаха далеч от разгневената тълпа на сигурно място. Друг един път, когато чистата истина се отронваше от святите Му устни, тълпата Го хвана и Го изведе на един висок хълм, за да Го блъсне надолу. Но между хората се повдигна спор, какво да правят с Него. Тогава ангелите пак Го скриха от очите на тълпата и Той, като мина посред тях, продължи пътя Си.

Сатана все още се надяваше, че великият спасителен план ще пропадне. Той напрягаше всичките си сили, за да закорави

сърцата на хората и да ги изпълни с ненавист към Исус. Надяваше се, че толкова малко на брой ще Го приемат като Син Божи, че Той ще сметне страданията и жертвата си твърде големи за тях. Но аз видях, че ако имаше и само двама, които да признаят Исус като Син Божи и да повярват в Него за спасението на душите си, Той щеше да проведе плана.

Исус започна делото Си, като сломяваше мощта на Сатана над страдащите. Той възстановяваше здравето на болните, даваше зрение на слепите и излекуваше сакатите, тъй че те скачаха от радост и славеха Бога. Възстановяваше здравето на вързаните от много години от сатанинската жестока мощ. Утешаваше със състрадателни думи слабите, боязливите и отчаяните. Изтръгваше от Сатана слабите и страдащите, които той, триумфиращ, държеше здраво, даваше им физическо здраве и голяма радост и щастие. Събуждаше мъртвите за живот и те славеха Бога за великото откровение на Неговата сила. Действаше могъщо за всички, които вярваха в Него.

Животът на Христос беше изпълнен с думи и постъпки на благоволение, съчувствие и обич. Той бе винаги готов да изслушва внимателно и да облекчава нещастията на дошлите при Него. Мнозина бяха живо доказателство за Неговата Божествена сила. И въпреки това, след всичко извършено за тях, мнозина се срамуваха от смирения, но мощен Учител. Народът не искаше да приеме Исус, понеже управниците не вярваха в Него. Той бе Човек на скърби и навикнал на печал. Те не можеха да понасят да бъдат ръководени от Неговия сериозен, себеотрицателен живот. Желаяха да се радват на почестите, които светът дава. Но въпреки това много хора последваха Божия Син, слушаха ученията Му и се наслаждаваха на ценните слова, които падаха от устата Му. Неговите думи бяха пълни със значение и все пак бяха тъй прости, че и най-слабият можеше да ги разбере.

Сатана и ангелите му заслепяваха очите и помрачаваха разума на юдеите. Подбуждаха народните началници и управници да отнемат живота на Спасителя. Други бяха изпратени, за да Го хванат, но когато се приближиха до Него, застинаха в почуда. Видяха Го изпълнен със състрадание и милост при вида на човешката мъка. Чуха Го да говори с любов и нежност, окуражавайки слабите и наскърбените. Чуха Го също с мощен глас да изобличава сатанинската сила и да заповядва на пленените от нея да бъдат сво-

бодни. Слушаха излизашите от устата Му думи на мъдростта и бяха запленени; не можаха да турят ръце на Него. Върнаха се при свещениците и старейшините без Исус. Когато ги запитаха: “Защо не го доведохте?”, те разказаха за чудесата, на които станаха свидетели, както и за святите думи на мъдрост, любов и познание, които бяха чули, и завършиха с думите: “Никога човек не е говорил така, както Тоя човек.” Главните свещеници ги обвиниха, че и те били подмамени, а някои от офицерите се засрамираха, че не са Го хванали. Фарисеите ги попитаха презрително да не би и някой от началниците да е повярвал в Него. Видях, че много от началниците и старейшините наистина вярваха в Исус, но Сатана ги възпираше да изповядат това; те се страхуваха от упрека на народа повече, отколкото от Бога.

Така хитростта и омразата на Сатана не можаха да попречат на спасителния план. Времето за изпълнението на онова, за което Исус беше дошъл на света, приближаваше. Сатана и ангелите му се съветваха и решиха да повлияят на Неговия собствен народ да поиска кръвта Му и да хвърли върху Него жестокост и презрение. Те се надяваха, че Исус ще се раздразни от такова отношение и не ще може да запази смирението и кротостта Си.

Докато Сатана кроеше планове, Исус грижливо разкриваше на учениците Си страданията, през които трябваше да мине, че ще бъде разпънат и на третия ден ще възкръсне. Но техният ум като че бе помрачен и не можаха да схванат думите Му.

Преображението

Когато при преображението бе позволено на учениците да видят Христовата слава и да чуят гласа от небето, потвърдил Неговата Божественост, вярата им силно се укрепи. Бог даде на Исусовите последователи мощно доказателство, че Той е обещаният Месия, за да не изгубят съвсем доверието си през време на горчивата скръб, на разочарованието и при Неговото разпятие. При преображението Господ изпрати Мойсей и Илия да разговарят с Исус за страданията и смъртта Му. Вместо ангели Бог избра да изпрати хора, сами изпитали земните трудности.

Илия извървя живота си с Бога. Неговото дело бе мъчително и трудно, понеже чрез него Господ осъди греховете на Израиля. Той бе Божи пророк и все пак бе принуден да бяга от място на място, за да спасява живота си. Собственият му народ го гонеше като диво животно, за да го премахне. Но Бог пресели Илия. Ангели го отнесоха в слава и триумф на небето.

Мойсей бе по велик от всички, живели преди него. Бе високо почитан от Бога, защото имаше привилегията да говори с Господа лице срещу лице, както човек говори с приятеля си. Беше му позволено да види блестящата светлина и лъчезарния блясък, обкръжаващ Отца. Чрез Мойсей Господ освободи израилевите чедата от египетското робство. Той беше посредник за народа си и често заставаше между него и Божия гняв. Когато яростта на Господа се разпалеше против израилевите чедата заради неверието, недоволството и ужасните им грехове, любовта на Мойсей към тях биваше изпитвана. Бог му предложи да ги погуби, а от него да създаде могъщ народ. Мойсей доказа обичта си към израилевите чедата, като се молеше сериозно за тях. В мъката си той извика към Бога: да се откаже от ужасния си гняв и да прости на израил, или да изличи името му от Своята книга.

Израилтяните роптаеха против Бога и против Мойсей, защото не можеха да намерят вода. Те обвиняваха Мойсей, че ги е извел, за да ги погуби заедно с децата им. Бог чу техните роптания и заповяда на Мойсей да говори на канарата, за да получи народът вода. Разгневен, Мойсей удари канарата и приписа почитта на себе си. Продължителното своенравие и недоволство на израилевите чедата му бяха причинили дълбока мъка и за кратко време той забрави колко много търпение проявяваше Господ към тях, и че роптанието им не беше против него, но против Бога. Той мислеше само за себе си - колко много несправедливо са се отнесли към него и колко малко благодарност му оказваха за неговата голяма любов.

План на Бога беше по-често да довежда народа Си в трудни положения и в нуждата му да го избавя чрез силата Си, за да схване той любовта и грижата Му за него и по този начин да бъде научен да Му служи и да Го слави. Но Мойсей беше пренебрегнал изискването да прослави Бога и да възвеличи името Му пред народа, за да Го слави. И така си навлече Божието неодобрение.

Когато слизаше от планината с двете каменни плочи и видя как израилевите чедата се покланяха на златното теле, Мойсей се

разгневи силно, хвърли каменните плочи и ги строши. Аз видях, че Мойсей не съгреша в това. Гневът му бе заради Бога и ревнуваше за Неговата чест. Но като се поддаде на естествените си сърдечни чувства и си присвои славата, принадлежаща на Бога, съгреша и затова Бог не му позволи да влезе в ханаанската земя.

Сатана търсеше в нещо да обвини Мойсей пред ангелите. Той ликуваше от успеха си да го доведе до там, че да си навлече Божието неодобрение, и заяви на ангелите, че можел да надвие Спасителя на света, когато дойде да победи света. Поради това престъпление Мойсей попадна под властта на Сатана - владичеството на смъртта. Ако беше останал твърд, Господ би го завел в обещаната земя и после би го преселил на небето, без да види смърт.

Мойсей премина през смъртта, но Михаил слезе и му върна живота, преди тялото му да изгние. Сатана се опита да задържи Мойсеевото тяло, претендирайки, че е негова собственост; но Михаил възкреси Мойсей и го взе в небето. Сатана хулеше ужасно Бога и го обвиняваше в несправедливост, защото бил позволил да му отнемат плячката; но Христос не укори противника си, въпреки че Божият служител бе паднал поради неговите изкушения. Той кротко му посочи Своя Отец и каза: “Господ да те смърти!”

Исус беше говорил на учениците Си, че някои от тях нямаше да вкусат смърт, докато не видят царството Божие да идва в сила. Това обещание бе изпълнено при преobraжението. Там Исусовото лице бе променено и блестеше като слънцето. Дрехата му бе бяла и блестяща. Мойсей присъстваше като представител на онези, които ще бъдат възкресени от смъртта при второто явяване на Исус. А Илия, който бе взет, без да види смърт, представлява хората, които ще бъдат променени в безсмъртие при второто идване на Христос и ще бъдат взети на небето, без да видят смърт. Учениците гледаха със страх и учудване извънредното величие на Исус и засеняващия ги облак и чуха Божия глас да казва със страшно величие: “Този е моят възлюбен Син; Него слушайте!”

Предаването на Христос

Бях пренесена във времето, когато Исус яде пасхалната вечеря с учениците Си. Сатана измами Юда и го накара да мисли, че е един от Христовите ученици; но сърцето му си оставаше плътско. Той видя могъщите дела на Исус, бе заедно с Него през времето на проповедническата Му служба и в резултат на мощните доказателства призна, че Христос е Месия. Но Юда беше алчен и скъперник, обичаше парите. Той с гняв съжаляваше за скъпоценното миро, което бе изляно върху Исус. Мария обичаше своя Господ. Той прости многото ѝ грехове, бе възкресил любимия ѝ брат от мъртвите и тя чувстваше, че нямаше нищо, което да е толкова скъпо, че да не може да го жертва за Него. Колкото по-скъпо беше мирото, толкова по-добре можеше тя да изрази своята благодарност към Спасителя. Като извинение за своята алчност Юда твърдеше, че мирото би могло да бъде продадено и сумата да се раздаде на бедните. Но това бе не защото се грижеше за бедните, а защото беше себелюбив и често непочтено си присвояваше от поверените му суми за подпомагане на бедните. Юда бе невнимателен към удобствата и дори към нуждите на Исус и като извинение за своята алчност често се позоваваше на бедните. Тази щедрост на Мария бе най-острият укор за неговото себелюбие. Пътят за изкушението на Сатана беше проправен и намери готова почва в сърцето на Юда.

Свещениците и началниците на юдеите мразеха Исус, но множества се събираха да слушат Неговите пълни с мъдрост слова и да гледат мощните Му дела. Дълбоко заинтригуван, народът Го следваше с желанието да изпълняват поученията на този удивителен Учител. Много от началниците вярваха в Него, но не смееха да изповядат вярата си, да не би да бъдат отлъчени от синагогата. Свещениците и началниците решиха, че трябва да се направи нещо, за да се отклони вниманието на народа от Исус. Те се страхуваха, че всички хора ще повярват в Него, и не виждаха никаква сигурност за себе си. Трябваше или да изгубят положението си, или да убият Исус. Но и след като Го убиеха, щяха да останат онези, които бяха живи паметници на Неговата сила. Исус беше възкресил Лазар от мъртвите и те се страхуваха, че ако убият Спасителя, Лазар щеше да свидетелства за голямата Му мощ. Народът се стичаше да види човека, възкръснал от смъртта. Ето защо началниците решиха да убият и Лазар и да сложат край

на това вълнение. Тогава щяха да обърнат вниманието на народа към човешки традиции и учения, да дава десятък от кимиона, гъзума и копъра и отново биха спечелили влияние над него. Те се съгласиха да хванат Исус, когато бъде сам; защото дръзнаха ли да Го хванат сред множеството, докато то Го слушаше с интерес, биха били убити с камъни.

Юда знаеше огромното им желание да заловят Учителя и предложи да Го предаде на главните свещеници и старейшините за няколко парчета злато. Любовта му към парите го доведе до там, че да се съгласи да предаде своя Господ в ръцете на неговите най-свирепи врагове. Сатана действаше пряко чрез Юда и през време на трогателната сцена при последната вечеря предателят съставяше планове как да предаде своя Господ. С горест Исус заяви на учениците Си, че всички те щяха да бъдат измамени същата нощ. Но Петър с голяма ревност заяви, че ако и всички други да се подмамеха поради Него, той нямаше да се подмами. Исус каза на Петър: "...Сатана ви изиска всички, за да ви пресее като жито; но Аз се молих за тебе да не отслабне твоята вяра; и ти, когато се обърнеш, утвърди братята си."

Видях Исус в градината със Своите ученици. С голяма тъга Той им поръча да бдят и да се молят, да не би да бъдат изкушени. Знаеше, че вярата им трябваше да бъде изпитана; а надеждите им - осуетени. Знаеше, че щяха да се нуждаят от всичката сила, която биха получили чрез продължително бдение и усърдна молитва. Със силни викове и с плач Исус се молеше: "Отче мой, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш!" Божият Син се молеше в душевна агония. Големите кървави капки се появиха на челото Му и падаха по земята. Ангели се носеха над това място и наблюдаваха сцената, но само един получи поръчка да отиде и да подкрепи Божия Син. В небето нямаше радост. Ангелите захвърлиха короните и арфите си и с най-дълбок интерес гледаха мълчаливо Исус. Искаха да обкръжат Божия Син, но заповядващите ангели не им позволиха да не би като гледат предаването Му, да го избавят; защото планът беше съставен и трябваше да бъде изпълнен.

След като се помоли, Исус се върна при учениците Си, но те бяха заспали. В онзи ужасен час Той не получи съчувствието и молитвите дори на учениците Си. Ревността малко преди това Петър спеше дълбоко. Исус му напомни за твърдите му изявления

и каза: “Не можахте ли един час да бдите с Мене?” Три пъти се моли Божият Син в предсмъртна душевна борба. Тогава се появи Юда с група въоръжени мъже. Приблужи към своя Господ, както обикновено, за да Го поздравя. Тълпата обгради Исус, но Той прояви Своята Божествена сила, като каза: “Кого търсите?” “Аз Съм.” И те паднаха на земята. Исус им беше задал този въпрос, за да видят Неговата сила и да им даде доказателство, че би могъл да се освободи от ръцете им, ако искаше.

Учениците започнаха да се надяват, когато видяха тъй бързото падане на тълпата със сопите и ножовете. Когато се вдигнаха и отново обградиха Божия Син, Петър извади ножа си, и отрязва едното ухо на слугата на първосвещеника. Но Исус заповяда на Петър да прибере ножа в ножницата, казвайки: “Или мислиш, че не мога да се примоля на Отца Си и Той да би Ми изпратил още сега повече от дванадесет легиона ангели?” Видях, че при изговарянето на тези думи лицата на ангелите се оживиха от нова надежда. Тогава те пожелаха да обкръжат своя Господ и да унищожат тази яростна тълпа. Но мъка ги обзе отново, когато Исус добави: “Но как биха се сбъднали Писанията, че това трябва така да бъде?” Сърцата на учениците също се изпълниха с отчаяние и горчиво разочарование, когато Исус позволи неприятелите му да Го хванат и вържат.

Учениците се изплашиха за собствения си живот и всички Го изоставиха и избягаха. Исус остана сам с бандата убийци. О, какъв триумф за Сатана! Но каква печал и каква сърдечна болка причини това на Божиите ангели! Много групи от тях, всяка от които имаше на чело по един командващ ангел, бяха изпратени да присъстват на тази сцена. Те трябваше да докладват всяко оскъряние и всяка жестокост към Божия Син и да отбелязват сърдечната мъка, която Исус трябваше да претърпи; понеже същите тези хора, участвали в тази страшна сцена, ще трябва да видят всичко отново в живи картини.

Разследването на Христос

Когато напускаха небето, ангелите дълбоко натъжени снематха блестящите си корони. Не можеха да ги носят, докато техният Повелител бе в страдание и с трънен венец. В съдилището Сатана и ангелите му бяха твърде заети, да унищожат всяко човешко чувство и състрадание. Атмосферата беше тежка и осквернена от тяхното влияние. Първосвещениците и старейшините бяха повлияни от тях да оскърбяват и третирали Исус по един нечовешки, жесток начин: извънредно непоносим от което и да било човешко същество. Сатана се надяваше, че такъв позор и насилие ще предизвикат някакво роптание у Божия Син; или пък, че Той ще прояви Божествената Си сила и ще се изтръгне от ръцете на тълпата. Това би осуетило спасителния план.

Петър последва своя Господ след предаването Му. Искаше да види, какво ще сторят с Исус. Но когато го обвиниха, че той е от Исусовите ученици, уплашен за собствената си сигурност, заяви, че не познава този човек. Учениците бяха известни с чистотата на говора си и Петър, за да увери злословците, че не е от Христовите ученици, с клетви и ругатни отрече обвинението за трети път.

Исус, Който стоеше на известно разстояние от него, се обърна и го погледна с тъжен, укорителен поглед. Тогава ученикът си спомни за думите, които Той изговори преди няколко часа в горницата, както и за собственото си ревностно твърдение: “Ако и всички да се съблазнят в Тебе, аз никога няма да се съблазня”. Отрече се от своя Господ дори с клетви и ругатни. Но онзи поглед стопи Петровото сърце и го спаси. Той плака горчиво и се разкая за своя голям грях, преживя духовно обръщане, след което бе готов да укрепи и братята си.

Тълпата хора крещяха и искаха Исусовата кръв. Биеха Го жестоко, наметнаха Му стара царска пурпурна мантия и сложиха трънен венец на святата Му глава. Поставиха пръчка в ръката Му, кланяха Му се и Го поздравяваха подигравателно: “Здравей, Царю юдейски!” После вземаха пръчката от ръката Му и Го удряха с нея по главата, при което тръните се забиваха в слепоочието Му и капки кръв се стичаха по лицето Му.

За ангелите бе много тежко да понасят тази гледка. Те биха освободили Исус, но командващите ангели им забраниха, казвайки, че за човека трябваше да се плати голяма цена; и тя щеше да бъде заплатена напълно, и щеше да причини смъртта на онзи,

който имаше властта над смъртта. Исус знаеше, че небесни множества бяха свидетели на Неговото унижение. Ако и най-слабият ангел бе повикан да Му помогне, той би сломил силата на тази подиграваща се тълпа и би Го освободил от властта ѝ. Знаеше, че ако помолеше Отца Си за това, ангели веднага щяха да Го освободят. Но за да се изпълни спасителният план бе необходимо да понесе яростта на злите човеци.

Исус стоеше смирено и спокойно пред разярената тълпа, докато тя се отнасяше най-позорно с Него. Заплюваха Го в лицето, онова лице, от което един ден ще пожелаят да се скрият, което ще бъде светлина на Божия град и ще свети по-силно от слънцето. Христос не отправи нито един гневен поглед към оскърбителите Си. Те покриха главата Му с една стара дреха и Го удряха в лицето, като викаха: “Познай кой Те удари.” Настана движение между ангелите. Те веднага биха Го освободили, но командващите ангели ги въздържаха.

Някои от учениците събраха кураж да влязат там, дето беше Исус, и да наблюдават процеса. Очакваха, че Той ще прояви Божествената Си сила, ще Се освободи от ръцете на враговете Си и ще ги накаже за жестокостта им. Надеждите им се засилваха и отслабваха според смяната на различните сцени. Понякога се съмняваха и се страхуваха, че са били измамани. Но гласът, който бяха чули на Планината на преображението, и славата, която бяха видели там, подкрепяха вярата им, че Той е Божият Син. Припомниха си сцените, на които бяха присъствали, чудесата, които бяха видели Исус да върши, като лекуваше болни, правеше слепи да проглеждат, глухи да чуват, като укоряваше и изпъждаше дяволи, възкресяваше мъртви и дори успокояваше вятъра и морето. Не можеха да повярват, че ще умре. Все още се надяваха, че ще прояви силата Си и с повелителния Си глас ще разпръсне кръвожадната тълпа, както тогава, когато влезе в храма и изгони онези, които бяха обърнали дома на Отца Му в търговски дом и се разбягаха пред Него, като че бяха подгонени от група въоръжени войници. Учениците се надяваха, че Исус ще прояви силата Си и ще убеди всички, че Той е Царят на Израил.

Юда бе изпълнен с горчиви угризения и срам за безчестното си дело - предаването на Исус. И когато видя позора, който Спасителят трябваше да понесе, бе съкрушен. Той обичаше Исус, но повече обичаше парите. Не вярваше, че Учителят щеше да се остави да бъде заловен от тълпата, която водеше. Очакваше, че

Той ще извърши чудо и ще се освободи от ръцете ѝ. Но когато видя разярената тълпа в съдебната зала, жадна за кръвта Му, дълбоко осъзна своята вина; и докато мнозина буйно обвиняваха Исус, Юда се хвърли през тълпата, изповядвайки, че е съгрешил, като им е предал невинна кръв. Върна на свещениците платените му пари и ги молеше да освободят Исус, заявявайки, че Той е съвсем невинен.

За кратко време свещениците онемяха от ужас и смущение. Те не искаха народът да узнае, че бяха наели един от изповядващите се за Исусови последователи, да им предаде Учителя. Искаха да скрият, че Го преследваха като крадец и Го бяха хванали тайно. Но признанието на Юда и неговият смутен, виновен изглед изобличиха свещениците пред множеството, показвайки, че само омразата ги бе накарала да хванат Исус. Когато Юда с висок глас обяви Учителя си за невинен, свещениците отговориха: “Що ни е грижа? Ти му мисли.” Исус бе във властта им и те бяха решили да Го държат здраво. Сразен от мъка Юда хвърли парите, които сега презираше, в нозете на тези, които го бяха наели и в агония и ужас отиде и се обеси.

Всред множеството, обкръжаващо Исус, имаше доста хора, дето Му съчувстваха, и мълчанието, с което посрещаше всички отправени Му въпроси ги учудваше. При всички подигравки и насилие от страна на тълпата, Неговото лице не изразяваше никакъв страх или зла мисъл. Той понасяше всичко с достойнство и спокойствие. Зрителите Го наблюдаваха с учудване. Те сравняваха Неговия съвършен образ, Неговите твърди, достойни обноси с вида на седещите в съда и си казваха, че Той повече прилича на цар, отколкото който и да е от управниците. У него нямаше никакви белези на престъпник. Очите Му гледаха благо, ясно и без страх; челото Му бе широко и високо. Всяка черта силно се открояваше с доброта и благородство. Търпението и издръжливостта Му бяха тъй нечовешки, че мнозина потръпваха от това. Даже Ирод и Пилат бяха твърде смутени при вида на Неговото благородно, богоподобно държане.

Още от самото начало Пилат бе убеден, че Исус не е обикновен човек. Той виждаше в Него един превъзходен характер и Го оценяваше за съвършено невинен спрямо нанесените Му обвинения. Присъстващите на тази сцена ангели забелязаха вътрешното убеждение на римския управител. За да го предпазят от ужасната постъпка да предаде Исус на разпятие, при съпругата му бе

изпратен ангел, който в сън ѝ съобщи, че Този, Когото нейният съпруг разследва е Син Божи и е невинен. Тя веднага изпрати тази вест на Пилат със забележката, че на сън е пострадала заради Исус, и го предупреждаваше да не стори нищо лошо на този свят човек. Пратеникът се промъкна между тълпата и предаде писмото в ръцете на Пилат. Щом го прочете, той се разтрепери и побледня и веднага реши да не взема никакво участие в разпятието на Исус. Ако юдеите искаха Исусовата кръв, той нямаше да се съгласи, но щеше да действа за освобождаването Му.

Когато Пилат чу, че Ирод бил в Ерусалим, почувства голямо облекчение, защото се надяваше да се освободи от отговорността при разследването и осъждането на Исус. Веднага Го изпрати с обвинителите Му при Ирод. Този властник беше закоравял в греха. Убийството на Йоан Кръстител бе оставило неизлечимо петно в съвестта му. Когато чу за Исус и Неговите мощни дела, той се уплаши и разтрепери, защото помисли, че Йоан Кръстител е възкръснал от мъртвите. Когато Исус бе предаден в ръцете му, той схвана постъпката като признание на неговата власт, авторитет и преценка. От тази случка последва приятелство между двамата управители, които преди това бяха врагове. Ирод се зарадва, щом видя Исус, очаквайки големи чудеса от Него, с които да задоволи любопитството му. Но делото на Спасителя не бе да удовлетвори любопитство и да търси собствена сигурност. Той трябваше да упражнява Своята Божествена и чудотворна сила за спасяване душите на другите.

Исус не отговаряше на Иродовите въпроси, нито се противопоставяше на яростните обвинения на неприятелите Си. Ирод се разгневи, когато видя, че Исус не се страхува от властта му, и заедно с войниците си се присмиваше, подиграваше и малтретираше Божия Син. Но въпреки това бе учуден от Неговото благородно, богоподобно държание, въпреки че бе тъй срамно третиран. Понеже се страхуваше да Го осъди, върна Го на Пилат.

Сатана и ангелите му изкушаваха Пилат и се стремяха да го тласнат в гибел. Убеждаваха го, че ако не вземе участие в Исусовото осъждане, други щяха да сторят това; множеството искаше Неговата кръв и ако той не Го осъдеше на смърт, щеше да изгуби властта и светската си слава и щеше да бъде определен като последовател на измамника. От страх да не изгуби положението и властта си Пилат даде съгласието си за смъртта на Исус. И въпре-

ки че обяви обвинителите за виновници за Исусовата кръв, те приеха това и завикаха: “Кръвта Му да бъде на нас и на чедата ни!” Но Пилат не бе чист; той бе виновен за Исусовата кръв. От себелюбиви мотиви и любов към почестите на големите от този свят той предаде един невинен човек на смърт. Ако бе постъпил според собственото си убеждение, не би имал нищо общо с осъждането на Исус.

Видът и думите на Исус през време на разследването Му направиха дълбоко впечатление на мнозина от свидетелите. Последствията от това влияние се проявиха след Неговото възкресение. Сред присъединилите се тогава към църквата имаше много хора, чието убеждение датираше от времето на Исусовия разпит.

Сатана се разяри много, когато видя, че всичката жестокост, която бе накарал юдеите да проявят към Исус, не предизвика ни най-малко роптание от Неговите уста. Макар че беше приел човешко естество, Той бе поддържан от една богоподобна сила и не се отклони ни най-малко от волята на Отца Си.

Разпятието на Христос

Божият Син бе предаден на народа за разпятие. Веднага отведоха милия Спасител със силни триумфални викове. Той бе отслабнал и припадна от изтощение, болка и загуба на кръв от бичуването и понесените удари. Въпреки това бе натоварен с тежкия кръст, на който трябваше да бъде прикован, и припадна под тежестта. Кръстът три пъти бе слаган на раменете Му, и Той три пъти припада. Един от последователите Му, човек, който не бе изповядал открито вярата си, но все пак вярваше в Него, бе следващият, когото грабнаха и натовариха с кръста, за да го носи до зловещото място. Във въздуха над това място се бяха събрали групи небесни ангели. Някои от учениците вървяха след Учителя Си към Голгота дълбоко опечалени и плачещи от мъка. Те си спомняха Неговото триумфално влизане в Ерусалим само преди няколко дена, когато Го бяха поздравили с радостно възклицание: “Осанна във висините!”, простираха дрехите си и развяваха палмови клонки. Тогава мислеха, че Той ще приеме царството да управлява като земен цар над Израиля. Но как се промени сцената! Как изчезнаха радостните им очаквания! Не с ликуване и ра-

достни надежди, но с поразени от неизразима скръб и отчаяние сърца те Го следваха сега бавно и печално - Него, тъй унижен и презрян, Който сега щеше да умре.

Майката на Исус бе там. Сърцето ѝ бе пронизано от такава ужасна болка, каквато само обичащата майка може да изпита. Но и тя като учениците се надяваше, че Христос ще направи някакво мощно чудо и ще се освободи от убийците Си. Не можеше да понесе мисълта, че Той ще се остави да бъде разпънат. Но приготовленията бяха направени и Исус бе положен на кръста. Донесоха чук и гвоздеи. Сърцата на учениците се свиха. Майка Му бе смазана от почти непоносима мъка. Преди Спасителят да бъде прикован на кръста, учениците я отведоха далеч от сцената, за да не чува ударите на чуковете и шума от забиването на остриите шипове, когато преминаваха през костите и мускулите на ръцете и нозете Му в нежната плът. Исус не издаде нито звук на оплакване, но стенеше в душевна мъка. Лицето Му бе бледо и по челото Му се появиха едри капки пот. Сатана ликуваше за страданията, които Божият Син трябваше да понесе, но все пак се страхуваше, че усилията му да осуети спасителния план са били напразни, че царството му е изгубено и че накрая и той ще бъде унищожен.

След като Исус бе прикован, кръстът бе повдигнат и с голяма сила забит на пригответеното в земята място, разкъсвайки плътта и причинявайки Му най-ужасни болки. За да бъде унижена възможно повече Христовата смърт, с Него бяха разпънати двама разбойници, по един от всяка страна. Те бяха насилствено хванати и след голяма съпротива извиха ръцете им и ги приковаха на кръста. А Исус се подчини кротко, без съпротива. Не беше нужна сила, за да поставят ръцете Му на кръста. Докато разбойниците проклинаха езекуторите си, Спасителят в Своята душевна агония се молеше за неприятелите си: “Отче, прости им, защото не знаят какво правят.” Той трябваше да понесе не просто неизказани телесни болки; греховете на целия свят лежаха върху Него.

Когато Исус висеше на кръста, някои минаваха покрай Него, хулеха Го, клатеха главите си, като че се покланяха на крал и казваха: “Ти, който разоряваш храма, за три дни пак го съграждаш, спаси Себе Си! Ако си Божий Син, слез от кръста.” Сатана си послужи със същите думи, когато говореше с Исус в пустинята: “Ако си Божий Син.” Свещениците, старейшините и книжниците подигравателно казваха: “Други е избавил, а пък

Себе Си не може да избави! Той е Израилевият цар! Нека слезе сега от кръста и ще повярваме в Него!” Ангелите, които се носеха над сцената на Христовото разпятие, се изпълниха с негодувание, когато началниците се присмиваха и казваха: “Ако е Божи Син, нека сам да се освободи.” Те желяха да се спуснат и да Го избавят, но това не им бе позволено. Целта на Неговата мисия още не бе изпълнена.

Когато висеше на кръста през дългите часове на предсмъртната мъка, Исус не забрави Своята майка. Тя се бе върнала при ужасната сцена, понеже не бе повече в състояние да остане далеч от Сина си. Съчувствие и човеколюбие бе последният Му урок. Той погледна измъченото лице на майка Си, а после любимия Си ученик Йоан и й каза: “Жено, ето сина ти!” А след това каза и на Йоан: “Ето майка ти!” И от този час Йоан я взе в собствения си дом.

В душевната си мъка Исус ожадня и убийците Му дадоха оцет и жлъчка, но вкусил от нея, Той я върна. Ангелите наблюдаваха мъката на любимия си Повелител, докато не издържаха и закриха лицата си от ужасната гледка. Слънцето също отказа да бъде свидетел на тази картина. Исус извика със силен глас, който изпълни убийците му с ужас: “СВЪРШИ СЕ!” Тогава завесата на храма се раздра на две от горе до долу, земята се разтърси и скалите се пропукаха. Непрогледна тъмнина се спусна над земната повърхност. Сякаш и последната надежда на учениците изчезна, когато Исус умря. Много от Неговите последователи бяха свидетели на страданията и смъртта Му и чашата на скръбта им бе пълна.

Сатана не ликуваше, вече както преди. Надяваше се да осуети спасителния план, но той бе положен твърде дълбоко. И сега, след смъртта на Христос Сатана знаеше, че в края и той самият ще трябва да умре и царството му ще бъде дадено на Исус. Посъветва се с ангелите си. Те не можаха да сторят нищо срещу Божия Син, затова отсега трябваше да насочат усилията си срещу Неговите последователи и с всичката си сила и хитрост да се опитат да успеят при тях. Трябваше да пречат на всички, които биха приели спасението, що Исус бе откупил за тях. По този начин Сатана все още можеше да работи против Божието управление. А също така в негов интерес би било да държи колкото може повече човешки души далеч от Исус. Защото греховете на изкупените чрез

Христовата кръв в края ще паднат върху този, у когото се зароди грехът, и той ще трябва да изтърпи тяхното наказание. А онези, които не приемат спасението чрез Исус, сами ще понесат наказанието за собствените си грехове.

Христовият живот винаги е бил лишен от светско богатство, почести и показ. Неговото смирение и себеотрицание бяха в очебиен контраст с гордостта и себеугодничеството на свещениците и старейшините. Неопетнената Му чистота бе един постоянен упрек за техните грехове. Те Го презираха за това смирение, святост и чистота. Но презрелите Го тук, ще Го видят в небесно величие и обкръжен от славата на Отца Си.

В съдебната зала Той бе заобиколен от неприятели, които искаха кръвта Му. Но тези коравосърдечни хора, крещящи: “Кръвта Му да бъде на нас и на чадата ни!”, ще Го видят като прославен Цар. Цялото небесно множество ще Го придружава по пътя Му с триумфиращи песни. Величие и сила за Този, Който бе мъртъв и оживя, Който е мощен завоевател.

Бедни, слаби, окаяни човеци заплюваха Царя на славата в лицето и при това ужасно оскърбление тълпата надаваше животински вик на победа. Обезобразяваха с жестоки удари лицето, което изпълваше цялото небе с възхищение. Но те ще видят това лице още един път, светещо като слънцето по обед, и ще пожелаят да избягат от Него. Вместо онзи вик на животински триумф, те ще ридаят поради Него.

Исус ще покаже наранените Си при разпятието ръце. Той винаги ще носи следите от тази жестокост. Всеки белег от гвоздите ще разказва историята за удивителното изкупление на човека и за скъпата цена, с която той е изкупен. Същите мъже, които забиха копието в ребрата на Господаря на живота, ще видят причинената рана и ще оплакват дълбоко в душата си ролята, която са играли за повреждане на Неговото тяло.

Убийците Му бяха разярени от надписа: “Този е Исус, Царят юдейски”, поставен на кръста над главата Му. Но един ден те ще Го видят в цялата Му слава и царствена мощ. Ще видят на дрехата и на бедрата Му написано с живи букви: “Цар на царете и Господ на господарите.” Когато висеше на кръста, те му се подиграваха: “Той е Израилевият цар! Нека слезе сега от кръста и ще повярваме в Него.” Ще Го видят тогава в царствена мощ и с авторитет. Тогава няма да искат доказателство за това, дали е Цар-

рят израилев; но победени от чувството за Неговото величие и извънредна слава ще бъдат принудени да признаят: “Благословен, Който иде в Господнето име...!”

Разтърсването на земята, разпукването на скалите, тъмнината, която покри земята и високият, пронизителен Исусов вик, когато издъхваше: “СВЪРШИ СЕ”, обезпокоиха неприятелите Му и накараха убийците Му да потреперят. Учениците се учудваха на тези странни явления; но надеждата им бе смазана. Те се страхуваха, че юдеите сигурно ще поискат да убият и тях. Мислеха, че една такава омраза, каквато бе проявената спрямо Божия Син, нямаше да се примири само с Него. Прекарваха самотни часове, оплаквайки разочарованието си. Бяха очаквали, че Христос ще управлява като земен Княз, но надеждата им умря с Него. В скръбта и разочарованието си се съмняваха дали Христос не ги беше измамил. Дори майка Му се поколеба във вярата си, че Той е Месия.

Макар да бяха разочаровани в надеждите си за Исус, учениците все пак Го обичаха и желяха да погребат тялото Му с почест, но не знаеха, как да постигнат това. Йосиф от Ариматея, богат и влиятелен юдейски съветник и верен ученик на Исус, отиде тайно при Пилат и му поиска Исусовото тяло. Не го направи открито поради омразата на юдеите. Учениците се страхуваха, че те ще се опитат да попречат тялото на Исус да бъде погребано на достойно място за почивка. Пилат удовлетвори молбата на Йосиф и учениците снеса безжизненото тяло от кръста, оплаквайки в дълбока скръб своите отлетели надежди. Тялото бе грижливо обвито във фино ленено платно и положено в новия гроб на Йосиф.

Жените, скромни последователки на Исус, не Го изоставиха, докато не Го видяха положен в гроба. И един голям, тежък камък бе поставен на входа срещу опита на враговете Му да откраднат Исусовото тяло. Но не беше нужно да се страхуват, защото видях, че небесните множества наблюдаваха с неизразим интерес мястото на душевния покой на Исус и очакваха с голямо напрежение заповед да извършат своя дял в освобождаването на Царя на славата от неговата тъмница.

Христовите убийци се страхуваха да не би Той да оживее и да им убегне. Затова поискаха от Пилат стража, която да пази гроба до третия ден. Бе им дадена и камъкът на гроба бе запечатан,

за да не дойдат учениците Му да Го откраднат и да кажат, че е възкръснал от мъртвите.

Възкресението на Христос

Учениците почиваха в съботата, скърбейки за смъртта на своя Господ, докато Исус, Царят на славата, лежеше в гроба. При вечер бяха поставени войници да пазят мястото на почивка на Спасителя, а в същото време невидими ангели се носеха над святото място. Нощта минаваше бавно и докато бе още тъмно, бящите ангели знаеха, че скоро скъпят Син Божи, техния любим Повелител, ще бъде освободен. Както чакаха в дълбоко вълнение часа на Неговото тържество, един мощен ангел долетя бързо от небето. Лицето му светеше като светкавица, а дрехата му бе бяла като сняг. Светлината му разпръсваше мрака от пътя му, а злите ангели, които триумфиращи претендираха за Исусовото тяло, бяха ужасени от неговия блясък и слава. Един от ангелите, който бе свидетел на Христовото смирение и сега пазеше мястото на Неговия покой, се присъедини към ангела, който току-що дойде от небето и те заедно тръгнаха към гроба. Когато се приближиха, земята потрепери и се разтърси и стана голямо земетресение.

Римската стража се изплаши. Къде бе сега тяхната сила, за охраната на Исусовото тяло? Не мислеха вече за дълга си или за това, че учениците можели да Го откраднат. Когато светлината на ангелите, по-силна от слънцето, огря наоколо, римските стражи паднаха като мъртви на земята. Един от ангелите грабна големия камък търколи го настрана от входа на гроба и седна върху него. Другият влезе в гроба и разви кърпата от Исусовата глава. Тогава ангелът от небето извика с глас, който накара земята да потрепери: “Исусе, Сине Божий, твоят Отец те вика! Излез!” Сега смъртта не можеше да Го държи повече. Исус стана от мъртвите като триумфиращ победител. Ангелското множество гледаше сцената с тържествено страхопочитание. Когато Исус излезе от гроба, блестящите ангели паднаха на земята и Му се поклониха, поздравявайки Го с победни и тържествени песни.

Сатанинските ангели бяха принудени да бягат от силната пронизваща светлина на небесните ангели и горчиво се оплакваха

на своя цар, че плячката им била отнета със сила, и че Оня, Когото те тъй много мразеха, беше възкръснал от мъртвите. Сатана и множествата му бяха ликували, че властта им над падналия човек бе станала причина Господарят на живота да бъде положен в гроба. Но демонският им триумф бе твърде краткотраен. Щом Исус излезе от своята тъмница като могъщ победител, Сатана вече знаеше, че след известно време и той ще умре и че царството му ще премине в ръцете на Онзи, Комуто то принадлежеше по право. Той негодуваше и беснееше, че въпреки всичките му старания Исус не е бил победен, а е проправил път за спасение на човека и всеки, който желае, може да ходи в него и да бъде спасен.

Злите ангели и техният предводител пак се събраха на съвет да обсъдят как биха могли да работят по-нататък против Божието управление. Сатана заповяда на ангелите си да отидат при свещениците и старейшините. Каза им: “Ние успяхме да ги измамим, да ги заслепим и да ожесточим сърцата им против Исус. Ние ги доведохме до там, че да повярват, че Той е измамник. Онази римска стража ще разпространява по-нататък ужасната вест, че Христос е възкръснал. Ние измамахме първосвещениците и старейшините да намразят Исус и да Го убият. Сега поддържайте пред тях съоброжението, че ако Исусовото възкресение стане известно, те ще бъдат убити с камъни, понеже са осъдили на смърт невинен човек.”

След като небесните множества се оттеглиха от гроба и светлината и славата изчезнаха, римските стражи се осмелиха да повдигнат глави и да се огледат. Каква беше почудата им, когато видяха, че големият камък бе отстранен от вратата на гроба и че Исусовото тяло бе изчезнало. Тръгнаха бързо към града, за да разкажат на свещениците и старейшините всичко, което бяха видели. Когато убийците изслушаха чудния доклад, лицата им побледняха. Ужасиха се при мисълта за онова, което бяха сторили. Ако този доклад бе верен, те бяха изгубени. Известно време не можеха да произнесат нито дума и се гледаха един друг мълчаливо, без да знаят какво да правят или да кажат. Да приемат този доклад, би означавало сами да осъдят себе си. Оттеглиха се да се посъветват тайно. Разсъждаваха, че ако свидетелството на стражата се разпространеше между народа, убийците на Христос трябваше сами да претърпят смърт. Решиха да подкупят римската стража да запази работата в тайна. Свещениците и старейшините предложиха голяма сума пари и казаха: “Кажете, че учениците Му дойдоха през нощта и Го откраднаха, когато ние спяхме.” А кога-

то стражите ги попитаха какво би станало с тях, ако се узнае, че са спали на поста си, свещениците ги увериха, че ще убедят губернатора и ще осигурят безопасността им. Римските войници продадоха честта си за пари и последваха съвета на свещениците и старейшините.

Когато Исус, висейки на кръста извика: “СВЪРШИ СЕ!”, скалите се разпукаха, земята потрепери и някои гробове се отвориха. Когато като победител над смъртта Той излезе от гроба, докато земята трепереше и небесната слава осветляваше свящото място, много от праведните мъртви, послушни на Неговото Слово, излязоха от гробовете си като свидетели за Неговото възкресение. Тези облагодетелствани, възкръснали светии, излязоха от гробовете прославени. Това бяха избрани и светии от всяка епоха от времето сътворението до Христовите дни. Така, докато

юдейските водители се опитваха да скрият факта за Христовото възкресение, Бог допусна те да излязат от гробовете, за да свидетелстват, че Исус е възкръснал от мъртвите, и да изявяват Неговата слава.

Възкръсналите бяха различни по ръст и по вид, някои изглеждаха по-благородни от другите. Осведомена бях, че жителите на земята все повече дегенерираха и изгубваха своята сила и красота. Сатана властваше над болест и смърт и с всеки век последствията от проклятието ставаха все по-видими, а мощта на Сатана по-явна. Живелите през времето на Ной и Авраам приличаха на ангели по фигура, прелест и сила. Но всяко следващо поколение все повече губеше сили и се излагаше на болести и животът му се съкращаваше. Сатана все повече се учеше как да проваля и обезсилва човешката раса.

Излезлите от гробовете си при Исусовото възкресение се явиха на мнозина и съобщиха, че жертвата за хората е извършена напълно, че Исус, Когото юдеите бяха разпънали, е възкръснал от мъртвите. Като доказателство за истинността на думите си, те заявяваха: “Ние възкръснахме заедно с Него.” Свидетелстваха, че чрез Неговата могъща сила са били извикани от гробовете си. Въпреки разпространяваните лъжливи информации нито Сатана и ангелите му, нито главните свещеници можаха да скрият Христовото възкресение, защото святата група, възкръснала от мъртвите, известяваше чудната, радостна вест. А и сам Исус се показва на

Своите скърбящи, със съкрушени сърца ученици, пропъди страховете им и им върна радостта и щастието.

Когато вестта се разпространи от град на град и от село на село, юдеите на свой ред се уплашиха за живота си и укриха омразата си към учениците. Тяхната единствена надежда бе да разпространят лъжливия си доклад и онези, на които се искаше той да бъде истина, го приемаха. Пилат се разтревожи, когато узна новината за възкресението на Исус. Той не се съмняваше в нея и от този час за него нямаше вече мир. Заради светска почест и от страх да не изгуби авторитета и живота си той бе предал Исус на смърт. Сега се убеди напълно, че Онзи, за Чиято кръв вина имаше и той, бе не само един невинен човек, но Божият Син. И до края на живота си той води едно окаяно съществуване. Отчаяние и угризение на съвестта съкрушаваха всяка негова надежда и мир. Не поиска да се утеши и завърши печално.

Сърцето на Ирод* бе станало още по-кораво, и когато чу, че Исус е възкръснал, почти не се разтревожи. Той отне живота на Яков и когато забеляза, че това се хареса на евреите, сложи ръка и на Петър със същото намерение. Но Бог предвиждаше дело за Петър, което той трябваше да извърши, и прати ангела си да го освободи. Ирод бе нападат от Божиите присъди. Докато се величаеше сред една голяма тълпа, Господен ангел го поразил и умря от най-ужасна смърт.

Рано сутринта в първия ден на седмицата, преди още да се развидели, святи жени отидоха с аромати на гроба да помажат Исусовото тяло. Намериха тежкия камък отстранен от входа на гроба и Исусовото тяло го нямаше. Сърцата им се свиха от уплахата, че враговете им са откраднали тялото. Изведнъж видяха двама ангели в бели дрехи, със светли и блестящи лица. Тези небесни същества знаеха защо бяха дошли жените и веднага им казаха, че Исус не е там, а е възкръснал; но те биха могли да видят мястото, където Той бе лежал. Заръчаха им да побързат и

* Става дума за Ирод Антипа, който взе участие в процеса срещу Христос; а Ирод Антипа I умъртви Яков. Агрипа бе племенник и зет на Антипа. Той превзе трона му чрез интрига и вече на власт, пое същия курс срещу християните, който Антипа бе следвал. В Иродовата династия имаше шест личности, които носеха името Ирод. До известна степен то служеше за обща титла, като отделните личности се разграничаваха чрез други имена,

като например Антипа, Филип, Агрипа и пр., така, както ние бихме казали цар Николай, цар Александър и пр. В този случай употребата на титлата става още по-естествена и подходяща, тъй като, когато умъртви Яков, Агрипа заемаше трона на Антипа, който малко преди това бе участвал в процеса срещу Христос; и той прояви същия характер - същия Агрипов дух само че в друга личност, както “змяят” от Откр. 12:17 е същият змей от ст. 3, като реалната вдъхновяваща сила във всеки е змяят от ст. 9. В единия случай той действа чрез папския Рим; в другия - чрез нашето собствено управление.

да кажат на учениците, че Исус щеше да отиде преди тях в Галилея. Със страх и голяма радост жените забързаха към скърбящите ученици и им съобщиха какво бяха видели и чули.

Учениците не можеха да повярват, че Христос е възкръснал, но заедно с жените, донесли им тази новина тръгнаха бързо към гроба Му. Откриха, че Исус не е там; видяха ленените плащаници, но пак не можах да повярват радостната вест, че е възкръснал от мъртвите. Върнаха се обратно и се чудеха на видяното и на чутото от жените. Но Мария реши да се позабави при гроба, размишлявайки над всичко, което бе видяла. Отпаднаше духом при мисълта, че може да се е измамила. Чувстваше, че ѝ предстояха нови трудности. Мъката ѝ бе голяма и избухна в горчив плач. Наведе се да погледне още веднъж в гроба и видя двама ангели, облечени в бяло. Единият седеше там, където бе почивала главата на Исус, а другият - където бяха нозете Му. Те я заговориха любезно и я запитаха защо плаче. Тя отговори: “Дигнали Господа мой и не знаем где са Го положили.”

Като си отмести погледа от гроба, тя видя Исус да стои наблизо, но не Го позна. Той я заговори нежно, питайки я защо скърби и кого търси. Предполагайки, че говорещият е градинарят, Мария го помоли, ако той е отнесъл нейния Господ, да ѝ каже къде Го е положил, за да Го вземе. Исус я заговори със собствения Си небесен глас, казвайки: “Мария!” Този мил глас ѝ бе добре познат и тя веднага отговори: “Учителю!” И в радостта си щеше да Го прегърне, но Исус ѝ каза: “Не се допирай до мене, защото още не съм се възнесъл при Отца; но иди при братята Ми и кажи им: Възносям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог.” С радостно сърце тя се втурна при учениците, за да им занесе радостната вест. Исус бързо се възнесе при Своя Отец, за

да чуе от Неговите устни, че Той е приел жертвата, както и да получи всяка власт в небето и на земята.

Ангели като облак обкръжаваха Божия Син и поръчаха вечните порти да се вдигнат, за да мине Царят на славата. Видях, че докато беше заобиколен от блестящото небесно множество, в присъствието на Отца Си и обкръжен от Неговата слава, Исус не забрави Своите ученици на земята, но прие власт от Своя Отец, за да може да се върне при тях и да им придаде сила. Още същия ден се върна и се показа на учениците Си. Сега им позволи да Го докоснат; понеже бе възлязъл при Отца Си (Своя Отец) и бе получил власт.

По това време Тома не присъстваше. Той не искаше да приеме смирено съобщението на учениците, но твърдо и самоуверено заяви, че няма да повярва, докато не постави пръста си върху белезите от раните, причинени от гвоздеите, и ръката си на реброто, където бе забито жестокото копие. По този начин Тома показва недоверие към братята си. Ако всички изискваха същото доказателство, то днес никой не би приел Исус и не би вярвал в Неговото възкресение. Но Божията воля бе докладът на учениците да бъде приет от онези, които не можеха сами да видят или чуят възкръсналия Спасител. Неверието на Тома не бе угодно на Бога. Когато Исус за втори път се срещна с учениците Си, Тома беше с тях; и когато видя Исус, той повярва. Но тъй като бе заявил, че няма да се задоволи без доказателство, Исус му го даде. Тома извика: “Господ мой и Бог мой!” Но Спасителят го упори за неверието му, казвайки: “Понеже Ме видя, Тома, ти повярва; блажени ония, които, без да видят, са повярвали.”

По същия начин и онези, които не са имали никаква опитност в първата и втората ангелска вест, трябва да ги приемат от други, преживели и изпитали вестите. Видях, че както Исус бе отхвърлен, така и тези вести са били отхвърляни. И както учениците казаха, че няма друго име, дадено на човеците, чрез което да се спасят, така и Божиите служители трябва безстрашно и вярно да предупреждават хората, които приемат само една част от истините, свързани с третата ангелска вест, че трябва да приемат с радост всички дадени им от Бога вести, иначе не ще имат дял в тях.

Докато святите жени разпространяваха новината за Исусовото възкръсване, римските стражи разнасяха лъжата, която първосвещениците и старейшините поставиха

в устите им - че учениците дошли през нощта, докато те спели, и откраднали Исусовото тяло. Сатана бе внушил тази лъжа в сърцата и в устите на първосвещениците и народът бе готов да приеме думите им. Бог обаче бе запечатил със сигурност и бе премахнал всяко съмнение от това важно събитие, от което зависи нашето спасение; и за свещениците и старейшините бе невъзможно да го скрият. От мъртвите бяха възкресени свидетели, които да свидетелстват за Христовото възкресение.

Исус остана с учениците Си още четиридесет дни, изпълвайки сърцата им с радост и надежда, като им разкриваше още по-напълно реалностите на царството Божие. Той им поръча да свидетелстват за онова, което бяха видели и чули за Неговите страдания, смърт и възкресение, че е принесъл жертва за грях и че всички желаещи можеха да дойдат при Него и да получат живот. С вярна любов Той ги предупреди, че щяха да бъдат преследвани и да преживеят страдания. Но щяха да намират облекчение в спомена за своето преживяване и за думите, които Той им бе говорил. Каза им, че е победил изкушенията на Сатана и е постигнал тази победа чрез страдания и скръб. Сатана нямаше повече никаква власт над Него, но сега щеше да насочи изкушенията си пряко към тях и към всички, които щяха да повярват в Неговото име. Но и те ще победят, както Той бе победил. Исус надари учениците Си със силата да вършат чудеса и им каза, че макар те да бъдеха преследвани от безчестни хора, Той от време на време щеше да им изпраща ангелите Си да ги освобождават; животът им не можеше да бъде отнет, докато те не завършеха мисията си; тогава, може би, от тях щеше да се изисква да запечатат с кръвта си онова, което бяха проповядвали.

Неговите ревностни последователи поглъщаха с радост поученията Му и всяка дума, която излизаше от устата Му. Сега те знаеха със сигурност, че Той е Спасителят на света. Думите Му се вкорениха дълбоко в сърцата им и те скърбяха, че скоро трябва да се разделят със своя небесен Учител и никога вече да не чуят от устните Му утешителните благодатни думи. Но сърцата им бяха отново стоплени с любов и голяма радост, когато Исус им каза, че отива да им приготви жилища и после пак ще дойде да ги вземе при Себе Си, за да бъдат и те там, където е Той. Обеща също да изпрати Утешителя, Светия Дух, Който да ги напътва във всяка истина. "И вдигна ръцете Си и ги благослови."

Възнесението на Христос

Цялото небе очакваше триумфалния час на възнесението на Исус при Отца. Ангели дойдоха да вземат Царя на славата и триумфално да Го придружат към небето. След като благослови учениците Си, Исус се раздели с тях и бе отнесен към небето. Нагоре Го последва множеството пленници, възкръснали при Неговото възкресение. Тълпи небесни жители Го съпровождаха, а в небето едно неизброимо множество от ангели очакваше идването Му. Като се възнесоха до святия град, ангелите извикаха: “Издигнете, порти, главите си и бъдете издигнати вие, вечни врати, и ще влезе Царят на славата.” Ангелите в града извикаха възторжено: “Кой е Тоя Цар на славата?” Придружаващите ангели отговориха тържествено: “Господ могъщият и силният, Господ силният на бой. Издигнете, порти, главите си и бъдете издигнати вие, вечни врати, и ще влезе Царят на Славата.” Очакващите ангели пак запитаха: “Кой е Тоя Цар на славата?” И придружаващите Го ангели отговориха в мелодични тонове: “Господ на Силите, Той е Царят на славата.” И небесното шествие влезе в града. Тогава всички небесни множества обиколиха своя величествен Повелител, поклониха се дълбоко пред Него и хвърлиха блестящите си корони в нозете Му. Тогава докоснаха златните си арфи и сладки, мелодични тонове изпълниха цялото небе с чудесна, богата музика и

триумфални песни за слава на Агнето, Което бе заклано, но сега живее във величие и сила.

Докато учениците гледаха печално нагоре, за да уловят и последната следа от техния възнесъл се Господ, двама ангели в бели дрехи застанаха до тях и им казаха: “Галилеяни, защо стоите, та гледате към небето? Тоя Исус, Който се възнесе от вас на небето, така ще дойде, както Го видяхте да отива на небето.” Учениците и майката на Исус, която заедно с тях бе свидетелка на възнесението на Божия Син, прекараха нощта в разговори за Неговите удивителни дела и за странните и славни събития, които се бяха разиграли за едно толкова кратко време.

Сатана отново се посъветва с ангелите си. Изпълнен с горчива омраза към Божието управление, той им каза, че докато държи

властта и авторитета си над земята, техните усилия срещу Христовите последователи трябва да станат десет пъти по-големи. Че нищо не са спечелили срещу Христос, но ако е възможно, трябва да победят Неговите последователи. Във всяко поколение те трябва да се стремят да впримчат онези, които вярват в Исус. Сатана разказа на своите ангели, че Исус е дал на учениците Си власт да ги изобличават и изпъждат и да лекуват поразените от тях. Тогава в стремежа си да унищожат Исусовите последователи сатанинските ангели тръгнаха като рикаещи лъвови.

Учениците на Христос

С голяма сила учениците проповядваха разпънатия и възкръснал Спасител. Чрез тях ставаха знамения и чудеса в Исусовото име. Болни биваха изцелявани, а здравето на един сакат от рождението си мъж бе възстановено напълно и той влезе с Петър и Йоан в храма, ходейки и скачайки, и славейки Бога пред хорските очи. Тази новина се разпространи и народът започна да се събира около учениците. Мнозина се присъединиха към тях силно учудени от извършеното излекуване.

Когато Исус умря, свещениците мислеха, че чудесата ще спрат, че вълнението скоро ще стихне и хората ще се върнат отново към човешките традиции. Но ето! Точно сред тях учениците вършеха чудеса и народът се дивеше. Исус бе разпънат и те се чудеха откъде последователите Му са получили тази сила. Разбираха, че Той им даваше сила, докато бе жив, но след като умря, очакваха, че ще се сложи край на чудесата. Петър видя смущението им и каза: “Израилтяни, защо се чудите за този човек? Или защо се взираете в нас, като че от своя сила или благочестие сме го направили да ходи? Бог Авраамов, Исааков и Яковов, Бог на бащите ни, прослави Служителя Си Исуса, Когото вие предадохте и от Когото се отрекохте пред Пилата, когато той бе решил да го пусне. Но вие се стрекохте от Светия и Праведния и като поискахте да ви се пусне един убиец, убихте Началника на живота. Но Бог Го възкреси от мъртвите, за което ние сме свидетели. И на основание на вярата в името Му, Неговото име укрепи тогава, когото гледате и познавате. Да! Тая вяра, която е чрез Него, му даде пред всички вас това съвършено здраве.”

Първосвещениците и старейшините не можаха да понесат тази реч и по тяхна заповед Петър и Йоан бяха хванати и хвърлени в затвора. Но хиляди преживяха духовно обръщане и повярваха във възкресението и възнесението на Христос само като чува една-единствена проповед на учениците. Свещениците и старейшините бяха силно обезпокоени. Бяха убили Исус с надеждата, че умовете на хората ще се насочат пак към тях, но стана по-лошо отпреди - учениците ги обвиниха публично, че са убийците на Божия Син. Те не знаеха докъде можеше да се разрасне това обвинение или как народът щеше да погледне на самите тях. С удоволствие биха отнели живота на Петър и Йоан, но не смееха от страх пред народа.

На следващия ден апостолите бяха изведени пред Синедриона. Там присъстваха същите мъже, които с такава ревност бяха викали за кръвта на Праведния. Те бяха чули Петър да се отрича от своя Господ с клетви и ругатни от своя Господ, когато го бяха обвинили, че и той е от Неговите ученици, и се надяваха пак да го сплашат. Но Петър се беше разкалял и сега видя случай да премахне петното от онова страхливо, набързо изговорено отричане и да издигне името, което бе обезславил. Със свято дръзновение и със силата на Духа той им заяви безстрашно: "...чрез името на Исуса Христа Назарянина, Когото вие разпнахте, Когото Бог възкреси от мъртвите, чрез това име тоя човек стои пред вас здрав. Той е камъкът, Който вие, зидарите, презряхте, който стана глава на ъгъла. И чрез никой друг няма спасение, защото няма под небето друго име, дадено между човеците, чрез което трябва да се спасим."

Народът бе удивен от куража на Петър и Йоан и разбра, че са били с Исус, защото благородното им, безстрашно държание приличаше на това на Исус, когато Той стоеше пред враговете Си. Христос бе укорил Петър с един състрадателен и скръбен поглед, след като се бе отрекъл от Него, и сега, когато той дръзновено изповядваше своя Господ, бе одобрен и благословен. В знак на Исусовото одобрение бе изпълнен със Светия Дух.

Свещениците не смееха да проявят омразата, която изпитваха към учениците. Те им заповядаха да напуснат Синедриона и след това разискваха помежду си и казаха: "Какво да сторим на тия човеци, защото на всичките ерусалимски жители е известно, че бележито знамение стана чрез тях; и не можем да го опровергаем." Страхуваха се, че новината за това добро дело щеше да се разпространява и по-нататък сред народа. Ако това станеше

известно на всички, свещениците знаеха, че ще изгубят властта си и на тях щяха да гледат като на Исусови убийци. И все пак единственото, на което се решиха, бе да заплашат апостолите и да им заповядат да не говорят повече в Исусовото име, иначе ще бъдат убити. Но Петър отговори храбро, че те не могат да не говорят за нещата, които са видели и чули.

Чрез силата на Исус апостолите продължаваха да лекуват поразените и болните, които им довеждаха. Всеки ден стотици заставаха под знамето на разпънатия, възк

-

ръснал и възнесъл се Спасител. Свещениците и старейшините, както и съмишлениците им бяха ужасени. Те отново хвърлиха учениците в затвора с надеждата, че вълнението ще стихне. Сатана и ангелите му ликуваха, но Божиите ангели разтвориха портите на затвора и обратно на заповедта на свещениците и старейшините казаха на учениците: “Идете, застанете в храма, та говорете на людето всичките думи на тоя живот!”

Синедрионът се събра и се разпреди да доведат затворниците. Служителите отвориха вратата на тъмницата, но онези, които търсеха, не бяха там. Върнаха се обратно при свещениците и старейшините и казаха: “Тъмницата намерихме заключена твърде здраво и стражарите - да стоят при вратата; но като отворихме не намерихме никого вътре.” Но дойде някой си, та им извести: Ето, човеците, които турихте в тъмницата, стоят в храма и поучават людето. Тогава отиде началникът със служителите и ги доведе, обаче без насилие, защото се боеха от людето да не би да ги замерват с камъни. И като ги доведоха, поставиха ги пред Синедриона; и първосвещеникът ги попита, казвайки: Строго ви запретиохме да не поучавате в това име, но ето, напълнили сте Ерусалим с учението си и възнамерявате да докарате върху нас кръвта на тоя човек.”

Тези юдейски водители бяха лицемери. Те обичаха човешката похвала повече от Бога. Сърцата им бяха тъй закоравели, че дори и най-мощните дела на апостолите само ги вбесяваха. Знаеха, че проповядването на учениците на Исус за Неговото разпятие, възкресение и възнесение, би хвърляло само повече вина върху тях като негови убийци. А не им се искаше да оставят Христовата кръв да падне на тях, както тогава, когато в ревността си викаха: “Кръвта Му да бъде на нас и на чадата ни!”

Апостолите заявиха храбро, че слушат по-скоро Бога, отколкото човеци. Петър каза: “Бог на бащите ни възкреси Исуса, Когото

вие убихте, като Го повесихте на дърво. Него Бог възвиси до десницата Си за Началник и Спасител, да даде покаяние на Израила и прощение на греховете. И ние сме свидетели Нему за тия неща, както е и Светият Дух, Когото Бог даде на ония, които му се поко

рват.” Когато чуха тези безстрашно изговорени думи, убийците се вбесиха и решиха отново да опетнят ръцете си с кръв, като избият апостолите. Те заплануваха убийството, но ангел от Бога подежда в сърцето на Гамалиил да посъветва свещениците и старейшините: “...оттеглете се от тия човеци и оставете ги, защото, ако това намерение или това дело е от човеци, ще се поваля. Но ако е от Бога, не ще можете го повали. Пазете се да не би да се намерите и богопротивници.” Зли ангели подбуждаха старейшините и свещениците да убият апостолите. Но Бог изпрати ангела Си да попречи на това, като измежду самите юдейски водители събуди глас в полза на Неговите служители. Делото на апостолите още не бе завършено. Те трябваше да бъдат извеждани пред царе да свидетелстват за Исусовото име и за нещата, които бяха видели и чули.

След като ги биха и им забраниха да говорят повече в Исусовото име, свещениците неохотно пуснаха своите затворници. “А те си отидоха от Синедриона възраждани загдето се удостоиха да претърпят опозоряване за Исусовото име. И ни един ден не преставаха да поучават и да благовестват и в храма, и по къщите, че Исус е Христос.” Така Божието слово се проповядваше все повече и повече и се разпространяваше. Учениците смело свидетелстваха за нещата, които бяха видели и чули, и чрез името на Исус извършваха мощни чудеса. Безстрашно обявяваха за виновни в Исусовата кръв онези, които с такава готовност бяха пожелали да поемат вината, когато им бе позволено да властват над Божия Син.

Видях, че на Божии ангели бе поръчано да запазят грижливо святите, важни истини, които трябваше да служат като котва на Христовите ученици през всички поколения. Светият Дух по особен начин изпълваше учениците, свидетели на разпъването, възкресението и възнесението на Господа - важни истини, които трябваше да бъдат надеждата на Израил. Всички трябваше да гледат към Спасителя на света като на тяхна единствена надежда, да вървят по пътя, който Той бе отворил чрез пожертването на собствения Си живот, да пазят Божия закон и да живе

ят. Видях мъдростта и добротата на Исус в това, че даде на учениците Си сила да продължат същото дело, за което Той бе мразен и убит от евреите. В Неговото име те имаха власт над делата на Сатана. Лъчи от светлина и слава бяха излени над Исус във времето на Неговата смърт и възкресение. Така святата истина, че Исус е Спасител на света се обезсмърти.

Смъртта на Стефан

Броят на учениците в Ерусалим се умножаваше и много от свещениците се покоряваха на вярата. Стефан, изпълнен с вяра, вършеше големи чудеса и знамения сред народа. Юдейските началници се разгневяваха още повече, когато виждаха как свещеници се отдръпват от техните традиции, жертви и приношения и приемат Исус като великата жертва. Със сила от горе Стефан изобличаваше невярващите свещеници и старейшини издигаше пред тях Исус. Те не можеха да противостоят на истината и на силата, с които той говореше, и като видяха, че не са способни да направят нищо против него, подкупиха мъже да се закълнат лъжливо, че са го чули да говори богохулни думи против Мойсей и Бога. Подбудиха народа, хванаха го и чрез лъжесвидетели го обвиниха, че говорил против храма и против закона. Твърдяха, че са го чули да казва, че Исус от Назарет щял да унищожи дадените от Мойсей обичаи.

Когато Стефан стоеше пред съдиите, Божията слава осияваше лицето му. “И всички, които седяха в Синедриона, като се вгледаха в него, видяха лицето му като че беше лице на ангел.” Когато го призоваха да отговори на обвиненията против него, той започна с Мойсей и пророците. Повтори историята на израилевите чедата и на Божи

ето ръководство над тях и показа как Христос е бил предсказан в пророчествата. Посочи историята на храма и каза, че Бог не живее в храмове, направени от ръце. Юдеите обожаваха храма и се възмущаваха повече, ако се кажеше нещо против него, отколкото, ако се кажеше нещо против Бога. Когато Стефан говореше за

Христос и разясняваше истината за храма и забеляза, че народът не приемаше думите му, безстрашно ги укори: “Коравовратни и с необрязано сърце и уши! Вие всякога се противите на Светия Дух, както правеха бащите ви, така правите и вие.” Докато спазваха външните форми на религията, сърцата им бяха покварени и пълни със смъртоносно зло. Той им посочи жестокостта на техните деди, когато са преследвали пророците, и заяви, че те, на които сега говореше, бяха извършили още по-голям грях с отхвърлянето и разпъването на Христос. “Кого от пророците не гониха бащите ви? А още и избиха ония, които предизвестиха за дохождането на Този Праведник, на Когото вие сега станяхте предатели и убийци...”

Когато бяха казани тези ясни, режещи истини, свещениците и началниците се разгневиха и се нахвърлиха върху Стефан, скърцайки със зъби. А Стефан, бидейки пълен със Светия Дух, погледна на небето и видя Божията слава и рече: Ето, виждам небесата отворени и Човешкият Син стоящ отдясно на Бога.” Народът не искаше да го слуша. “Но те, като изкрещяха със силен глас, запушиха си ушите и единодушно се спуснаха върху него. И като го изтласкаха вън от града, хвърляха камъни върху него.” “И като коленичи, извика със силен глас: Господи, не им считай тоя грях.”

Видях, че Стефан бе мощен Божи човек, специално издигнат да заеме важно място в църквата. Сатана ликуваше от смъртта му, защото знаеше, че учениците болезнено щяха да почувстват загубата. Но сатанинският триумф бе твърде кратък; защото в групата, свидетел на Стефановата смърт, се намираще един, на когото сам Исус щеше да се открие. Савел не участваше в убиването с камъни на Стефан, но все пак одобряваше неговата смърт. Той бе неуморен в преследването на Божията църква. Гонеше явяващите, залавяше ги в домовете им и ги предаваше на убийците. Савел беше способен и образован човек. Евреите го ценяха високо заради неговата преданост и ученост, докато много от Христовите ученици се страхуваха от него. Талантите му бяха успешно използвани от Сатана, за да води борбата си против Божия Син и против повярвалите в Него. Но Бог може да сломява силата на големия враг и да освобождава пленените от него. Христос беше избрал Савел като “избран съд” да проповядва името Му, да подкрепя учениците Му в тяхната работа и да заеме напълно мястото на Стефан.

Духовното обръщане на Савел

Когато Савел пътуваше за Дамаск с писма, които му даваха власт да връзва и отвежда в Ерусалим проповядващи Исус мъже и жени, зли ангели ликуваха около него. Но внезапно светлина го освети от небето, която пропъди злите ангели и го повали на земята. Той чу глас, който казваше: “Савле, Савле, защо ме гониш?” Савел запита: “Кой си ти, Господи?” И Господ отговори: “Аз съм Исус, Когото ти гониш. Мъчно ти е да риташ срещу ръжен”. Разтреперан и удивен, Савел запита: “Господи, какво искаш да направя?” А Господ му рече: “Но остани, влез в града и ще ти кажа какво трябва да правиш.”

Мъжете с него стояха безмълвни, чувайки гласа, но не виждайки никого. Когато светлината изчезна и Савел се повдигна от земята и отвори очи, разбра, че е напълно сляп. Славата на небесната светлина го беше ослепила. Мъжете го хванаха за ръка и го отведоха в Дамаск, където той три дни не виждаше и нито яде, нито пи. Тогава Господ изпрати Своя ангел при един човек, когото Савел тъкмо смяташе да залови, и му разкри във видение, че

трябва да отиде на улица “Права” и да запита “в къщата на Юда за един тарсянин на име Савел; защото ето, той се моли; и е видял един човек на име Анания да влиза и да полага ръце на него, за да прогледа.”

Анания се страхуваше да не би да има някаква грешка в цялата тази работа и започна да разказва на Господа какво бе чул за Савел. Но Господ му рече: “Иди, защото той ми е съд избран да разгласява Моето име пред народите и царе и пред израилтяните. Защото Аз ще му покажа колко много той трябва да пострада за името Ми. “ Анания последва наставленията на Господа, влезе в къщата и като положи ръце на него, рече: “Брате Савле! Господ ме изпрати - същият Исус, Който ти се яви на пътя, по който ти идеше, за да прогледаш и да се изпълниш със Светия Дух.”

Павел веднага получи отново зрението си, стана и се кръсти. Оттогава той проповядваше по синагогите, че Христос бе наистина Божият Син. Всички, които го слушаха, бяха удивени и питаха: “Не е ли тоя, който в Ерусалим съсипвал тия, които призовавали това име и дошъл тука, за да закара такива вързани при главните

свещеници?” Но Савел все повече укрепваше и смущаваше юдеите. Сега те отново се намираха в трудност. Всички знаеха съпротивата му срещу Христос и колко старателно преследваше и предаваше на смърт всички, които вярваха в Неговото име. И чудното му духовно обръщане убеди мнозина, че Исус бе Божият Син. Павел разказваше своето преживяване чрез силата на Светия Дух. Как преследвал повярвалите в Исус, за да бъдат предадени на смърт, връзвал ги и ги пленявал, за да бъдат хвърлени в затвор - както мъже, така и жени, и на път за Дамаск внезапно небесна светлина го осветила и Исус му се разкрил и му показал, че е Божият Син.

Като проповядваше по този начин Исус така дръзновено, Савел упражняваше мощно влияние. Той познаваше Писанието, а след духовното си обръщане небесна светлина озари пророчествата за Исус, което го приготви да представя истината ясно и дръзновено и да разкрива всяко изкривяване на Писанията. Тъй като Божият Дух го владееше, той можеше по ясен и завладяващ начин да преведе слушателите си през пророчествата до времето на първото идване на Христос и да им покаже, че текстовете, отнасящите се за Неговите страдания, смърт и възкресение, се бяха вече изпълнили.

Евреите решават да убият Павел

Когато видяха успеха от разказите на Павел за духовното му преживяване, първосвещениците и началниците се изпълниха с омраза против него. Видяха, че той дръзновено проповядва Исус и извършва чудеса в Неговото име; че множества го слушаха, изоставяха техните традиции и гледаха на еврейските началници като на убийците на Божия Син. Злобата им се запали и се събраха да се съветват какво е най-добро да се направи, за да се потуши това вълнение. Съгласиха се, че единственото безопасно поведение бе да убият Павел. Но Бог знаеше тяхното намерение и ангели бяха натоварени да го опазят жив, за да изпълни своята мисия.

Водени от Сатана, невярващите евреи пазеха портите на Дамаск ден и нощ, за да убият Павел веднага щом мине от там. Но Павел бе информиран, че юдеите искат да отнемат живота му и през нощта учениците го спуснаха в един кош през стената. Пора-

ди този неуспех на плановете им евреите се посрамираха и разсърдиха, и намерението на Сатана пак бе осуетено.

След това Павел отиде в Ерусалим, за да се присъедини към учениците; но те всички се страхуваха от него. Не можеха да повярват, че е станал ученик. Юдеите в Дамаск го преследваха, за да отнемат живота му, а собствените му братя не искаха да го приемат. Но Варнава го за

веде при апостолите и им обяви как той видял Господа по пътя и дръзновено проповядвал в Дамаск в Неговото име.

Но Сатана подбуждаше сърцата на евреите да погубят Павел и затова Исус му поръча да напусне Ерусалим. Придружен от Варнава, той отиде в други градове, проповядвайки Исус и вършейки чудеса, и мнозина повярваха в Господа. Когато един сакат от рождение човек бе излекуван, покланящият се на идоли народ за малко щеше да принесе жертва на учениците. Но Павел се натъжи от това и им каза, че той и съработниците му са само хора и те трябва да се покланят само на Бога, Който е създал небето, земята, морето и всичко, каквото е в тях. По този начин Павел прослави Бога пред народа; но той едва можеше да го въздържи. Така в умовете на хората се оформи първото понятие за вярата в истинския Бог и за поклонението и почитта, които Му дължат. Но докато те слушаха Павел, Сатана подбуждаше невярващите евреи от другите градове да го преследват, за да разрушат извършеното чрез него добро дело. Тези юдеи възбудиха духовете на идолопоклонниците чрез фалшиви слухове против Павел. Сега възхищението на хората се обърна в омраза, и те, които само преди малко бяха готови да се покланят на учениците, се опитаха да убият Павел с камъни и го извлякоха вън от града, предполагайки, че е умрял. Но докато учениците бяха заобиколили Павел и го оплакваха, за тяхна радост той стана и ги придружи до града.

И пак, когато Павел и Сила проповядваха Исус, една жена с гадателски дух ги следваше. “Тия човеци са слуги на всевишния Бог, които ви проповядват път за спасение.” Така тя вървеше след учениците доста дни. Но това огорчаваше Павел; понеже викането след тях отклоняваше умовете на хората от истината. Като я караше да върши това, Сатана целеше да възбуди в народа отвращение към учениците и да унищожи влиянието им. Духът на Павел се бунтуваше в него и обръщайки се към сатанинския дух, каза: “Заповядвам ти в името на Исуса Христа да излезеш от нея!” И злият бе порицан и напусна жената.

На господарите ѝ се харесваше, че тя вика след учениците, но когато злият дух я напусна и те видяха в нея

една кротка ученичка на Христос, се разгневиха. Те бяха печелили много пари чрез нейното предсказване, а сега изчезна всякаква надежда за това. Намерението на Сатана не можа да се изпълни, но служителите му хванаха Павел и Сила, изведоха ги на пазарището пред началниците и магистратите и казаха: “Тия човечеци са юдеи и смушават града ни.” И хората настръхнаха против тях, а началниците ги оставиха да разкъсат дрехите им и да ги бият с тояги. След като направиха не един белег от бичове по гърбовете им, ги хвърлиха в тъмница и заповядаха на тъмничаря да ги пази добре. А той в отговор на заповедта ги затвори в най-вътрешната тъмница и окова нозете им във вериги. Но ангели на Господа ги придружиха отвътре тъмничните стени и направиха така, че затворничеството им да послужи за слава на Бога и да покаже на народа, че Бог беше с делото и със Своите избрани служители.

Посреднощ Павел и Сила се молеха и пееха хвалебствия на Бога. Внезапно силно земетресение разтърси основите на затвора, и аз видях, че Божият ангел веднага разкъса оковите на всички. Когато тъмничарят се събуди и видя вратите на тъмницата разтворени, се ужаси. Помисли, че всички затворници са избягали и сега ще бъде наказан със смърт. Но тъкмо когато щеше да се самоубие, Павел извика с висок глас: “Недей струва никакво зло на себе си, защото всички сме тука!”

Божията сила убеди тъмничаря. Той поиска да му донесат светило, скочи в тъмницата разтреперан при Павел и Сила, падна в нозете им и ги изведе навън, казвайки: “Господа, що трябва да сторя, за да се спася?” А те казаха: “Повярвай в Господа Исуса Христа и ще се спасиш ти и домът ти.” Тогава пазачът на затвора събра цялото си домочадие и Павел им проповядва Исус. Така сърцето на тъмничаря се свърза със сърцата на неговите братя. Изми белезите им от бичовете и в онази нощ той и целият му дом бяха кръстени. После ги нахрани и се радваше, че целият му дом бе повярвал в Бога.

Удивителното известие за изявата на Божията сила, отворила вратите на затвора и обърнала вярата на тъмничаря и семейството му, скоро се разпространи бързо. Началниците чуха тези новини и се изплашиха. Изпратиха заповед до тъмничаря да освободи Па-

вел и Сила. Но Павел не искаше тайно да напусне затвора, не искаше изявата на Божията сила да остане скрита. Затова им каза: “Биха ни публично, без да сме били осъдени, нас, които сме римляни, и ни хвърлиха в тъмница; и сега тайно ли ни извеждат? То не става; но те нека дойдат и ни изведат!” Когато това бе съобщено на магистратите и те разбраха, че апостолите са римски граждани, обезумяха от страх, че за незаконното им деяние може да бъде подадено оплакване до императора. И отидоха и им се извиниха, изведоха ги навън и ги помолиха да напуснат града.

Павел посещава Ерусалим

След духовното си обръщане Павел посети Ерусалим и там проповядва Исус и чудесата на Неговата благодат. Той разказваше за това свое чудно обръщане, което така разгневи свещениците и началниците, че те потърсиха начин да отнемат живота му. Но за да го спаси, Исус му се яви, докато се молеше, и му каза: “По-бързай да излезеш скоро из Ерусалим, защото няма да приемат твоето свидетелство за Мене.” Павел отговори: “Господи, те знаят, че аз затварях и биех по синагогите ония, които вярваха в Тебе. И когато се проливаше кръвта на Твоя мъченик Стефан, и аз бях там, одобрявах, като вардех дрехите на тия, които го убиваха.” Павел си мислеше, че евреите в Ерусалим не биха се противопоставили на неговото свидетелство и биха разбрали, че станалата голяма промяна с него би могла да бъде причинена само чрез Божията сила. Но отговорът бе още по-решителен: “Иди, защото ще те пратя далеч между езичниците.”

През време на отсъствието си от Ерусалим той писа много писма до различни места, разказваше духовните си преживявания и свидетелстваше мощно. Но някои се стараеха да унищожат влиянието на тези писма. Бяха принудени да признаят тяхната важност и сила, но за присъствието му казаха, че било безлично, а словото му - слабо.

Но фактът в случая е, че Павел беше високо образован мъж и неговата мъдрост и обноски очароваха слушателите. Учени мъже се възхищаваха на неговите познания и мнозина повярваха в

Исус. Когато заставаше пред царе и големи събрания, той буквално омагьосваше слушателите с красноречието си. Това силно разяряваше свещениците и старейшините. Павел можеше с лекота да навлезе в дълбоки разсъждения и като развълнува народа, да го предизвика към най-възвишено мислене, представяйки му богатствата на Божията благодат и описвайки му удивителната Христова любов. След това можеше отново да се сниши с най-голяма простота до разбиранията на обикновените хора и по най-впечатлителен начин да им разкаже личното си духовно преживяване, което събуждаше в тях горещото желание да станат Христови ученици.

Господ още един път се яви на Павел и му откри, че трябва да отиде в Ерусалим, там щеше да бъде вързан и да страда заради Неговото име. Макар да беше дълго време затворник, все пак Господ провеждаше Своето специално дело чрез него. Веригите му трябваше да станат средство за разпространяване на познанието за Христос и по този начин да се прослави Бога. Тъй като при разследването

му бе изпращан от град в град, неговото свидетелство за Исус и интересните преживявания от самата му духовна промяна бяха разказвани пред царе и държавници, така че те оставаха без извинение относно Исус. Хиляди повярваха в Него и се радваха в името Му. Видях, че чрез Павловото пътуване по море бе изпълнено Божието специално намерение. Чрез Павел Бог целеше екипажът на кораба да стане свидетел на Неговата мощ, и езичниците също да чуят за Исусовото име и мнозина да повярват чрез Павловото поучение и чрез чудесата, които той

извършваше. Царе и държавници бяха възхитени от неговото слово. Когато ревностно проповядваше Исус и със силата на Светия Дух разказваше интересните случки от личния си опит, те се убеждаваха, че Исус е Божият Син. Докато другите слушаха с удивление Павловите думи, един извика: “Без малко ме убеждаваш да стана християнин!” Но повечето от слушателите му мислеха, че после, в някакво бъдеще време, ще обсъдят чутото. Но го изгубиха завинаги, защото пренебрегнаха случая, когато сърцата им бяха смекчени и Сатана се възползва. Сърцата им отново закоравяха.

Показано ми бе, че делото на Сатана се състоеше на първо място в стремежа му да заслепи очите на евреите, за да не приемат Исус като техен Спасител и след това, от завист към неговите мощни дела да ги накара да пожелаят да отнемат живота му. Сатана проникна в един от Христовите последователи и го накара да предаде Христос в ръцете на враговете Му, за да разпънат Господаря на живота и на славата.

След като Исус възкръсна от мъртвите, юдеите трупаха грях върху грях - с цел да скрият факта на Неговото възкресение, те подкупиха римската стража да разпространява една лъжа. Но възкресението на Исус бе двойно подсигурано чрез възкръсването в същото време на множество свидетели. След възкресението Си Исус се яви едновременно на учениците и на повече от петстотин души. А онези, които бе извел със Себе Си, се явиха на мнозина, заявявайки, че Исус е възкръснал.

Сатана бе накарал евреите да се разбунтуват срещу Бога, отказвайки да приемат Неговия Син и опетнявайки ръцете си със скъпоценната Му кръв. Независимо колко мощно бе доказателството, че Исус е Божият Син, Изкупителят на света, те Го убиха и не искаха да приемат никакво уверение. Тяхната единствена надежда и утеха, като тази на Сатана след падението му, се състоеше в постоянния им опит да спечелят надмощие над Божия Син. Затова продължиха своя бунт, като преследваха и убиваха учениците на Христос. Нищо не звучеше тъй остро в ушите им, както името на Исус, Когото бяха разпънали; и бяха решили да не слушат никакви факти в Негова полза. Както си запушиха ушите да не би да се покаят, когато чрез Стефан Светият Дух даде мощно доказателство за това, че Исус е Божият Син. Сатана напълно държеше в ръцете си убийците на Исус. Чрез нечестни дела те доброволно бяха станали негови поданици и чрез тях той действаше, за да смущава и измъчва вяращите в Христос. Работеше чрез евреите, за да подстрекава езичниците против Исус и последователите Му. Но Бог изпрати ангелите Си да подкрепят учениците в тяхното дело, за да могат да свидетелстват за видяното и чутото и накрая чрез твърдостта си да го запечатат с кръвта си.

Сатана се радваше, че евреите бяха на сигурно място в неговата примка. Те продължаваха да практикуват безползните форми на своето поклонение, жертвите и обредите. Когато Исус увисна на кръста и извика: "СВЪРШИ СЕ!", завесата на храма се раздра на две от горе до долу, за да покаже, че Бог няма повече да

се среща със свещениците в храма, за да приема техните жертви и церемонии, а също и да покаже че разделната стена между евреи и езичници е съборена. Исус се бе принесъл в жертва и за едните, и за другите. И ако изобщо искаха да бъдат спасени, и двете групи трябваше да вярват в Него като единствената жертва за грях, Спасител на света.

Щом войникът прободе гърдта на Исус, когато висеше на кръста, потекоха две различни струи - едната от кръв, другата от вода. Кръвта символизираше измиването на греховете на онези, които щяха да повярват в Неговото име, а водата представляваше живата вода, получавана от Исус да даде живот на вярващия.

Голямото отстъпление

Пренесена бях напред във времето, когато езически идолопоклонници жестоко преследваха и избиваха християните. Кръвта течеше като река. Благородните, учените и простият народ бяха еднакво убивани без милост. Богати семейства биваха довеждани до бедност, защото не искаха да отстъпят от религията си. Въпреки преследването и страданията, които тези християни изтърпяваха, те не искаха да снижат образа. Пазеха религията си чиста. Видях, че когато страдаха Сатана ликуваше и триумфираше. Но Бог гледаше своите верни мъченици с голямо одобрение. Той силно обичаше християните, живеещи в това пълно с опасности време, защото те с готовност страдаха заради Него. Всяко претърпяно от тях страдание увеличаваше наградата им в небето.

Въпреки че Сатана се радваше поради страданията на светиите, все пак той не бе доволен. Искаше да контролира ума, както тялото. Понасяните от светиите страдания само ги довеждаха по-близо при Господа - обичаха се един друг и повече от всякога се страхуваха да Го наскърбят. Сатана желаше те да си навлекат Божието неодобрение; тогава биха изгубили силата, куража и твърдостта си. Макар хиляди да биваха избити, в същото време други се появяваха, за да заемат местата им. Сатана виждаше, че губи поданиците си; защото въпреки че светиите търпяха преследване и смърт, все пак те имаха уверението на Исус Христос, че са поданици на Неговото царство. Затова Сатана състави планове си да се бори по-успешно срещу Божието управление и да събори църквата. Той накара езическите идоло-

поклонници да прегърнат част от християнската вяра. Те изповядаха че вярват в разпятието и възкресението на Христос и без да си променят сърцето, предложиха да се обединят с последователите на Исус. О, каква страшна опасност за църквата! Бе време на духовна агония. Някои мислеха, че ако отстъпят и се обединят с идолослужителите приели част от християнската вяра, това би било средството за тяхното пълно покаяние. Сатана се стремеше да поквари ученията на Библията.

Видях, че накрая образецът бе снижен и езичниците се обединиха с християните. Въпреки че тези поклонници на идоли изповядваха обръщането си във вярата, те внесоха в църквата своето идолослужене, сменяйки само обек

- тите на поклонението си с изображения на светии и дори с изображения на Христос и Мария, Неговата майка. Когато христовите последователи се съединиха с тях, християнската религия се поквари и църквата изгуби чистотата и силата си. Но някои отказаха това обединяване и запазиха своята чистота да се покланят само на Бога. Те не искаха да се прекланят пред изображението на нещо, което е горе в небето, или под земята.

Сатана ликуваше над падението на толкова много хора. Тогава той подбуди падналата църква да принуждава онези, които искаха да запазят чистотата на своята религия, или да приемат нейните церемонии и поклонението на образи, или да бъдат умъртвени. Пламъците на преследването против истинската Христова църква бяха запалени отново и милиони бяха избити безмилостно.

Това ми бе представено по следния начин. Голяма група езически идолопоклонници носеха едно черно знаме, на което бяха изобразени слънцето, луната и звездите. Тези идолопоклонници изглеждаха много свирепи и разгневени. След това ми бе показана друга група хора, които носеха чисто бяло знаме с надписа: "Чистота и святост на Господа!" На лицата им бе изписана твърдост и небесно покорство. Видях езическите идолослужители да се приближават към тях и започна голямо клане. Християните се стопяваха пред езичниците, но въпреки това християнската група се сплоти още по-тясно и държеше знамето още по-здраво. Колкото и много да падаха, други се събираха около знамето и попълваха опразнените места.

Видях, че групата идолослужители се посъветваха помежду си. След като не успяха да подчинят християните, те одобриха провеждането на един план. Видях, че свалиха знамето си, приближиха се към здраво сплотените християни и им направиха предложения. Отначало предложенията им бяха напълно отхвърлени. После видях християните да се съветват помежду си. Някои казаха, че искат да свалят знамето, да приемат предложенията и да спасят живота си, а в последствие можели да спечелят сила и да издигнат знамето си сред езичниците. Неколцина обаче не искаха да се подчинят на този план. Твърдо избраха

по-скоро да умрат, държейки знамето си високо, отколкото да го свалят. Тогава видях мнозина да смъкват знамето и да се съединяват с езичниците; но силните и твърдите го хванаха отново и го издигнаха високо. Видях, че отделни хора постоянно напускаха групата на онези, които носеха чистото знаме, и се присъединяваха към идолослужителите под черното знаме, за да преследват останалите под бялото знаме. Мнозина бяха избити, но бялото знаме бе държано високо и все се явяваха някои, които се събираха около него.

Евреите, които първи възбудиха гнева на езичниците против Исус, не трябваше да избегнат наказанието. Когато в съдебната зала Пилат се колебаеше да осъди Исус, разярените евреи викаха: “Кръвта Му да бъде на нас и на чадата ни!” Еврейският народ преживя изпълнението на тази ужасна клетва, която сам навлече на главата си. Езичниците и онези, които се наричаха християни, еднакво бяха негови врагове. В ревността си за Христос, Когото евреите разпънаха, изповядващите се за християни мислеха, че колкото повече страдания причиняват на евреите, толкова по-доволен ще бъде Бог и затова много от неповярвалите евреи бяха убити, а други бяха гонени от място на място и наказвани по всякакъв начин.

Кръвта на Христос и на учениците, които те бяха предали на смърт, дойде над тях и те бяха ужасно наказани. Божието проклятие ги преследваше и те станаха обект на приказки и презрение за езичниците и за тъй наречените християни. Бяха унижавани, пренебрегвани и мразени, като че ли на тях беше отпечатан Каиновият знак. И все пак аз видях, че Бог по чуден начин беше пазил този народ и го бе разпръснал по целия свят, за да могат другите да виждат в него народ, специално сполетян от Божието прокля-

тие. Видях, че Бог бе отхвърлил юдеите като народ, но отделни личности сред него щяха да се покаят, щяха да разкъсат завесата, покрила сърцата им и да видят, че пророчеството за тях се е изпълнило. Те щяха да приемат Исус като Спасител на света и да видят големия грях на своя народ, който Го отхвърли и разпъна.

Тайната на нечестието

Целта на Сатана винаги е била да отклонява умовете на хората от Исус и да ги насочва към човека, да унищожава личната отговорност. При изкушението на Божия Син Сатана не успя да постигне намеренията си, но при изкушението на падналия човек успя повече. Християнството беше отпаднало. Папи и свещеници си позволиха да заемат едно възвишено положение и учеха народа да се обръща за опрощаване на греховете си към тях, вместо към Христос.

Народът беше напълно измамен. Той бе поучаван, че папите и свещениците са представители на Христос, а всъщност бяха представители на Сатана и онези, които им се покланяха, служеха на Сатана. Народът искаше Библията, но свещениците смятаха за опасно да му позволят да я има в ръцете си и да я чете сам, да не би да се просвети и да разкрие греховете на своите водачи. Народът бе учен да приема всяка дума от устата на тези измамници като от Божията уста. Те упражняваха такава власт над съвестта, каквато само Бог трябваше да има. Ако някой се осмелеше да следва собственото си убеждение, същата омраза, която Сатана и евреите хранеха към Исус, щеше да пламне и против него; и власт имащите щяха да поискат кръвта на такъв човек.

Показано ми бе едно време, когато Сатана особено триумфираше. Множества християни бяха избити по ужасен начин, защото искаха да запазят чистотата на религията си. Библията беше мразена и се полагаха старания светът да бъде освободен от нея. На народа беше забранено да я чете под страх от смъртно наказание и всички копия, които можеха да се намерят, бяха изгаряни. Но аз видях, че Бог има специална грижа за Своето Слово. Той го закриляше. През различни периоди съществуваша само по няколко екземпляра от Библията и все пак Той не допускаше тя да се загуби, защото в последните дни ще бъде така разпространена, че всяко семейство ще може да я притежава. Видях, че точно когато имаше само няколко екземпляра от Библията, тя бе скъпоценна и утешителна за преследваните Иису-

сови последователи. Тя се четеше по най-скрит начин и хората, имащи тази висока привилегия, чувстваха, че разговарят с Бога, с Неговия Син Исус и с учениците Му. Но тази благословена привилегия костваше живота на много от тях. Откриеха ли ги, завеждаха ги на ешафода, на кладата или ги хвърляха в затвора, за да умрат от глад.

Сатана не можа да попречи на спасителния план. Исус беше разпънат и на третия ден възкресен. Но Сатана каза на ангелите си, че ще се възползва дори от разпятието и възкресението. Той бе склонен изповядващите вярата в Исус да приемат, че законите за еврейските жертви и приношения престават със смъртта на Христос, стига само да може след това да ги накара да повярват, че и законът с десетте заповеди също е умрял заедно с Него.

Видях, че много хора с готовност се поддаваха на тази сатанинска измислица. Цялото небе се изпълни с възмущение, когато видях как святият Божи закон бе потъпкан. Исус и всичките небесни множества бяха запознати с естеството на Божия закон. Те бяха сигурни, че Той няма да го промени или премахне. Безнадеждното състояние на човека след грехопадението предизвика в небето най-дълбока скръб и накара Исус да предложи да умре за престъпниците на святия Божия закон. Но ако се допускаше този закон да бъде отменен, то човекът можеше да бъде спасен и без смъртта на Исус. Следователно, смъртта Му не унищожи закона на Неговия Отец, но го възвеличи и почете, и изисква послушание към всичките му святи предписания.

Ако църквата беше останала чиста и твърда, Сатана не би могъл да я измами и да я накара да потъпче Божия закон. Чрез този дързък план Сатана удари пряко върху основата на Божието управление на небето и на земята. Поради неговия бунт той бе изгонен от небето. След като въстана, за да се спаси, той пожела Бог да промени закона Си, но му бе казано пред цялото небесно множество, че Божият закон е постоянен. Сатана знае, че е спечелил за своята кауза всеки, когото може да принуди да наруши Божия закон; защото всеки престъпник на този закон трябва да умре.

Сатана реши да отиде още по-далеч. Той каза на ангелите си, че някои щяха да бъдат тъй ревностни за Божия закон, че нямаше да се хванат в тази примка; че десетте заповеди са така ясни, че много хора щяха да вярват в тяхната продължаваща задължителност, и затова трябва да се опита да фалшифицира поне една от заповедите. Тогава накара своите представители да се опитат

да променят четвъртата заповед или съботата, като по този начин изменят една от десетте заповеди, точно тази, която разкрива истинския Бог, Твореца на небето и на земята. Представи ми славното възкресение на Исус и им каза, че чрез Своето възкресение в първия ден на седмицата Той е променил съботата от седмия в първия седмичен ден.

Така Сатана използва възкресението за своите цели. Той и ангелите му се радваха, че пригответените от тях заблуди се възприемаха толкова добре от изповядващите се за Христови приятели. Онова, на което един гледа със свещен страх, друг го приема. По този начин различни заблуди бяха възприети и ревностно защитавани. Божията воля, така ясно посочена в Словото Му, бе прикрита със заблуди и традиции, проповядвани като Божии заповеди. Макар че тази нечувана лъжа ще бъде търпяна до второто явяване на Христос, все пак през всичкото това време на заблуди и измами Бог не е оставал без свидетели. Всред тъмнината и преследването на църквата винаги е имало верни и вярващи хора, пазители на всичко от Божиите заповеди.

Видях, че ангелските множества бяха изпълнени с удивление, когато наблюдаваха страданията и смъртта на Царя на славата. Но аз видях, че за тях не бе никак чудно, че Господарят на живота и на славата, Този, Който изпълваше цялото небе с радост и блясък, щеше да разкъса връзките на смъртта и да излезе от Своя затвор като триумфиращ победител. Затова, ако едно от тези събития трябваше да се възпоменава чрез определен ден за почивка, то това е разпятието. Но аз видях, че никое от тези събития не бе предназначено да промени или отмени Божия закон. Напротив, те дават най-силното доказателство за неговата непроменимост.

Всяко от тези две важни събития има своите възпоменания. Чрез участието в Господнята вечеря, разчупения хляб и плода на лозата ние изявяваме Господнята смърт, докато Той дойде. По този начин се поддържат свежи в умовете ни сцените на Неговите страдания и смърт. Възкресението на Христос се възпоменава, когато заедно с Него се погребваме чрез кръщение и възкръсваме от водния гроб по подобие на Неговото възкресение, за да живеем в нов живот.

Показано ми бе, че Божият закон ще остане непроменим на веки и в новата земя. Когато при сътворението бяха положени основите на земята, Божиите синове гледаха с възхищение делото на Твореца и всички небесни множества възкличаваха от радост.

Точно тогава бе положена основата на съботата. В края на шестте дни на сътворението, в седмия ден, Бог си почива от всички свършени дела. И Той благослови седмия ден и го освети, понеже в него си отпочива. Съботата бе установена в рая още преди грехопадането и бе съблюдавана от Адам и Ева и от всички небесни жители. Бог си почива в седмия ден и го благослови и освети. Аз видях, че съботата никога няма да бъде отменена, но изкупените светии и цялото ангелско войнство ще я пазят през цялата вечност в чест на великия Творец.

Смърт, а не вечен живот в мъки

Сатана започна своята измама още в Едем. Той каза на Ева: “Никак няма да умрете.” Това бе първата сатанинска лекция върху безсмъртието на душата. Сатана е продължавал с тази лъжа от онова време до днес и ще

продължава с нея, докато Божиите чеда бъдат възвърнати от плен. Бяха ми посочени Адам и Ева в рая. Те взеха от забраненото дърво, след което огнен меч бе поставен около Дървото на живота и бяха изпъдени от градината, да не би да ядат от плодовете на това дърво и да станат безсмъртни грешници, защото плодовете му дават безсмъртие. Чух един ангел да пита: “Кой от Адамовото семейство е минал през този огнен меч и е ял от Дървото на живота?” Друг ангел отговори: “Никой от семейството на Адам не е преминал този огнен меч и не е ял от дървото, затова няма безсмъртен грешник.” Душата, която греша, ще умре с вечна смърт - смърт, от която няма да има никаква надежда за възкресение. Тогава Божият гняв ще бъде уталожен.

За мене бе чудно, че Сатана можа така успешно да накара хората да повярват, че Божиите думи: “Душата, която греша, ще умре, означават, че душата, която греша, няма да умре, но ще живее във вечни мъки. Ангелът каза: “Животът е живот, независимо дали е в мъки или в щастие. Смъртта е без мъки, без радост, без омраза.”

Сатана каза на ангелите си да полагат специални усилия в разпространяването на лъжата, която бе казана първо на Ева в рая: “Никак няма да умрете.” И когато тази измама се възприе от хората

и те бяха подведени да повярват, че са безсмъртни, Сатана ги доведе до там, да вярват, че грешникът ще живее във вечни мъки. Тогава за Сатана бе подготвен пътят да работи чрез своите представители и да представя Бога на хората като отмъстителен тиранин - хвърля в пъкля всички, които не Му се харесват, и ги кара вечно да изпитват Неговия гняв, а докато те изживяват неизразими мъки и се гърчат във вечните пламъци, Той ги съзерцава със задоволство. Сатана знаеше, че ако тази заблуда бъдеше приета, хората щяха да намразят Бога, вместо да Го обичат и почитат. Мнозина щяха да бъдат подведени да повярват, че заплашванията в Божието слово няма да се изпълнят буквално, защото против Неговия характер на благоволение и любов е да държи във вечни мъчения съществата, които е сътворил.

Друга крайност, която Сатана е накарал хората да възприемат, е да отхвърлят Божиата справедливост и заплахите в Неговото Слово и да Го представят като Бог, Чиято същност е само милост и никой няма да бъде наказан, но всички, както светии, така и грешници, ще бъдат в края спасени в царството Му.

Вследствие на популярните заблуди за безсмъртието на душата и безкрайните мъки Сатана се възползва да спечели една друга група хора и ги накара да гледат на Библията като на небоговдъхновена книга. Те смятат, че тя учи на много добри неща, но не могат да ѝ се доверят и да я обичат, понеже са поучавани, че поддържа учението за вечната мъка.

Сатана завежда трета група хора още по-нататък, дори до там, че да отричат съществуването на Бога. Те не могат да видят никаква последователност в характера на Бога на Библията щом Той нанася такива ужасни мъки на една част от човешкото семейство през цялата вечност. Затова те отричат Библията и нейния Автор и гледат на смъртта като на вечен сън.

Има и друга класа хора, които са страхливи и обезсърчени. Тях Сатана изкушава да извършат грях, а след това поддържа пред тях идеята, че заплатата на греха не е смърт, а живот на ужасни мъки, мъки, които те ще трябва да търпят през безкрайните векове на вечността. Като уголемява пред боязливите им умове ужасите на един безкраен пъкъл, той завладява ума им и те изгубват разсъдъка си. Тогава Сатана и ангелите му ликуват, а безбожниците и атеистите обсипват християнството с упреци. Те твърдят, че тези злини били естествен резултат от вярването в

Библията и в нейния Автор а всъщност те са резултат от приемането на популярната ерес.

Видях небесните жители изпълнени с негодувание към това дръзко дело на Сатана. Аз запитах защо всички тези измами трябва да се търпят и да влияят така върху умовете на хората, когато Божиите ангели са мощни и ако им бъде поръчано, лесно могат да сломят силата а врага. Тогава видях, че Бог знаеше за кроежите на Сатана да опита всичкото си изкуство, за да унищожи човека.

Затова Той е заповядал да се напише Словото Му и е направил намеренията Си относно човешката раса тъй ясни, че и най-слабият да не може да се заблуди. След като е дал Словото Си на човека, Той го е пазил грижливо, да не бъде унищожено от Сатана и неговите ангели или от някой от неговите служители или представители. Докато други книги могат да бъдат унищожени Библията трябва да остане безсмъртна. И към края на времето, когато измамите на Сатана ще се увеличават, тя ще се разпространи толкова много, че всички желаещи ще могат да имат екземпляр от нея и сами ще се въоръжат против измамите и лъжливите чудеса на Сатана.

Видях, че Бог особено закриляше Библията. Но все пак, когато в началото имаше само малко копия, учени мъже са променяли в някои случаи думите, мислейки, че по такъв начин я правят поясна, докато в действителност те са замъглявали ясното, нагаждайки го според техните установени, управлявани от предания възгледи. Видях, че като цяло Словото Божие е една завършена верига, всяка халка от която е свързана с друга и я обяснява. Верните изследователи на истината няма да се заблудят, защото не само Словото Божие обяснява ясно и просто пътя към живота, но е даден и Светият Дух като водач за разбиране пътя към живота, разкрит в него.

Видях, че Божиите ангели никога не бива да контролират волята. Бог представя пред човека живота и смъртта. Човекът може да направи своя избор. Мнозина желаят живота, но все още продължават да вървят в широкия път. Те си избират да се противопоставят на Божието управление въпреки голямата милост и съчувствие, които Той прояви, като отдаде Сина Си да умре за тях. Онези, които не искат да изберат да приемат така скъпо изкупеното спасение, трябва да бъдат наказани. Но аз видях, че Бог няма да ги хвърли в пъкьла да търпят безкрайни мъки, нито пък ще ги

вземе на небето, защото поставянето им в обществото на святи и чисти същества би ги направило извънредно нещастни. Но ще ги унищожи напълно - все едно никога не са били. Тогава Неговата справедливост ще бъде удовлетворена. Той направи човека от пръстта на земята и непослушните и несвятите ще бъдат унищожени чрез огън и отново ще се превърнат в пръст. Видях, че Божието благоволение и съчувствие в това отношение ще доведе всички до там, да се възхищават на Неговия характер и да прославят свящото Му име. След като несправедните бъдат унищожени от земята, всички небесни множества ще кажат: "Амин!"

Сатана гледа с голямо задоволство на хора, които изповядват Христовото име и все пак плътно се придържат към произлизащите от него заблуди. Неговата работа е да измисля нови измами и мощта и ловкостта му в това отношение постоянно растат. Той кара своите представители - папи и свещеници, да величаят себе си и да подстрекават народа жестоко да преследва и унищожава всички, противопоставящи се на неговите заблуди. О, какви страдания и каква агония трябваше да преживеят скъпите последователи на Христос! Ангели водеха точен доклад за всичко това. Сатана и неговите зли ангели тържествуващо казваха на ангелите, прислужващи на тези страдащи светии, че всички те ще бъдат избити и по цялата земя няма да остане нито един истински християнин. Видях, че Божията църква тогава беше чиста. Нямахме никаква опасност в нея да влязат хора с покварени сърца, защото истинските християни, осмеляващи се да изповядат вярата си, бяха изложени на опасност да бъдат предадени на изтезания, на клада и на всякакви мъчения, каквито Сатана и неговите зли ангели можеха да измислят или да внушат в умовете на хората.

Реформацията

Въпреки преследванията на светиите навсякъде се издигаха живи свидетели за Божията истина. Господни ангели вършеха повереното им дело. Те претърсиха най-тъмните места и избраха хора с искрени сърца. Те бяха потънали в заблуда, но Господ ги призова, както направи и със Савел, да бъдат избрани съдове, които да носят истината Му и да издигнат гласовете си против греховете на изповядващите се за Негов народ. Божии ангели подвижи-

ха сърцата на Мартин Лутер, Меланхтон и други на различни места и ги накараха да зажаднеят за живото свидетелство на Божието слово. Неприятелят бе нахлул като наводнение и срещу него трябваше да се издигне знаме. Лутер бе избраният да се изправи с лице срещу бурята, да се изправи срещу гнева на една паднала църква и да подкрепи малцината верни на святото си изповедание. Той постоянно се страхуваше да наскърби Бога. Опитваше се чрез дела да постигне неговото благоволение, но не бе удовлетворен, докато един лъч небесна светлина не проникна в тъмнината на ума му и не го доведе до там, да уповава не на делата, а на заслугите на Христовата кръв. Тогава той можеше лично да дойде при Бога, не чрез папи и изповедници, но само чрез Исус Христос.

О, колко скъпоценна бе за Лутер тази нова и славна светлина, просветлила помрачения му разум и разпръснала суеверието му! Той я ценеше по-високо от най-скъпите земни съкровища. Словото Божие бе ново. Всичко беше променено. Книгата, от която се страхуваше, защото не можеше да види никаква красота в нея, сега бе за него живот, вечен живот. Тя бе негова радост, негова утеха, негов благословен учител. Нищо не можеше да го накара да престане да я изучава. Страхуваше се от смъртта, но когато прочете Словото Божие, всичките му страхове се разпръснаха, удивляваше се на Божия характер и го обикна. Изследваше Библията за себе си и се възхищаваше от богатите съкровища, които тя съдържаха. Тогава започна да я изучава за църквата. Бе отвратен от греховете на онези, на които се бе доверявал за спасението си и като виждаше много други обхванати от същия мрак, покривал и него, ревностно търсеше случай да им посочи Божия Агнец, Който единствен няма греховете на света.

Издигайки гласа си срещу заблудите и греховете на папската църква, сериозно се стараяше да строши веригите на мрака, ограничаващ хиляди и каращ ги да се доверяват на дела за спасение. Копнееше да стане способен

да отвори умовете им за истинските богатства на Божията благодат и за превъзходството на спасението, получено чрез Исус Христос. В силата на Светия Дух той извика против съществуващите грехове на водачите и църквата. И когато срещна бурята на съпротивата от страна на свещениците, куражът му не отпадна, защото твърдо разчиташе на силната Божия десница и с доверие се уповаваше на Него за победа. Като продължаваше по-нататък

борбата, яростта на свещениците срещу него се разпалваше все по-горещо и парещо. Те не желяеха да бъдат реформирани. Предпочитаха да бъдат оставени в спокойствието си, в лекомислените удоволствия, в нечестието; желяеха и църквата да държат в тъмнина.

Видях, че Лутер беше пламенен и ревностен, безстрашен и дръзновен в изобличаването на греховете и защищаването на истината. Той не се страхуваше от безбожни човеци или от дяволи; знаеше, че с него е Един по-могъщ от всички тях. Лутер бе изпълнен с преданост, кураж и смелост и понякога изпадаше в опасност да прекали. Но Бог издигна Меланхтон, притежаващ точно противоположен характер, да помага на Лутер в провеждане на делото на реформацията. Меланхтон беше свенлив, боязлив, предпазлив и много търпелив. Той бе силно обичан от Бога. Познанията му върху Писанията бяха задълбочени, а умът и мъдростта му - отлични. Любовта му към Божието дело бе равна на Лутеровата. Господ свърза сърцата на тези мъже; те бяха неразделни приятели.

Лутер бе голяма помощ за Меланхтон, когато той бе в опасност да се изплаши и забави и Меланхтон бе голяма помощ за Лутер, когато той бе в опасност да действа твърде прибързано. Меланхтоновата широкопростираща се предвидливост често предотвратяваше трудностите, които биха сполетели делото, ако то бе оставено единствено

на Лутер; а и често делото не би напредвало, ако бе оставяно само на Меланхтон. Показана ми бе Божията мъдрост в избора на тези двама мъже, които да проведат делото на реформацията.

След това вниманието ми бе върнато назад към дните на апостолите. Видях, че Бог бе избрал за другари пла

-

менния, ревностен Петър и нежния, търпелив Йоан. Понякога Петър биваше буен и тогава любимият ученик често трябваше да го възпира. Това обаче не го промени. Но след като се отрече от своя Господ, след като се разкая и преживя духовно обръщане, нужно бе само меко напомняне от Йоан и неговата пламенност се възпираше. Делото на Христос често би страдало, ако останеше само на Йоан. Петровият жар бе необходим. Неговата дръзновеност и енергия често спасяваше апостолите от трудности и смълчаваше враговете им. Йоан спечелваше сърцата. Той убежда-

ваше мнозина за делото на Христос чрез търпеливото си понасяне и дълбоката си преданост.

Бог издигна мъже да извикат срещу съществуващите в папската църква грехове и да извършат Реформацията. Сатана се опитваше да премахне тези живи свидетели, но Господ издигаше ограда около тях. На някои, за прослава на името Му, бе позволено да запечатат с кръвта си своето свидетелство, но се явяваха други мощни мъже като Лутер и Меланхтон, които можеха най-добре да прославят Бога, и избличавайки греховете на свещеници, папи и царе. Те трепереха пред гласа на Лутер и неговите съработници. Чрез такива избрани мъже лъчи светлина започнаха да разпръсват мрака и много, много хора приеха с благодарност светлината и живееха според нея. А когато един свидетел биваше убит, появяваха се двама или повече, за да заемат неговото място. Но Сатана не бе доволен. Той имаше власт само над тялото. Не можеше да накара вяращите да отстъпят от своята вяра и надежда. И дори умирайки, тържествуваха с една светла надежда за безсмъртие при възкресението на праведните. Те притежаваха нещо повече от човешки кураж. Не смееха да заспят нито за миг, но продължаваха да бъдат препасани с християнското всеоръжие, готови за борба не само с духовни врагове, но и със Сатана в образи на хора, чийто постоянен вик бе: “Откажи се от вярата си, или умри!” Тези малко на брой християни бяха силни в Бога и поскъпоценни в очите Му от половината свят, чиито християни носеха Христовото име. Но бяха страхливци в делото Му. Докато църквата беше преслед

-

вана, нейните членове бяха единни и се обичаха; те бяха силни в Бога. Грешници не смееха да се присъединят към църквата. Само готовите да оставят всичко заради Христос можеха да бъдат Негови ученици. Те искаха от сърце да бъдат бедни, смире-ни и подобни Нему.

Обединяването на църквата със света

След това аз видях Сатана да се съветва с ангелите си и да обсъждат какво са постигнали. Вярно, бяха накарали поради страх от смъртта някои боязливи души да приемат истината; но много, дори от най-страхливите, след като приеха истината, се освобождаваха от всеки страх и боязливост. Като свидетелстваха за смъртта на братята си, за тяхната твърдост и търпение, те знаеха, че Бог и ангелите ги подпомагат да понесат такива страдания и ставаха дръзновени и безстрашни. И когато биваха призовавани да отдадат живота си, запазваха вярата си с такова търпение и твърдост, придружаващи дори техните убийци да треперят. Сатана и ангелите му решиха, че има друг, много по-успешен начин за погубването на души, който в края би се оказал много по-сигурен. Макар че християните трябваше да страдат, окуражаващата ги твърдост и светла надежда правеха и най-слабите силни и им даваха способност да се приближават без страх към кладата и пламъците. Те подражаваха на благородното държание на Христос, когато стоеше пред убийците Си, и чрез тяхната устойчивост и Божията слава, която почиваше на тях, убеждаваха много други в истината.

Затова Сатана реши че трябва да се приближава по един по-мек начин. Той бе вече покварил ученията на Библията и традициите, които трябваше да тласнат милиони към гибел, вече се вкореняваха дълбоко. Задържайки омразата си, той реши да не принуждава поданиците си към такова жестоко преследване, но да поведе църквата на борба за различни традиции, вместо за вярата, дадена веднъж завинаги на светиите. Като караше църквата да приема благоволения и почести от света под предлог, че по този начин получава известни привилегии, тя започна да губи Божието благоволение. Отбягвайки да проповядва точните истини, изключващи любителите на удоволствията и приятелите на света, тя постепенно изгубваше силата си.

Църквата днес не е отделеният и особен народ, какъвто беше, когато пламъците на преследването горяха против нея. Как златото е потъмняло! Как най-финото злато се е променило! Видях, че ако църквата винаги бе пазила своя особен свят характер, дадената на учениците сила на Светия Дух и днес би била с нея. Болните биха били лекувани, дяволите наказвани и изпъждани и тя би била мощна и страшна за враговете си.

Видях една много голяма група, изповядващи името на Христос, но Бог не ги признаваше за свои. Той не благовоleshе в

тях. Сатана сякаш бе приел религиозен характер и силно желаше хората да мислят, че са християни. Той дори бе много загрижен те да вярват в Исус, в Неговото разпятие и възкресение. Сатана и ангелите му сами напълно вярват всичко това и треперят. Но ако тази вяра не предизвиква добри дела, и не води изповядващите я да следват себеотрицателния живот на Христос, Сатана не е обезпокоен, защото те само са приели Христовото име, а в сърцата си са все още плътски. И той може да ги използва за своя служба дори по-добре, отколкото, ако нямаха това изповедание. Прикривайки своята развала под името християни, те минават за такива въпреки неосветеното си естество и злите си неукротени страсти. Това дава повод на невярващите да хулят Христос и наистина притежаващите една неопетнена религия да бъдат злепоставени.

Проповедниците поучават успокояващи неща, които да подхождат на плътските хора, изповядващи се за християни. Те не смеят да проповядват Исус и режешите истини на Библията, защото иначе тези плътски християни не биха останали в църквата. Но тъй като много от тях са богати, по-добре е да бъдат задържани там, макар че не са по-подходящи от Сатана и ангелите му. Сатана иска да бъде точно така. Религията на Исус е направена да изглежда народна и почетена в очите на света. На народа се казва, че онези, които изповядват религия, ще бъдат по-уважавани от света. Такива учения се отклоняват много далеч от ученията на Христос. Неговото учение и светът не могат да бъдат в съгласие. Онези, които Го следваха, трябваше да се откажат от света. Тези успокоителни неща произлизат от Сатана и неговите ангели. Те са съставили този план, а християните по име го провеждат. Приятни басни се проповядват и с готовност се приемат; и лицемери и открити грешници с усърдие се присъединяват към църквата. Ако истината е била проповядвана в нейната чистота, тя скоро би изключила тези хора. Но сега няма никаква разлика между изповядващите се за последователи на Христос и света. Видях, че ако това фалшиво покривало се отстранеше от членовете на църквата, би се открило такова нечестие, падение и поквара, че и най-слабото Божие чедо не би се поколебало нито за момент да нарече тези мними християни с истинското им име - деца на баща си, дявола, защото вършат неговите дела.

Исус и цялото небесно множество гледаха с отвращение на тази сцена. И все пак Бог имаше свята и много важна вест за църквата. Ако тя се възприемеше, щеше да предизвика цялостна

реформация в църквата, щеше да пробуди живото свидетелство, което би очистило лицемерите и грешниците и би довело църквата отново при Божието благоволение.

Уилям Милър*

Бог изпрати ангела Си да подейства в сърцето на един невярващ в Библията фермер да изследва пророчествата. Божии ангели многократно посетиха този избраник, за да напътват разума му и да му обяснят пророчествата, които са били винаги тъмни за Божия народ. Бе му дадено началото от веригата на истината и бе напътен да продължава да изследва халка след халка, докато започна да гледа на Божието слово с учудване и възхищение. Той видя там една завършена верига на истината. Онова Слово, което бе смятал за небоговдъхновено, сега се разкри пред вътрешния му взор в красотата и славата си. Видя, че една част от Писанието обяснява друга и когато твърдо разбереше един пасаж, намираще го обяснен в друга част на Словото. Прие святото Слово Божие с радост и с най-дълбоко страхопочитание.

Като изследваше пророчествата, разбра, че жителите на земята живееха в заключителните сцени от световната история, а не знаеха това. Погледна църквите и видя, че са покварени, бяха оттеглили любовта си от Исус и я бяха насочили към света; стремяха се към светска, вместо към идващата от горе почит; събираха си земни съкровища, вместо да си осигурят съкровища в небето. Той видя навсякъде лицемерие, мрак и смърт. Духът му беше обезпокоен. Бог го призова да напусне фермата си, както призова Елисей да остави воловете си и нивата, която ореше, за да последва Илия. С трепет Милър започна да разкрива на хората тайните на Божието царство, водейки слушателите си чрез пророчествата до второто пришествие на Христос. С всяко усилие силата му растеше. Както Йоан Кръстител разгласи първото пришествие на Исус и подготви пътя за идването Му, така и Уилям Милър и присъединилите се към него възвестяваха второто пришествие на Божия Син.

* Виж Приложението

Върната бях обратно в дните на учениците и ми беше показано, че Бог е имал специално дело, което възлюбеният Йоан трябваше да извърши. Сатана беше решен да попречи за неговото осъществяване и караше служителите си да погубят Йоан. Но Бог изпрати Своя ангел и го пази по чуден начин. Всички свидетели на проявената при освобождаването на Йоан голяма Божия сила бяха удивени и мнозина се убедиха, че Бог е с него, и онова, което той свидетелстваше за Исус, е истина. Стремящите се да го погубят се страхуваха да направят нов опит за това. И му бе позволено да продължи да страда за Исуса. Бе фалшиво обвинен от враговете си и за кратко бе заточен на един самотен остров, където Господ му изпрати ангела Си да му разкрие събитията, които трябваше да станат на земята, и състоянието на църквата до края - нейното отстъпление и положението, което трябваше да заема, ако искаше да бъде угодна на Бога и накрая да победи.

Ангелът от небето дойде при Йоан във величие, изражението на лицето му блестеше от необикновената Божия слава. Той му разкри сцени, представляващи дълбок и вълнуващ интерес, що се отнася до историята на Божията църква. И му представи опасните борби, които христовите последователи трябваше да претърпят. Йоан видя как те трябваше да преминат през големи изпитания, да бъдат избелени и опитани и накрая като велики победители да бъдат славно спасени в Божието царство. Лицето на ангела заблестя от радост и бе извънредно красиво, когато показваше на Йоан крайната победа на Божията църква. Когато видя последното освобождение на църквата, апостолът бе грабнат от славното величие на сцената и с дълбоко благоговение и страхопочитание падна в нозете на ангела, за да му се поклони. Небесният пратеник незабавно го вдигна и нежно го укори, казвайки: “Недей; аз съм съслужител на тебе и на братята ти, които държат свидетелството за Исуса; поклони се Богу; защото духът на пророчеството е да свидетелстваме за Исуса.” Тогава ангелът показа на Йоан небесния град с всичкият му блясък и ослепителна слава и той смаян и обезсилен, и забравил за току-що получения укор, отново падна

в нозете му да му се поклони. За втори път бе нежно укорен: “Недей; аз съм съслужител на тебе и на братята ти пророци и на ония, които пазят думите на тая книга. Поклони се Богу!”

Проповедници и народ са определяли книгата “Откровение” като тайнствена и по-маловажна от другите части на Свещените

писания. Но аз видях, че тази книга е наистина едно откровение, дадено за специална полза на онези, които ще живеят в последните дни, за да ги води със сигурност в истинското им положение и в дълга им. Бог насочи ума на Уилям Милър към пророчествата и му даде голяма светлина върху книгата “Откровение”.

Ако народът разбираше Данииловите видения, би могъл да разбере по-добре и виденията на Йоан. Но в определеното време Бог подбуди Своя избран служител, който с яснота и чрез силата на Светия Дух разкри пророчествата, показва хармонията между Данииловите и Йоановите видения и другите части на Библията и се опитваше да внуши в сърцата на хората святите, страшни предупреждения на Словото, за да се приготвят за идването на Човешкия Син. Дълбоко и тържествено убеждение изпълваше умовете на слушателите му и проповедници и народ, грешници и невярващи се обръщаха към Господа и се стараеха да се приготвят, за да могат да устоят в съда.

Божии ангели придружаваха Уилям Милър в неговата мисия. Той беше твърд и безстрашен, смело проповядваше поверената му вест. Един свят, лежащ в нечестие, и една студена, светска църква бяха достатъчни, за да активизират всичките му сили и да го накарат с готовност да понася труд, лишения и страдания. Макар че изповядващите се за християни и светът му оказваха голяма съпротива, а Сатана и ангелите му постоянно му нанасяха удари, той не спираше да проповядва вечното евангелие на цели тълни навсякъде, където биваше поканен, надавайки надлъж и шир зова: “Убойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото е дошъл часът на Неговия съд”.

Първата ангелска вест*

Видях, че Бог ръководеше разгласяването на времето през 1843 г. Намерението Му бе да събуди народа и да го доведе до точка на изпит, чрез който той трябваше да се определи за или против истината. Проповедници бяха убедени в правдивостта на заетите позиции по отношение пророческите периоди и някои се отказаха от гордостта си, отказаха се от заплатите и църквите си, за да проповядват вестта от място на място. Но тъй като тази небесна вест намери място в сърцата на малцина изповядващи се за проповедници на Христос, делото беше възложено на много дру-

ги, които не бяха проповедници. Някои напускаха нивите си, за да разгласяват вестта, други бяха призвани от магазините и търговията си. И дори много хора с уважавани професии изоставяха професиите си и се ангажираха в непопулярното дело - разнасянето на първата ангелска вест.

Проповедници се отричаха от своите сектантски възгледи и чувства и се присъединяваха към проповядващите идването на Исус. Където и да проникнеше, тази вест раздвижваше народа. Грешници се разкайваха, плачеха и молеха за прощение, а други, чийто живот е бил опетнен с нечестност, пожелаваха да се поправят. Родителите изпитваха дълбока загриженост за децата си. Приелите вестта работеха със своите непокаяни приятели и роднини и докато душите им се превиваха пред товара на тържествената вест, ги предупреждаваха и умоляваха да се приготвят за идването на Човешкия Син. Най-трудно се работеше с онези, които не се поддаваха на силата на доказателствата, представени чрез искрени предупреждения. Това душеочистващо дело отклоняваше наклонностите от светски неща към посвещение, каквото никога досега не бе преживявано.

Хиляди бяха доведени до там, да прегърнат проповядваната от Уилям Милър истина. Божии служители се

* Виж Приложението

повдигаха в духа и силата на Илия, за да проповядват вестта. Подобно на Йоан, предвестника на Исус, разгласяващите тази тържествена вест се чувстваха принудени да поставят брадвата върху корена на дървото и да призовават хората да принасят плодове на покаяние. Тяхното свидетелство бе предназначено да пробуди и мощно да повлияе църквите, и да ги накара да проявят истинския си характер. И когато се разпространяваше тържественото предупреждение за избавяне от бъдещия гняв, мнозина, които бяха свързани с църквите, приеха лекуващата вест. Те виждаха своето отстъпничество и с горчиви сълзи на разкаяние и дълбока душевна агония се смиряваха пред Бога. И когато Божият Дух ги осеняваше, те подпомагаха разгласяването на зова: “Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди!”

Проповядването на определено време предизвика голяма опозиция сред всички класи - от проповедника на амвона до най-безгрижния, открито опълчващ се срещу небето грешник. “Никой не знае деня или часа”, се чуваше от лицемерния проповедник и

от дръзкия подигравател. Нито пък някой искаше да бъде поучаван и поправян от такива, дето посочват годината, в която, както те вярваха, изтичаха пророческите периоди, и посочват знаменията, говорещи че Христос е близо при вратата. Много пастири на стадото, изповядващи, че обичат Исус, заявяваха, че те нямат нищо против Христовото идване, но възразяват срещу определянето на времето. Всевиждащото Божие око четеше в техните сърца. Не им харесваше, че идването на Исус е близо. Знаеха, че нехристиянският им живот няма да издържи изпита, защото не вървяха по посочения от Него път на смирение. Тези фалшиви пастири заставаха между истината и народа и проповядваха успокоителни неща, за да отклонят хората от истината. Те се присъединяваха към Сатана и ангелите му, като викаха: “Мир, мир!”, когато нямаше никакъв мир. Онези, които обичаха удобството си и бяха доволни, че са далеч от Бога, не искаха да се събудят от своята плътска сигурност. Видях, че Божии ангели отбелязваха всичко това. Дрехите

на тези неосветени пастири бяха опетнени с кръвта на душите.

Проповедници, които сами не приемаха тази спасителна вест, пречеа и на желаещите да я приемат. Кръвта на тези души лежеше върху тях. Проповедници и народ се съединиха, за да се противопоставят на небесната вест и да преследват Уилям Милър и всички последвали го в това дело. Разпространяваха се лъжи, за да вредят на влиянието му. Много пъти, след като той бе обявил ясно Божия план, представяйки на сърцата на слушателите си остри истини, гневът им се разпалваше против него и когато напускаше мястото на събранието, някои го дебнеха да му отнемат живота. Но ангели Божии бяха изпращани да го закрилят и го извеждаха безопасно изсред побеснялата тълпа. Делото Му още не бе завършено.

Най-преданите приемаха радостно вестта. Те знаеха, че тя е от Бога и че се изнася тъкмо на време. Ангели бдяха с най-дълбок интерес за резултата от нея и когато църквите я отхвърлиха, те с тъга се съветваха с Исус. Той обърна лицето Си от църквите и заповяда на Своите ангели да бдят вярно над онези, които не отхвърлиха свидетелството, защото над тях щеше да изгрее и друга светлина.

Видях, че ако изповядващите се за християни обичаха явлението на своя Господ, ако насочваха чувствата си към Спасителя и разбираха, че нищо на земята не може да се сравни с Него, те биха приветствали с радост още първото съобщение за Неговото идване. Но неудоволствието, което изпитваха само чуеха за идването на техния Господ, бе решително доказателство, че те не го обичаха. Сатана и ангелите му тържествуваха и подхвърляха в лицето на Христос и ангелите Му колко малко любов има към Него, изповядващият Го народ, след като съвсем не желае второто Му явление.

Видях, че Божият народ радостно очакваше своя Господ. Но Бог възнамеряваше да го изпита. Ръката Му прикри една грешка в пресмятането на пророческите периоди и Той не откри грешката, а и най-учените мъже, противопоставили се на пресметнатото време, също пропуснаха да я видят. Бог бе планирал Неговият народ да преживее едно разочарование. Времето премина и надяващите се с радост на своя Спасител се натъжиха и обезсърчиха, а онези, които не бяха обикнали Исусовото явление, но бяха прегърнали вестта от страх, бяха доволни, че Той не дойде в очакваното време. Тяхната вяра не бе засегнала сърцата им и не бе пречистила живота им. Преминаването на времето бе предназначено да се разкрият такива сърца. Те бяха първите, които се отдръпнаха и осмиваха опечалените и разочарованите, които наистина обичаха явлението на Спасителя. Видях Божията мъдрост в това изпитание. Като подложи народа Си на него, Бог му даде един сигурен пробен камък, за да се открият страхливите, които щяха да се отдръпнат назад и в часа на скръбта да отпаднат.

Исус и небесните множества наблюдаваха със съчувствие и любов всички, които със сладко очакване копнееха да видят Онзи, Когото душите им бяха възлюбили. Ангели витаеха около тях, за да ги подкрепят в часа на тяхното изпитание. Пренебрегналите небесната вест бяха оставени в мрак и Божият гняв се запали против тях, защото не искаха да приемат изпратената от Него небесна светлина. А верните, разочарованите души, които не можеха да разберат защо техният Господ не дойде, не бяха оставени в тъмнина. Те отново бяха упътени към Библията, за да изследват пророческите периоди. Ръката на Господа откри числата и грешката бе обяснена. Разбраха, че пророческите периоди стигаха до 1844 г. и същото доказателство, което представяха с цел да покажат, че пророческите периоди привършват в 1843 г., посочваше привършването им в 1844 г. Светлината от Божието слово огря

тяхното становище и те откриха едно забавяне на времето - “ако и да се бави, чакай го”. В любовта си към непосредственото идване на Христос във видението те бяха пропуснали да забележат закъснението, предвидено да открие истински очакващите. Те отново имаха нов срок. И все пак аз видях, че много от тях не можеха да се съвземат от болезненото си разочарование и останаха без онази ревност и кураж, отличаващи вярата им през 1843 г.

Сатана и ангелите му триумфираха над тях. Нежелаещите да приемат вестта се поздравяваха заради предвидливата си преценка и мъдростта си, че не са приели заблудата, както я наричаха. Те не схващаха, че отхвърлят Божия съвет за своя вреда и действат заедно със Сатана и неговите ангели, за да смуцават Божия народ, преживяващ изпратената от небето вест.

За известно време вярващите в тази вест бяха подложени на тормоз в църквите. Нежелаещите да приемат вестта бяха възпиращи от страха да издадат чувствата на сърцата си. Но преминаването на времето разкри техните чувства. Те искаха да смълчат свидетелството, което очакващите се видяха принудени да представят - че пророческите периоди стигат до 1844 г. Техните противници не можеха да посочат никакви аргументи срещу мощните основания. Но въпреки това гневът на църквите бе запален; те бяха решени да не изслушват доказателствата, а да затворят църквите за свидетелството, за да не бъде то разпространявано повече. Онези, които не смееха да задържат от другите дадената им от Бога светлина, бяха изключени от църквите. Но Исус беше с тях и те се радваха в светлината на Неговото присъствие. Бяха подготвени да приемат вестта на втория ангел.

Втората ангелска вест*

Когато отказаха да приемат първата ангелска вест, църквите отхвърлиха небесната светлина и се лишиха от Божието благоволение. Те се облегнаха на собствената си сила. Чрез противопоставянето си на първата вест сами се поставиха в позиция, откъдето не можеха да видят светлината на втората ангелска вест. Но Божиите възлюбени, които бяха упътвани, приеха вестта: “Падна Вавилон”, и напуснаха църквите.

* Виж Приложението

Към края на втората ангелска вест видях силна небесна светлина да огрява Божия народ. Лъчите ѝ изглеждаха светли като слънцето. И чух гласове на ангели да викат: “Ето, Младоженецът иде; излизайте да го посрещнете!”

Това бе среднощният вик, който трябваше да даде сила на втората ангелска вест. Ангели бяха изпратени от небето, за да събудят обезкуражените светии и да ги подготвят за предстоящото им велико дело. Първите, приели тази вест, не бяха най-даровитите мъже. Ангели бяха пратени при скромните, предани души и ги подтикваха да издигнат гласа: “Ето, Младоженецът иде; излизайте да го посрещнете!” Тези, на които бе поверен този вик, бързаха и високо проповядваха вестта в силата на Светия Дух, и събуждаха обезкуражените си братя. Това дело не се криеше с човешка мъдрост и човешка ученост, но чрез Божията сила; и Божиите светии, които чуваха вика, не можеха да му противостоят. Най-духовните приемаха вестта първи, а водителите на делото отпреди я приемаха последни и подпомагаха разпространяването на вика: “Ето, Младоженецът иде; излизайте да го посрещнете!”

Въз всяка част на страната бе дадена светлина върху втората ангелска вест и зовът стопяваше сърцата на хиляди. Тя отиваше от град в град и от село в село, докато очакващият Божи народ бе пробуден напълно. В много църкви не бе позволено да се проповядва вестта и една голяма група, която имаше живото свидетелство, напусна тези паднали църкви. Велико дело бе извършено чрез среднощния вик. Вестта изпитваше сърцата и караше вярващите да търсят за себе си живото духовно преживяване. Те знаеха, че не могат да се уповават един на друг.

Светиите очакваха своя Господ с пост, бдение и почти постоянна молитва. Дори някои грешници поглеждаха със страх към времето. Но голямата маса от хората проявяваха духа на Сатана, като се противяха на вестта. Те се подиграваха и присмиваха, повтаряйки навсякъде: “А за оня ден и час никой не знае.” Зли ангели ги подтикваха да закоравяват сърцата си и да отхвърлят всеки лъч небесна светлина, за да може Сатана да ги държи в примките си. Мнозина изповядващи, че очакват Христос, не взимаха никакво участие в делото на вестта. Божията слава, на която бяха свидетели, смирението и дълбокото посвещение на надяващите се души, както и убедителната сила на доказателствата, ги бяха принудили да изповядат, че приемат истината, но не бяха покаяни, не бяха готови за идването на техния Господ.

Снимка:

Карикатура, осмиваща Милъровите последователи
след разочарованието.

Дух на тържествена и сериозна молитва владееше светиите навсякъде. Свята тържественост почиваше над тях. Ангели бдяха с най-дълбок интерес за резултатите от вестта. Те ги отвличаха от земните неща, за да придобият големите блага от Източника на спасението. Тогава Божият народ бе приет от Исус. Той гледаше на светиите с благоволение, защото Неговият образ се отразяваше в тях. Те бяха принесли пълна жертва, бяха се посветили всецяло и очакваха да бъдат преобразени в безсмъртие. Но отново бе планирано да бъдат болезнено разочаровани. Времето на очакваното избавление премина, а те бяха все още на земята и последиците от проклятието изглеждаха по-явни от всякога. Бяха насочили

чувствата си към небето и в сладко очакване бяха предвкусвали безсмъртието. Но надеждите им не се осъществиха.

Страхът, владеещ повечето от хората, не изчезна изведнъж. Те не започнаха незабавно да триумфират над разочарованите. Но като не се появиха никакви видими знаци на Божия гняв, се съвзеха от страха и пак започнаха с присмеха и подигравките. Божият народ отново бе подложен на изпит. Светът го осмиваше, подиграваше и укоряваше. И всички вярващи твърдо, че Исус щеше да дойде да възкреси мъртвите, да преобрази живите светии и да приеме царството, за да го притежават вечно, се чувстваха също като учениците при гроба на Христос: “Дигнали Господа мой и не знам где са Го положили.”

Илюстриране на Адвентното движение

Видях много групи, които сякаш бяха привързани с въже. Мнозина в тях се намираха в пълен мрак; гледаха към земята и изглеждаше, че няма никаква връзка между тях и Исус. Но сред различните групи бяха разпръснати хора, чиито лица блестяха и очите им гледаха към небето. Лъчи светлина от Исус, подобни на слънчевите лъчи им бяха предадени. Ангел ми поръча да погледна внимателно и аз видях по един ангел да бди над всеки, притежаващ по лъч светлина, докато зли ангели обкръжаваха оставащите в мрак. Чух гласа на един ангел да вика: “Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди!”

Тогава славна светлина застана над онези групи, за да огрява всички, които искаха да я приемат. Някои от намиращите се в тъмнината приеха светлината и ѝ се радваха. Други ѝ се противопоставяха, казвайки че тя е била изпратена само за да ги заблуждава. Светлината се оттегляше от тях и те оставаха в мрак. Приелите светлината от Исус с радост оценяваха нарастването на скъпоценната светлина, пръсната над тях. Лицата им пламтяха от свята радост, докато взорът им бе насочен с дълбок интерес нагоре към Исус. Гласовете им звучаха в хармония с гласа на ангела: “Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди!” Когато издигаха този призив, аз видях, че

бяха силно притеснявани от намиращите се в мрак. Тогава мнозина, които обичаха святата светлина, разкъсаха ограничаващите ги въжета и се отделиха от тези групи. Докато правеха това, хора от различни групи, които те уважаваха, преминаха през тях и някои с любезни думи, а други с гневни погледи и заплашителни жестове стегнаха разхлабилите се въжета. Тези мъже постоянно казваха: “Бог е с нас. Ние стоим в светлина. Ние имаме истината.” На въпроса ми кои са тези мъже, ми бе казано, че те били проповедници и водители, сами отхвърлили светлината и не желаещи и други да я приемат.

Видях, че тези, които обичаха светлината поглеждаха нагоре с копнеж и се надяваха Исус да дойде и да ги вземе при Себе Си. Скоро облак премина над тях и лицата им се нажалиха. Попитах каква е причината да се яви този облак и ми бе обяснено, че той представлява тяхното разочарование. Времето, когато те очакваха Спасителя си, бе преминало, а Той не бе дошъл. Когато очакващите се обезсърчиха, проповедниците и водителите, за които споменах по-рано, се зарадваха и всички отхвърлили светлината триумфираха. Сатана и неговите зли ангели също ликуваха.

Тогава чух гласа на друг ангел да казва: “Падна, падна Вавилон!” Светлина огря тези разочаровани души, копнеещи за Исусовото явление и те отново насочиха погледите си към Исус. Видях огромен брой ангели да разговарят с ангела, който бе извикал: “Падна, падна Вавилон!”, и те се присъединиха към него с вика: “Ето, Младоженецът иде; излизайте да го посрещнете!” Музикалните гласове на тези ангели сякаш проникваха навсякъде. Необикновено силна и славна светлина огряваше онези, които бяха обикнали предадената им светлина. Лицата им блестяха от необикновена слава и те се присъединяваха към ангелите с вика: “Ето, Младоженецът иде!” Когато задружно издигнаха този вик изсред различните групи, отхвърлилите светлината ги изтласкваха и с гневни погледи ги осмиваха и подиграваха. Но Божии ангели простираха крилете си над преследваните, докато Сатана и ангелите му се стремяха да ги обкръжат с тъмнина и да ги накарат да отхвърлят небесната светлина.

Тогава чух глас да казва на блъсканите и осмиваните: “Излезте от тях и не се допирайте до нечисто!” Послушни на този глас, голям брой хора разкъсаха свързващите ги въжетата, напуснаха групите, намиращи се в тъмнина, приближиха се към

онези, които преди това бяха придобили своята свобода и радостно присъединиха гласовете си към тях. Чух сериозна, агонизираща молитва от устните на неколцина, които все още бяха останали при групите в тъмнина. Проповедниците и водачите обикаляха около тези различни групи, стягайки по-здраво въжетата; но аз продължавах да чувам тази сериозна молитва. Тогава видях как тези, които се бяха молили, протегнаха ръце за помощ към обединената група, вече свободна и радваща се в Бога. Хората от тази група тържествено погледнаха към небето, посочиха нагоре и отговориха: “Излезте от тях и отделете се!” Видях отделни хора да се борят за свободата. Накрая скъсаха въжетата, съпротивлявайки се на усилията да бъдат по-здраво привързани и отказаха да обърнат внимание на повтаряните твърдения: “Бог е с нас. Ние имаме истината.”

Други продължаваха да напускат групите, стоещи в тъмнина, и да се присъединяват към свободната група, която сякаш се намираше на едно открито поле, издигната над земята. Погледът им бе насочен нагоре, славата на Бога ги осияваше и те радостно възклижаваха за Негова хвала. Бяха тясно сплотени и като че ли обгърнати с небесната светлина. Поради влиянието ѝ някои идваха около тази група, но не се присъединяваха съвсем към нея. Всички, обичащи излятата на тях светлина, гледаха нагоре с напрегнат интерес, а Исус ги съзерцаваше със сладко благоволение. Те Го очакваха да дойде и копнееха за Неговото явление. Не гледаха блуждаещо към земята. Но един облак отново застана над очакващите и аз ги видях да поглеждат с изморени очи надолу. Попитах за причината на тази промяна. Придружаващият ме ангел каза: “Те отново са били разочаровани в очакванията си. Исус все още не може да дойде на земята. Трябва да изтърпят още по-големи изпитания заради Него. Трябва да се откажат от всички възприети от хората заблуди и традиции и да се обърнат напълно към Бога и Неговото Слово. Нужно е да бъдат очистени, избелени и изпитани. Онези, които издържат този страшен изпит, ще постигнат вечна победа.

Исус не дойде на земята, както радостната група очакваше, за да очисти светилището чрез пречистване на земята с огън. Видях, че тези вярващи бяха прави в пресмятането на пророческите периоди; пророческото време приключи в 1844 г. и Исус влезе в Светая Светих, за да очисти светилището в края на дните. Тяхната грешка се състоеше в това, че не разбираха какво е светилището и неговото очистиране. Когато пак ги погледнах очакващи, разо-

чаровани, те изглеждаха тъжни. Внимателно изпитаха доказателствата за своята вяра и грижливо провериха изчислението на пророческите периоди, но не откриха никаква грешка. Времето се беше изпълнило, но къде е техният Спасител? Бяха Го изгубили. Показано ми бе разочарованието на учениците, когато дойдоха на гроба и не намериха тялото на Исус. Мария

каза: “Дигнали Господа мой и не знам где са Го положили.” Ангели утешиха скърбящите ученици, че Спасителят им е възкръснал и ще отиде преди тях в Галилея.

Видях по същия начин Исус да гледа с най-дълбоко съчувствие към разочарованите, очаквали Неговото идване. И Той изпрати ангелите Си да направляват умовете им, за да могат да Го последват там, където се намираше. Показа им, че тази земя не е светилището, но че Той трябваше да влезе в Светая Светих на небесното светилище, за да направи изкупление за Своя народ и да приеме царството от Отца Си и след това ще се върне на земята, за да ги вземе при Себе Си и да живеят вечно с Него. Разочарованието на първите ученици добре представя разочарованието на очакващите своя Господ в 1844 г.

Отнесена бях обратно във времето, когато Христос триумфално влезе яздещ в Ерусалим. Зарадваните ученици вярваха, че тогава Той ще да приеме царството и ще царува като земен принц. Те следваха своя цар с големи надежди. Отсякоха красиви палмови клонки, събличаха горните си дрехи и въодушевени от преданост ги постилаха по пътя; някои вървяха отпред, а други следваха отзад, възкликавайки: “Осанна на Давидовия Син!” “Благословен, Който иде в Господното име!” “Осанна във висините!” Възторгът им смути фарисеите и те поискаха Исус да ги смъмри. Но Той им отговори: “Казвам ви, че ако тия млъкнат, то камъните ще извикат.” Пророчеството от Захария 9:9 трябваше да се изпълни, но за учениците бе определено отново да преживеят горчиво разочарование. Няколко дни по-късно те последваха Исус до Голгота и Го видяха окървавен и изнемощял да виси на жестокия кръст. Бяха свидетели на Неговата мъчителна смърт и Го положиха в гроба. Сърцата им бяха съкрушени от мъка, очакванията им съвсем не се бяха осъществили и надеждите им умряха заедно с Него. Но когато Той възкръсна от мъртвите и се яви на тях, скърбящите ученици, надеждите им се възвърнаха. Те Го бяха намерили отново.

Видях, че разочарованието на вярващите в идването на Господа през 1844 г. не беше равно на разочарованието на първите ученици. Пророчеството се изпълни в първата

и втората ангелска вест. Тези вести бяха дадени точно навреме и извършиха делото, което Бог бе определил да бъде извършено чрез тях.

Друга илюстрация

Показан ми бе интересът на цялото небе към делото, извършвано на земята. Исус поръча на един мощен ангел да слезе и да предупреди жителите на земята да се приготвят за Неговото второ идване. Когато ангелът излезе от присъствието на Исус в небето, необикновено блестяща и славна светлина го предхождаше. Казано ми бе, че неговата мисия е да освети земята със славата си и да предупреди хората за идващия Божи гняв. Множества приемаха светлината - някои много тържествено, други с радост и въодушевление. Всички те обръщаха лицата си към небето и прославяха Бога. Макар че светлината бе огряла всички, някои бяха само повлияни от нея, без да я приемат от сърце. Много хора бяха силно разгневени. Проповедници и народ се присъединиха към безчестните хора и ѝ се противопоставиха упорито. Но всички, които я приемаха, се отделяха от света и се свързваха тясно един с друг.

Сатана и неговите ангели бяха много заети в старанието си да отклонят умовете на колкото може повече хора от светлината. Отхвърлилите я останаха в мрак. Видях Божиите ангели да наблюдават с най-дълбок интерес изповядващите се за Божи народ, за да отбележат характера, който те щяха да развият, след представянето на небесната вест. И когато твърде много изповядващи, че обичат Исус, я отхвърлиха с презрение, присмех и омраза, един ангел с пергамент в ръка записа позорния доклад. Цялото небе негодуваше от факта, че Исус е така леко оценен от изповядващите се за Негови последователи.

Видях разочарованието на верните, когато не посрещнаха своя Господ на очакваното време. Божие намерение беше да

прикрие бъдещето и да доведе народа Си до точка на решение. Без проповядването на едно определено време за идването на Христос предначертаното от Бога дело не би могло да бъде извършено. Сатана подвеждаше твърде много хора в далечното бъдеще да търсят великите събития, свързани със съда и с края на времето на изпитанието. Необходимо бе народът да бъде доведен да се заеме сериозно с едно настоящо приготвление.

Когато времето премина, тези, които не бяха приели напълно светлината на ангела, се съединиха с онези, които бяха презрели вестта и се присмяха на разочарованите. Ангели отбелязваха състоянието на изповядващите се за Христови последователи. С преминаването на определеното време те бяха изпитвани и значителен брой от претеглените на везните бяха намерени твърде недостатъчни. Те високо твърдяха, че са християни, но почти в никоя точка не следваха Христос. Сатана ликуваше, като виждаше състоянието на изповядващите се за Иисусови последователи. Той ги държеше в своите примки. Беше ги накарал да напуснат правия път, и те по друг път се опитваха да се изкачат на небето. Ангелите видяха чистите и святите да се смесват с грешниците в Сион и с обичащите света лицемери. Те бяха бдели над верните Иисусови ученици; но покварените бяха повлияли на святите. На вярващите, чиито сърца горяха от силното желание да видят Исус, бе забранено от мнимите им братя да говорят за Неговото идване. Ангели наблюдаваха тази сцена и съчувстваха на останалите, които обичаха идването на своя Господ.

На друг мощен ангел бе поръчано да слезе на земята. Исус постави в ръката му нещо написано и на земята той извика: “Падна, падна Вавилон!” Тогава видях разочарованите отново да поглеждат към небето с вярата и надеждата за явяването на техния Господ. Но мнозина останаха като замаяни, сякаш спяха. Но аз видях следи от дълбока скръб по лицата им. Разочарованите разбраха от Писанието, че се намират във време на забавяне и трябва търпеливо да чакат изпълнението на видението. Същото доказателство, което ги насърчаваше да очакват своя Господ в 1843 г., ги накара да Го очакват в 1844 г. Но аз видях, че множеството не притежаваше онази сила, отличаваща вярата им в 1843 г. Разочарованието им бе охладило вярата им.

Когато Божият народ се присъедини към вика на втория ангел, небесните множества отбелязваха с дълбок интерес ре-

зултата от вестта. Те видяха мнозина с името християни да се обръщат с презрение и гняв към разочарованите. Когато от подигравателните устни излизаха думите: “Още не сте се възнесли!”, един ангел записваше. Ангелът каза: “Те се подиграват на Бога.” Посочен ми бе подобен грях в миналото. Илия бе пренесен на небето и мантията му бе върху Елисей. Безбожни младежи, научили се от своите родители да презират Божия човек, вървяха след Елисей и се провикваха подигравателно: “Плешиве, възнеси се! Плешиве, възнеси се!” Оскърбявайки Божия служител, те всъщност оскърбяваха Бога и наказанието за това ги сполетя веднага. По същия начин Божият гняв ще сполети и подигравателите и присмивателите на идеята на светиите за възнесението и те ще разберат, че не е просто нещо да си играят със своя Създател.

Исус поръча на други ангели да отлетят бързо, за да съживят и укрепят повяхналата вяра на народа Му, да го подготвят да разбере вестта на втория ангел и важното събитие, което скоро щеше да стане в небето. Видях, че тези ангели получиха голяма сила и много светлина от Исус и бързо полетяха към земята, за да изпълнят поръчката си - да помогнат на втория ангел в неговото дело. Голяма светлина огря Божия народ, когато ангелът извика: “Ето, Младоженецът иде; излизайте да го посрещнете!” Тогава видях разочарованите да се вдигат и в съгласие с втория ангел да обявяват: “Ето, Младоженецът иде;

излизайте да го посрещнете!” Сатана и ангелите му се опитаха да попречат на разпространението на светлината и на действието, което бе предназначено да упражни. Те се бореха с небесните ангели, казвайки им, че Бог е измамил народа, и че с цялата си светлина и мощ те не биха могли да накарат света да повярва, че Христос идва. Но въпреки стремежите на Сатана да им прегради пътя и да отвлича умовете на хората от светлината, Божиите ангели продължаваха делото си.

Приелите светлината имаха вид на много щастливи. Те гледаха решително към небето и копнееха за Исусовото явяване. Някои плачеха и се молеха в голямо страдание. Като че ли гледаха към самите себе си и не смееха да погледнат нагоре. Тогава небесна светлина разпръсна мрака от тях и отчаяно гледащите им очи се обърнаха нагоре. Благодарност и свята радост се изписа на

всяко лице. Исус и всички ангелски множества гледаха с одобрение верните, очакващи души.

Онези, които отрекоха и се противопоставиха на светлината на първата ангелска вест, загубиха светлината и на втората и не можаха да се възползват от силата и славата, придружаващи вестта: “Ето, Младоженецът иде!” Исус се оттегли от тях намръщен, защото Го бяха пренебрегнали и отхвърлили. Приелите вестта бяха обгърнати с облак от слава. Те много се страхуваха да не наскърбят Бога и очакваха, бляха и се молеха, за да узнаят волята Му. Видях Сатана и ангелите му да се опитват да отнемат Божествената светлина от Божия народ, но те нямаха власт да го лишат от тези скъпоценни лъчи, докато очакващите им се радваха и гледаха не към земята, а към Исус. Дадената от небето вест разяри Сатана и ангелите му и накара изповядващите, че обичат Исус, но презиращи идването Му, да презират и подиграват верните, уповаващи се души. Един ангел отбелязваше всяко оскърбление, всяка обида, всяка неправда към Божиите чеда от изповядващите се за техни братя.

Доста много хора присъединиха гласа си към вика: “Ето, Младоженецът иде!”, и напуснаха братята си, които не обичаха Исусовото идване и не искаха да се занимават с Неговото второ идване. Видях, че Исус обърна лицето Си от онези, които отхвърляха и презираха пришествието му и тогава заповяда на ангелите Си да изведат Божия народ от нечистите, за да не бъдат и те осквернени. Послушните на вестта се почувстваха свободни и се обединиха. Свята светлина ги огря. Те отхвърлиха света, пожертваха земните си интереси, отказаха се от земните си съкровища и с копнеещи очи погледнаха към небето, очаквайки да видят своя любим Спасител. Свята светлина осияваше лицата им, говореща за царуващите в тях мир и радост. Исус заповяда на ангелите Си да отидат при тях и да ги подкрепят, защото часът на тяхното изпитание бе наближил. Забелязах, че тези очакващи души не бяха още подложени на това изпитание. Още не бяха свободни от заблуди. И видях милостта и добротата на Бога в това, че Той изпрати на вярващите на земята едно предупреждение и няколко вестни, които да ги подбудят прилежно да изследват сърцата си и да изучават Писанието, за да могат сами да се очистят от заблудите на езичниците и папството. Чрез тези вестни Бог извеждаше народа Си там, където Той можеше да работи за него с по-голяма

сила и където Неговите чедата биха могли да пазят всичките Му заповеди.

Светилището

Показано ми бе горчивото разочарование на Божия народ, когато не видя Исус в очакваното време. Вярващите не знаеха защо Спасителят им не дойде, защото не виждаха никакво доказателство за приключването на пророческото време. Един ангел каза: “Сгрешавало ли е Божието слово? Пропускал ли е Бог да изпълни обещанията Си? Не; Той е изпълнявал всичките Си обещания. Исус е станал, затворил е вратата на Светая в небесното светилище и е отворил врата в Светая Светих, и е влязъл вътре, за да очисти светилището. Всички, които чакат търпеливо, трябва да разберат тази тайна. Човекът се е заблудил; но Бог не е допуснал никаква грешка. Всичко, каквото Той е обещал, се изпълни, но човекът погрешно е вярвал, че земята е светилището, което трябва да бъде очистено в края на пророческите периоди. Очакванията на хората, а не Божиите обещания останаха несбъднати.”

Исус изпрати ангелите Си да насочат умовете на разочарованите към Светая Светих, където Той бе отишъл да очисти светилището и да направи специално изкупление за Израил. Исус каза на ангелите, че всички, които Го намерят, ще разберат делото, което Той трябва да извърши. Видях, че се ожени за новия Ерусалим, докато бе в Светая Светих; а след като завърши делото Му там, ще слезе на земята с царствена мощ и ще вземе при Себе Си скъпите души, търпеливо очаквали завръщането Му.

Показано ми бе какво се случи на небето в края на пророческите периоди в 1844 г. Когато Исус приключи службата Си в Светая и затвори вратата на това отделение, непрогледна тъмнина обгърна онези, които бяха чули и отхвърлили вестта за Неговото идване, и те Го изгубиха от очи. Тогава Исус се облече в скъпоценни дрехи. По края на дрехата Му бяха разположени звънче и нар, звънче и нар. Изящно изработен нагръдник висеше от раменете Му. Когато се движеше, той блестеше като скъпоценни камъни, подчертавайки величествените букви, изглеждащи като написани или гравирани имена по нагръдника. На главата Му имаше

нещо като корона. Когато се облече напълно, бе заобиколен от ангели и с огнена колесница премина зад втората завеса. Тогава бях подканена да разгледам двете отделения на небесното светилище. Завесата, или вратата, беше отворена и ми бе позволено да вляза. В първото отделение

видях светилника със седемте лампи, масата с хлябовете на предложението, кадилния олтар и кадилницата. Всички предмети в това отделение изглеждаха като направени от най-чисто злато и отразяваха образа на оня, който влизаше в тях. Завесата, разделяща двете отделения, бе изработена от различни материи и различни цветове, с красив ръб с втъкани фигури, направени от злато и изобразяващи ангели. Завесата бе вдигната и аз погледнах във второто отделение. Видях ковчег, който изглеждаше сътворен от най-fino злато. Ръбът около капака на ковчега бе великолепно изработен и изобразяваше корони. В ковчега се намираха каменните плочи с десетте заповеди.

Над него с прострени криле стояха двама прекрасни херувими по един от всеки край на ковчега. Те се докосваха над главата на Исус, когато Той заставаше пред умилостивилището. Лицата им бяха обърнати едно срещу друго и гледаха надолу към ковчега. Представяваха цялото ангелско множество, което гледа с интерес Божия закон. Между херувимите имаше една златна кадилница и когато поднесените с вяра молитви на светиите се издигаха до Исус и Той ги представяше на Своя Отец, от кадилницата се издигаше облак от благоухание, изглеждащ като дим, с най-красиви цветове. Над мястото, където стоеше Исус, пред ковчега имаше необикновено блестяща слава, която аз не можех да гледам. Тя изглеждаше като трона на Бога. Когато тамянт се възнасяше до Отец, извънредната слава идваше от трона при Исус и от Него осеняваше онези, чиито молитви се бяха възнесли като сладко благоухание. Светлина се издигаше над Исус в богато изобилие и обхващаше умилостивилището и очертаванията на славата изпълваха храма. Аз не можех дълго да гледам необикновения блясък. Никакъв език не може да го опише. Бях омаломощена и се обърнах встрани от величието и славата на тази сцена.

Показано ми бе едно светилище на земята с две отделения. То приличаше на небесното и ми се каза, че е негов образ. Обзаждането на първото отделение от земното светилище бе като

онова от първото отделение на небесното светилище. Завесата беше вдигната и аз погледнах в Светая Светих. Видях, че наредбата бе същата, както в Светая Светих на небесното светилище. Свещеникът служеше и в двете отделения на земното светилище. Той влизаше всеки ден в първото отделение, а в Светая Светих влизаше един път годишно да го очисти от греховете, които са били прехвърлени там. Видях, че Исус служеше в двете отделения на небесното светилище. Свещениците влизаха в земното светилище с кръвта от едно животно като жертва за грях. Христос влезе в небесното светилище чрез жертвата на собствената Си кръв. Земните свещеници не можеха да продължат службата си дълго поради смъртта; но Исус е вечният свещеник. Чрез жертвите и приношенията, правени в земното светилище, израилевите чеда трябваше да се хванат за заслугите на един бъдещ Спасител. И в мъдростта Си Бог ни е дал и подробностите на това дело, за да можем ние, като гледаме на тези неща, да разбираме делото на Исус в небесното светилище.

Когато Исус умираше на Голгота, извика: “Свърши се!”, завесата на храма се раздра на две, от горе до долу. Това показва, че службите в земното светилище бяха завинаги приключени и че Бог нямаше вече да се среща със свещениците в земния храм, за да приема жертвите им. Пролятата тогава кръв на Исус, трябваше да бъде принесена от Него самия в небесното светилище. Както свещеникът влизаше в Светая Светих веднъж годишно, за да очисти земното светилище, така и Исус влезе в Светая Светих на небесното светилище в края на 2300-та денонощия от Даниил 8 гл., в 1844 г., за да извърши едно последно изкупление за всички, които желаят да се възползват от Неговото посредничество, и по този начин да очисти светилището.

Третата ангелска вест*

Когато Исус приключи службата си в Светая и премина в Светая Светих и застана пред ковчега с Божия закон, Той изпрати на земята друг мощен ангел с трета вест. В ръката му имаше пергамент и когато той слезе на земята в мощ и величие, обяви едно страшно предупреждение, най-ужасното заплашване, отпра-

вяно някога към човека. Тази вест бе предназначена да възбуди бдителността на Божиите чеда, като им покаже часа на изкушението и предстоящите болки. Ангелът каза: “Те ще бъдат доведени до непосредствена битка със звяра и неговия образ. Тяхната единствена надежда за вечен живот е да останат твърди. Макар че животът им е изложен на риск, те трябва здраво да се държат за истината.” Третият ангел завърши вестта си така: “Тук е нужно търпението на светиите, на тия, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исуса!” Като повтори тези думи, той посочи небесното светилище. Умовете на всички, прегърнали тази вест, са отправени към Светая Светих. Там Исус стои пред ковчега, застъпвайки се за последен път за хора, за които все още има благодат и за хора, престъпвали Божия закон поради незнание. Това умилюване се предлага както за праведните умрели, така и за праведните живи. Тук са включени всички, умрели с упование в Христос, но тъй като не са получили светлината върху Божиите заповеди, са грешили поради незнание, престъпвайки техните предписания.

След като Исус отвори вратата на Светая Светих, светлината върху съботата бе видяна и Божият народ бе изпитан, както израилевите чеда бяха изпитани в древността, за да се види дали те желаят да пазят Божия закон. Видях третият ангел да посочва на разочарованите нагоре пътя за Светая Светих на небесното светилище. Когато те

* Виж Приложението

чрез вяра влизат в Светая Светих, намират Исус и надежда и радост бликват отново. Аз ги видях да поглеждат назад, изследвайки си отново миналото, когато бе прогласено второто пришествие на Исус чак до тяхното духовно преживяване, когато в 1844 г. времето изтече. Те виждат своето разочарование обяснено и радост и сигурност още веднъж ги въодушевяват. Третият ангел е осветлил миналото, сегашното и бъдещето и те знаят че Бог наистина ги е ръковолил чрез чудното Си провидение.

Представено ми бе, че останалите от Божия народ последваха Исус в Светая Светих, видяха ковчега и умилювалището и бяха пленени от тяхната слава. Тогава Исус повдигна капака на ковчега и ето - там бяха каменните плочи с написаните десет заповеди. Те проследяват живите слова, но потрепват, когато

виждат четвъртата заповед между десетте осветена от по-блестяща и по-силна светлина в сравнение с другите девет и ореол от слава. Не намират никакво съобщение, че съботата е била отменена или променена в първия ден на седмицата. Заповедите гласят точно така, както бяха произнесени на планината от Божия глас в тържествено и страшно величие, докато бляскаха светкавиците и тътнеха гръмотевиците. Четвъртата заповед е същата, както бе написана на каменните плочи от Божия пръст: “Шест дни ще работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа, твоя Бог...” Те са удивени като виждат грижата към десетте заповеди. Виждат ги поставени близо до Йехова, осенени и закриляни от Неговата святост. Виждат, че са погазвали четвъртата заповед на закона и са съблюдавали ден, препоръчан им от езичници и паписти, вместо дадения и осветен от Йехова ден. Смиряват се пред Бога и съжالياват за извършените в миналото престъпления.

Видях тамяна в кадилницата да дими, когато Исус поднасяше изповедите и молитвите им на Своя Отец. И когато димът се издигаше блестяща светлина почиваше

върху Исус и умиловичилището. И сериозните молеци се човешки души, които бяха смутени поради това, че бяха открили себе си като престъпници на Божия закон, бяха благословени и лицата им просияха от надежда и радост. Те се присъединиха към делото на третия ангел и издигнаха гласовете си за тържественото предупреждение. Но отначало малцина го приеха; и все пак верните продължаваха със сила да оповестяват вестта. Тогава видях как мнозина прегърнаха вестта на третия ангел и присъединиха гласовете си към онези, които първи бяха дали предупреждението и почетоха Бога, като започнаха да пазят Неговия свят почивен ден.

Много, които приемаха третата вест, нямаха никакъв опит, що се отнася до двете предишни вестии. Сатана разбираше това и неговото зло око бдеше над тях, за да ги събори, но третият ангел им посочи Светая Светих. А на онези, които имаха опит в миналите вестии, им посочи пътя към небесното светилище. Мнозина видяха в ангелските вестии свършената верига на истината, радостно ги приеха в техния ред и последваха Исус чрез вяра в небесното светилище. Тези вестии ми бяха представени като котва за

Божия народ. Онези, които ги разбират и приемат, ще бъдат пазени срещу многото измами на Сатана.

След голямото разочарование в 1844 г. Сатана и неговите ангели бяха много заети с приготвянето на примки, с които да разклатят вярата на църковното тяло. Лукавият повлия умовете на личности, които бяха преживели вестите и имаха вид на смирение. Докато някои посочваха изпълнението на първата и втората вест в бъдещето, други сочеха далеч назад в миналото, заявявайки, че те са се изпълнили още тогава. Тези хора спечелваха влияние над умовете на неопитните и разклащаха вярата им. Някои изследваха Библията, за да си изградят собствена вяра независимо от църквата. Сатана ликоваше за всичко това, защото знаеше, че на онези, които се пуснат от котвата, той може да повлияе чрез различни заблуди на учения и да ги влечи. Мнозина, които бяха ръководил

и

първата и втората вест, сега ги отричаха и в църквата настана разцепление и бъркотия.

Тогава вниманието ми бе насочено към Уилям Милър. Той изглеждаше объркан и бе сломен от грижи и мъка за народа си. Групата, която в 1844 г. бе съединена с любов, губеше любовта си, вярващите се противопоставяха един на друг и изпадаха в състояние на студенина и отстъпничество. Когато той наблюдаваше това, скръб поглъщаше силата му. Видях, че ръководещи мъже го наблюдаваха и се опасяваха за него, да не би да приеме третата ангелска вест и Божиите заповеди. И щом поискаше да се обърне към небесната светлина, тези мъже съставяха някакъв план, за да отклонят ума му от нея. Приложено бе човешко влияние, за да остане той в тъмнината и да се задържи влиянието му сред онези, които се съпротивяваха на истината. Накрая Уилям Милър издигна гласа си срещу небесната светлина. Той пропадна като не прие вестта, която щеше напълно да обясни разочарованието му и да излее светлина и слава над миналото. По този начин щеше да съживи изчерпаните му сили, да осветли надеждите му и да го накара да прослави Бога. Той се облегна на човешка, вместо на Божествена мъдрост, но тъй като бе вече стар и съкрушен от тежката работа, що предано бе вършил в делото на своя Учител, не бе тъй отговорен, както онези, които го отклониха от истината. Те са отговорни; грехът е техен.

Ако Уилям Милър можеше да види светлината на третата вест, много неща, изглеждащи тъмни и тайнствени, биха му били обяснени. Но неговите братя изповядваха такава дълбока любов и такъв интерес към него, че той мислеше колко невъзможно би било да се откъсне от тях. Сърцето му се стремеше към истината, но щом погледнеше към братята си, виждаше тяхното противопоставяне. Можеше ли да се отклони от онези, които стояха рамо до рамо с него, когато се проповядваше идването на Исус? Той бе сигурен, че те не биха го заблудили.

Бог позволи той да дойде под властта на Сатана, под властта на смъртта и го скри в гроба от онези, които постоянно искаха да го отклоняват от истината. Мойсей направи грешка тъкмо преди да влезе в обещаната земя. Аз видях, че и Уилям Милър направи грешка точно когато щеше да влезе в небесния Ханаан, като позволи неговото влияние да действа против истината. Други го подведоха към това; други трябва да отговарят. Но ангели бдят над скъпия прах на този Божи служител и той ще възкръсне при звука на последната тръба.

Една твърда платформа

Видях една група, която стоеше добре защитена, твърдо и не отстъпваше пред онези, които искаха да разклатят устоите на вярата ѝ. Бог гледаше на нея с благоволение. Показани ми бяха три стъпала - първата, втората и третата ангелска вест. Придружаващият ме ангел каза: “Горко на този, който махне и една тухла или премести една карфица в тези вестии. Истинското им разбиране е от жизнена важност. Участието на човешки души зависи от начина, по който те бъдат приети.” Тогава тези вестии ми бяха представени отново и видях колко скъпо е платил Божият народ духовния си опит. Постигнал го е чрез много страдания и тежка борба. Бог е водил Своите чеда стъпка по стъпка, докато стигнат до една солидна, непоклатима платформа. Видях някои личности да се приближават до нея и да изследват основата ѝ. Някои стъпиха на нея с радост и незабавно. Други започваха да намират грешки в основата. Те искаха да направят някои подобрения и тогава платформата щяла да стане по-съвършена и хората много по-щастливи. Някои стъпваха върху нея да я опитат и заявяваха, че

била погрешно издигната. Но аз видях, че почти всички стояха здраво и увещаваха отстъпилите да престанат с оплакванията си, защото Бог бе Майсторът Строител и се борят против Него. Те разказаха удивителното Божие дело, довело ги до здравата основа, и всички съединени издигнаха очите си към небето и с висок глас прославяха Бога. Това затрогна някои от онези, които се бяха оплаквали и напуснали платформата, и те смирено отново стъпиха на нея.

Посочено ми бе назад към времето, когато се прогласи първото идване на Христос. Йоан бе изпратен в духа и силата на Илия да приготви пътя на Исус. Отхвърлилите свидетелството на Йоан нямаха никаква полза и от ученията на Исус. Поради тяхната съпротива срещу предсказващата идването Му вест, те не бяха в състояние да приемат силното доказателство, че Той бе Месия. Сатана ги накара да отидат още по-далеч - да отхвърлят и да разпънат Христос. Поставили се в такова положение, те не можаха да приемат благословието в деня на Петдесетницата, което би им посочило пътя за небесното светилище. Раздирането на завесата в храма показва, че еврейските жертви и обреди нямаше да бъдат повече приемани. Великата жертва бе принесена и приета. Светият Дух, Който слезе в деня на Петдесетницата, насочи умовете на учениците от земното към небесното светилище, където Исус бе влязъл чрез собствената Си кръв, за да излива над учениците Си благодатта на Своето изкупление. А евреите бяха оставени в пълен мрак. Те изгубиха цялата светлина за спасителния план, която можеха да имат, и все още се уповаваха на своите безполезни жертви и приноси. Небесното светилище бе заело мястото на земното, но те не знаеха за промяната. За това нямаха полза от посредничеството на Христос в Светая.

Много хора се ужасяват от поведението на евреите, отхвърлили и разпънали Христос. Като четат историята на неговото малтретиране, те мислят, че биха Го обичали и не биха се отрекли от Него, както направи Петър, нито пък биха Го разпънали, както направиха евреите. Но Бог, Който чете в сърцата на всички, е подложил на изпит любовта им. Цялото небе наблюдаваше с най-дълбок интерес приемането на първата ангелска вест. Но мнозина, които изповядваха, че обичат Исус и които са проливали сълзи при четенето на историята за кръста, осмиваха радостната вест за Неговото идване. Вместо да я приемат, те я обявиха за заблуда. Мразеха онези, които обичаха Неговото идване и ги изключваха от църквите. Отхвърлилите първата ангелска вест

не можаха да се възползват от втората; нито можаха да се възползват от среднощния вик, който трябваше да ги подготви чрез вяра да влязат с Исус в Светая Светих на небесното светилище. А чрез отхвърлянето на двете предишни вести те така са помрачили разума си, че не могат да видят никаква светлина в третата вест, която посочва пътя към Светая Светих. Видях, че както евреите разпънаха Исус, така и църквите по име бяха разпънали тези вести, затова не разбират пътя към Светая Светих и не могат да имат полза от посредничеството на Исус. Както евреите, които принасяха своите безполезни жертви, те изпращат своите безполезни молитви към отделението, което Исус беше напуснал. А Сатана, доволен от тази измама, възприема религиозен характер и води мислите на тези мними християни към себе си, действайки със силата си, знаменията си и лъжливите си чудеса, за да ги хване в своята примка. Някои той измамва по един начин, а някои - по друг. Приготвил е различни заблуди за въздействие върху различните умове. Някои гледат с ужас на една заблуда, а с готовност приемат друга. Сатана измамва някои със спиритизъм. Той се явява и като ангел на светлината и разпространява влиянието си в страната посредством фалшиви реформации. Църквите са се възгордели и смятат, че Бог действа по чуден начин за тях, а всъщност това е делото на друг дух. Възбудата ще изчезне и ще остави света и църквата в още по-лошо състояние отпреди.

Видях, че Бог има искрени чеда сред адвентистите по име и падналите църкви. Но преди да връхлетят язвите, проповедници и народ ще бъдат призвани да излязат от тези църкви и радостно ще приемат истината. Сатана знае това и преди високият вик на третия ангел да се е разнесъл, той предизвиква възбуждение в тези религиозни общества, та отхвърлилите истината да мислят, че Бог е с тях. Той се надява да измами искрените и да ги кара да мислят, че Бог все още работи за църквите. Но светлината ще свети и всички предани ще напуснат тези паднали църкви и ще заемат мястото си между "останалите".

Спиритизъм

Бе ми представена заблудата с тропането. Аз видях, че Сатана има власт да ни представя външния образ на нашите роднини или приятели, заспали с вяра в Исус. Ще бъде направено да изглежда така, като че ли тези приятели наистина присъстват, ду-

мите, които те са изговаряли и са ни били познати, докато са били между нас, ще бъдат повтаряни и същият тембър на гласа, който са имали приживе, ще достига да ушите ни. Всичко това ще става, за да бъде светът измамен и хората - впримчени да повярват тази заблуда.

Видях, че светиите трябва да имат цялостно разбиране за настоящата истина, което са длъжни да поддържат от Писанието. Те трябва да разбират в какво състояние се намират мъртвите, защото духовете на дяволите ще продължават да им се явяват и да твърдят, че са любими роднини или приятели и ще им проповядват учения не според Писанието. Ще правят всичко по силите си, за да спечелят съчувствие; ще вършат чудеса пред тях, за да потвърдят онова, което заявяват. Божият народ трябва да бъде подготвен да се противопоставя на тези чудеса с библейската истина, че мъртвите не знаят нищо и че явяващите се са духове на дяволи.

Трябва добре да изпитваме основата на нашата надежда, защото ще трябва да се аргументираме за нея от Писанията. Тази заблуда ще се шири и ние ще трябва да застанем с лице срещу нея; ако не сме подготвени, ще бъдем впримчени и победени. Но ако извършим това, което зависи от нас, за да бъдем готови за намиращия се непосредствено пред нас конфликт, Бог ще извърши Своята част и Неговата всемогъща ръка ще ни закриля. Той поскоро ще изпрати всички ангели на славата да образуват ограда около верните, отколкото да ги остави да бъдат измамени и отклонени от лъжливите чудеса на Сатана.

Видях бързината, с която тази заблуда се разпространяваше. Показан ми бе влак, пътуващ със светкавична бързина. Ангелът ми поръча да гледам внимателно. Вгледах се във влака. Като че ли целият свят беше в него. Тогава ангелът ми показа кондуктора - красива и силна личност, в когото всички пътници гледаха и му отдаваха почест. Аз бях объркана и запитах придружаващия ме ангел кой е той. Той каза: "Това е Сатана, кондукторът на влака, във вид на ангел на светлината. Той е пленил света, който се е отдал на силни заблуди, повярвал е лъжата и ще бъде осъден. Неговото оръдие, най-висшият по чин след него, е машинистът, а другите му сътрудници заемат различни длъжности, според нуждата му от тях. Всички те пътуват със светкавична бързина към гибел."

Запитах ангела дали няма някой останал. Той ми посочи да погледна в обратната посока и видях една малка група да пътува по тясна пътека. Всички изглеждаха тясно сплотени чрез истината. Тази малка група сякаш бе изтерзана от скръб, преминала през тежки изпитания и борби. Струваше ми се, че слънцето тъкмо се бе показало иззад един облак и я огряваше, а тя гледаше триумфираща към победата, която скоро щеше да постигне.

Видях, че Господ е дал на света възможност да разпознава примката на спиритизма. Едно нещо би било достатъчно доказателство за християните, дори и да нямаше други - при него не се прави никаква разлика между възвишено и низко, между добро и зло. Томас Пейн, чието тяло вече се е разпаднало на прах и който ще бъде събуден в края на хилядата години при второто възкресение,

за да получи наградата си и да претърпи втората смърт, бива представян от Сатана, като че е на небето, и то високо почитан там. Сатана го употребяваше на земята, доколкото можеше, а и сега продължава същото, като твърди, че Томас Пейн бил в небето много високо поставен и почитан. Той иска да го представи, че както е поучавал на земята, така поучава и на небето. И някои, които, докато той бе жив, гледаха с ужас на живота, смъртта му и на покваряващото му учение, сега се оставят да бъдат съветвани от него - от един от най-безчестните и покварени хора, който презираше Бога и Неговия закон.

Този, който е баща на лъжата, заслепява и мами света, като изпраща ангелите си да говорят вместо апостолите и да прави така, като че ли си противоречат с това, което са написали под диктовката на Светия Дух, когато са били на земята. Тези лъжливи ангели представят апостолите като отхвърлящи собствените си учения, защото били фалшифицирани. По този начин Сатана изпитва удоволствие да хвърля мнимите християни и целия свят в несигурност по отношение на Библията. Тази свята книга се изпречва на пътищата му и спъва плановете му, затова той подстрекава хората да се съмняват в Божествения ѝ произход. След това им представя невярващия Томас Пейн, уж след смъртта си приет в небето и сега, заедно със святите апостоли, които той мразеше на земята, зает с поучаване на света.

Сатана е определил на всеки от ангелите си да върши определена работа. Той им заповядва да бъдат хитри, ловки, сръчни... Кара някои от тях да заемат мястото на апостолите и да говорят вместо

тях, а други - мястото на невярващи и безбожни човеци, умрели хулейки Бога, но сега явяващи се като много религиозни. Няма никаква разлика между най-святия апостол и най-долния неверник. И единият и другият биват принуждавани да поучават едно и също нещо. За Сатана няма значение кого ще накара да говори, стига само целта му да бъде постигната.

На земята той бе интимно свързан с Пейн, помагайки му в неговото дело, и е лесно да знае същите думи и почерка на човека, служил му така вярно и изпълнявал тъй добре неговите намерения. Сатана диктуваше много от

писанията на Пейн и не му представлява трудност да диктува чрез ангелите си мисли и да ги представя, сякаш идват от Томас Пейн. Това е майсторската работа на Сатана. Всички тези учения, за които се предполага, че са от апостолите, светиите и умрелите безбожни човеци, идват направо от негово сатанинско величество.

Фактът, че той твърди, че някой, когото е обичал толкова много и който е мразел Бога така силно, е сега в слава със святите апостоли и ангели, би трябвало да бъде достатъчен да вдигне покривалото от умовете на всички и да им открие тъмните, загадъчни действия на Сатана. Той буквално казва на света и на неверниците: “Няма значение колко сте безчестни, безразлично е дали вярвате или не вярвате в Бога и в Библията, живеете, както ви харесва, небето е вашият дом. Защото всеки знае, че ако Томас Пейн заема такова високо положение в небето, то и те сигурно ще отидат там”. Тази заблуда е така очебиеша, че всички могат да я видят, ако искат. Чрез личности като Томас Пейн Сатана върши сега онова, което се е опитвал да върши още от своето падение. Чрез силата си и лъжливите си чудеса той събаря основата на надеждата на християните и отнема слънцето, което трябва да им осветява тесния път към небето. Той подучва света да вярва, че Библията не е вдъхновена от Бога, че не е по-добра от една книга с приказки, докато той предлага нещо вместо нея - спиритически проявления.

Ето едно средство, което му служи идеално, което се намира под неговия контрол и чрез което може да накара света да вярва, каквото той иска. Книгата, която трябва да съди него и неговите последователи, той поставя в сянка, точно там, където му се иска

тя да бъде. Спасителя на света представя като обикновен човек. И както римските стражи, които пазеха Исусовия гроб, разпространяваха лъжливия доклад, поставен в устните им от първосвещениците и старейшините, така и бедните, заблудени последователи на тези мними духовни явления, ще повтарят и ще се опитват да направят да изглежда, че няма нищо чудотворно в раждането, смъртта и възкресението на нашия Спасител. След като са изтласкали Исус на заден план, те атакуват вниманието на света, привличайки го към себе си и към своите знамения и лъжливи чудеса, които, заявяват те, далеч превъзхождали Христовите дела. Така светът бива хванат в примката и бива люлян в едно чувство на сигурност, за да не може да открие тяхната опасна измама, докато връхлетят седемте последни язви. Сатана се смее, когато вижда, че планът му така добре успява и целият свят се хваща в мрежата му.

Алчност

Видях, че Сатана заповяда на ангелите си да поставят капаните си особено пред хората, които очакват Христовото второ пришествие и пазят всичките Божии заповеди. Той каза на ангелите си, че църквите са заспали и като увеличи мощта си и лъжливите чудеса, можел да ги държи здраво. “Но, каза той, ние мразим сектата на съботяните; те непрестанно действат против нас и ни отнемат поданиците, за да пазят омразния Божи закон. Идете и подтикнете притежателите на имот да се замаят от грижи. Ако можете да ги накарате да насочат чувствата си към тях, ние ще можем да ги имаме. Те може да изповядват каквото желаят, само ги накарайте да се грижат повече за своите пари, отколкото за успеха на Христовото царство или за разпространяването на истините, които мразим. Представете им света в най-привлекателната му светлина, за да го заобичат и да им стане идол. Ние трябва да задържим в арсенала си всички начини, чрез които можем да спечелим контрол. Колкото повече средства последователите на Христос посвещават на службата за Него, толкова повече ще вредят на нашето царство, като ни отнемат поданици. Когато устрой-

ват събрания на различни места, ние сме в опасност. Тогава засилете бдителността

си. По възможност предизвиквайте смущения и пречки. Убийте любовта им един към друг. Обезсърчавайте и отчайвайте проповедниците им, защото ние ги мразим. Представайте всякакво възможно извинение пред имащите средства, за да не би да ги дават. Контролирайте, ако можете, паричните работи и доведете проповедниците им до бедност и мизерия. Това ще отслаби куража и ревността им. Борете се за всеки сантиметър територия. Направете алчността и любовта към земните съкровища водещите черти на техния характер. Докато тези качества владеят, спасението и благодатта ще остане назад. Заобиколете ги отвсякъде с привлекателни неща и те сигурно ще станат наши. И не само те ще бъдат наши, но и омразното им влияние не ще води други до небето. Когато някой се опита да дава, вдъхнете му свидлив дух, за да дава оскъдно.”

Видях, че Сатана добре провежда плановете си. Когато Божиите служители уреждат събрания, той е там с ангелите си, за да спъва работата им. Постоянно нашепва всевъзможни идеи на умовете на Божиите чедра. Води едни по един път, а други по друг, като винаги използва злите характерни черти на братята и сестрите, възбуждайки и подтиквайки естествените им ниски наклонности. Ако са предразположени към егоизъм и скъперничество, Сатана застава на тяхната страна и с всичка сила се опитва да ги накара да се отдават на своите главни слабости. Божията благодат и светлината на истината може да пропъдят за известно време ненаситността и себелюбивите чувства на тези ярващи, но ако те не постигнат пълна победа, Сатана идва, когато не са под спасителното влияние, прави така, че да изчезне всеки принцип на благородство и щедрост и те започват да мислят, че от тях се иска твърде много. Уморяват се да вършат добро и забравят великата жертва, която Исус принесе, за да ги изкупи от властта на Сатана и от безнадеждната окаяност. Сатана използва сребролюбието, егоистичната наклонност на Юда и го накара да се възпротиви, когато

Мария изля скъпоценния балсам върху Исус. Юда сметна това за голямо разсипничество и заяви, че маслото можело да се продаде и средствата му да бъдат раздадени на бедните. Той се бе

загрижил не за бедните, но намираше щедрата жертва за Исус за прекалена. Юда оценяваше своя Учител толкова, че Го предаде за няколко парчета сребро. Аз видях, че и между онези, които изповядват, че очакват своя Господ, има някои като Юда. Сатана ги владее, но те не знаят това. Бог не може да одобри и най-малката степен на алчност или себелюбие и се отвращава от молитвите и увещанията на всички, които се отдават на тези зли черти. Тъй като вижда, че времето му е кратко, Сатана кара хората да бъдат все повече и повече себелюбив и алчни, а след това ликува, когато ги вижда завладяни от себе си, алчни, скъперници и себелюбци. Ако очите им можеха да се отворят, те биха видели Сатана в демоничен триумф, ликуващ и смеещ се над глупостта на онези, които приемат неговите нашепвания и влизат в клопките му.

Сатана и ангелите му отбелязват всички долни и продиктувани от алчност постъпки на тези хора и ги представят на Исус и Неговите святи ангели с укорителните думи: “Това са последователите на Христос! И те се приготвят да бъдат преселени!” Сатана сравнява техните постъпки с текстове от Писанието, в които те са ясно осъждани, а след това се подиграва на небесните ангели, като им казва: “Тия следват Христос и Неговото слово! Това са плодовете на Христовата жертва и изкупление!” Ангелите се обръщат с отвращение от тази сцена. Бог изисква от Своя народ постоянство и ако той се умори да върши добро, и Бог ще се умори от него. Видях, че и най-малките прояви на самолюбие от страна на изповядващите се за Негов народ, за когото Исус не пощади собствения си скъпоценен живот, никак не са приемливи от Бога. Всеки себелюбив и сребролюбив ще отпадне по пътя. Той ще продава добрите принципи и благородния, щедър дух за нищожна земна печалба, както Юда продаде своя Господ. Всички тези вярващи ще бъдат отсети от Божия народ. Желаящите да отидат на небето трябва да бъдат насърчени да споят небесните принципи с всичката си сила. Вместо да чезнат в самовлюбеност душите им би трябвало да растат в благоволение. От тях се иска да използват всеки случай да си правят добро и така да култивират небесните принципи. Исус ми бе представен като съвършен образец. Неговият живот бе лишен от егоистичен интерес, но винаги се отличаваше с несебелюбива благосклонност.

Пресяването

Видях хора, които умоляваха Бога със силна вяра и с агонизиращи викове. Лицата им бяха бледи и изразяваха дълбока тревога, говореща за вътрешната им борба. На тях се четеше твърдост и голяма сериозност; едри капки пот падаха от челата им. От време на време лицата им биваха огрявани от белезите на Божието одобрение, след което същият сериозен, тържествен и безпокоен израз се връщаше отново.

Зли ангели се тълпяха около тях, старайки се да ги покриват с мрак. Тяхната цел бе да отклонят погледите им от Исус и да ги насочат към обгръщания ги мрак, та да бъдат предизвикани да проявят недоверие и недоволство спрямо Бога. Единствената им сигурност бе постоянно да гледат нагоре. Небесни ангели бдяха над Божиите чеда и когато отровната атмосфера на злите ангели притискаше тези разтревожени души, те не спираха да размахват с крилата си, докато не разпръснат непрогледната тъмнина около тях.

Докато молещите се продължаваха да викат сериозно, от време на време лъчи светлина от Исус ги обгръщаше, за да окуражи сърцата и да просветли лицата им. Видях, че някои не бяха в предсмъртна борба и не умоляваха. Те изглеждаха равнодушни и безгрижни. Не се съпротивяваха на тъмнината и тя ги обгърна като гъст облак. Божиите ангели ги напускаха и отиваха да помогнат на сериозно молещите се. Видях ги да бързат да правят това за вярващи, които с всички сили се бореа против злите ангели и търсеха помощ, като непрестанно призоваваха Бога. Но Неговите ангели се оттегляха от онези, които не правеха усилия сами да си помогнат, и аз ги загубих от погледа си.

Запитах за значението на това пресяване. Показано ми бе, че то е предизвикано от непосредствените вести на истинския свидетел до църквата в Лаодикия. Това ще повлияе сърцето на оня, който го приеме, той ще постави високо целта си и ще възвестява откритата истина. Някои няма да могат да понесат директното свидетелство и ще се надигнат против него. Това ще предизвика пресяване на Божия народ.

Видях, че на свидетелството на Верния Свидетел не е обърнато и наполовина внимание. Тържественото свидетелство,

от което зависи участието на църквата, се е оценявало леко, ако не е било и съвсем пренебрегвано. То трябва да издейства дълбоко разкаяние; всички, които го приемат истински, ще го послушат и ще бъдат очистени.

Ангелът каза: “Слушай!” Скоро чух глас, подобен на много музикални инструменти, всички звучащи в съвършена мелодия, сладка и хармонична. Тази мелодия надминаваше всяка музика, каквато някога съм чувала, и сякаш бе пълна с милост, състрадание и възвишена, свята радост. Тя проникна в цялото ми същество. Ангелът каза: “Виж!” Тогава вниманието ми бе насочено към групата, която бях видяла и която беше мощно пресята. Бяха ми показани онези, дето по-рано бях видяла да плачат и да се молят в душевна борба. Броят на пазещите ги ангели се беше удвоил и те бяха въоръжени от главата до нозете. Движеха се в пълен ред като група войници. На лицата им бе отпечатан преживеният тежък конфликт, предсмъртната борба, през която бяха преминали. Но въпреки жестоката вътрешна агония, сега лицата им излъчваха светлината и славата на небето. Те бяха извоювали победата и това ги предизвикваше към най-дълбока благодарност и свята свещена радост.

Броят на хората в тази група бе намалал. Някои бяха отсети и изоставени по пътя. Безгрижните и равнодушните, които не се бяха присъединили към достатъчно ценящите победата и спасението, за да се молят настойчиво и да преживяват душевна борба за него, не го спечелиха и бяха оставени назад в тъмнина. А местата им бяха незабавно заети от други, които приемаха истината. Злите ангели продължаваха да ги заобикалят и притискат, но не можеха да имат никаква власт над тях.

Чух облечените с всеоръжието да възвестяват истината с голяма сила. И имаше резултат. Много бяха обвързаните - жени от съпрузите си и деца от родителите си. Искрените, на които бе попречено да чуят истината, сега възприемаха жадно. Всеки страх от роднините им бе изчезнал и те изричаха истината над всичко. Бяха гладували и жадували за нея; тя им бе по-мила и по-ценна от живота. Запитах на какво се дължи тази голяма промяна. Ангелът отговори: “Това е късният дъжд, освежението от присъствието на Господа, високият вик на третия ангел.”

Голяма сила придружаваше тези избрани. Ангелът каза: “Погледни!” Вниманието ми бе насочено към безчестните или не-

вярващите. Те бяха възбудени. Ревността и силата на Божия народ ги би раздразнила и разгневила. Бъркотия, бъркотия навсякъде. Видях да се вземат мерки срещу групата, притежаваща светлина-та и Божията сила. Мракът се сгъстяваше около тях, но те стояха твърди, одобрени от Бога и уповаващи се на Него. Видях, че бяха объркани. Следващото, което чух, бе да призовават Бога. Не преставаха да правят това ден и нощ. “Да бъде волята ти, о, Господи! Ако така ще се прослави името Ти, открий пътя за избавление на народа Си! Освободи ни от обкръжаващите ни езичници. Те преследват живота ни, но Твоята ръка може да ни спаси.” Това е, което мога да си спомня от техните думи. Изглеждаше, че всички дълбоко съзнаваха недостойнството си и проявяваха пълно покорство на Божията воля. Но като Яков всеки от тях без изключение сериозно молеше и се бореше за освобождение.

Скоро след този сериозен призив ангелите, обзети от състрадание, пожелаха да ги освободят. Но един висок, ръководещ ангел не им позволи това. Той каза: “Божията воля не е още изпълнена. Те трябва да пият от чашата. Трябва да бъдат кръстени с кръщенieto.”

Скоро чух Божия глас, който разтърси небето и земята. Стана мощно земетресение. Здания бяха разрушени и парчетата им - пръснати на всяка страна. Тогава чух триумфален вик на победа, звучен и красив. Погледнах към групата вярващи, намиращи се малко преди това в такава нужда и робство. Тяхното пленничество бе преминало. Славна светлина ги огря. Колко прекрасни изглеждаха! Всички следи от грижа и умора бяха изчезнали и всяко лице излъчваше здраве и красота. Техните неприятели, езичниците около тях, паднаха като мъртви; те не можеха да издържат светлината, която грееше над изкупените светии. Тези светлина и слава останаха върху тях, докато съзрях Исус в небесните облаци. В един миг, в едно мигване на око, те бяха преобразени от слава в слава. Гробовете се отвориха и светиите излязоха от тях, облечени в безсмъртие, и извикаха: “Победа над смъртта и гроба.” И заедно с живите светии бяха грабнати да посрещнат Господа във въздуха. От всеки безсмъртен език прозвучаха звучни, мелодични възклицания на слава и победа.

Греховете на Вавилон

Видях, че откакто вторият ангел прогласи падението на църквите, те ставаха все по-поқварени и по-поқварени. Техните членове носят името Христови последователи,

но не се различават от света. Проповедниците вземат текстовете си от Словото Божие, но проповядват успокояващи неща. Против това плътското сърце не чувства никакво възражение. Само духа и силата на истината и Христовото спасение са омразни на плътското сърце. В популярното проповедничество не се съдържа нищо, което да възбуди гнева на Сатана, да кара грешниците да се разтреперват или да представя на сърцата и съвестите ужасните реалности на един скоро идващ съд. Безчестните човеци се задоволяват общо взето само с формално благочестие без истинска набожност. И те ще подкрепят и подпомогнат една такава религия.

Ангелът каза: “Нищо по малко от пълното въоръжение на правдата не може да направи човека способен да победи силите на мрака и да задържи победата си над тях. Сатана владее напълно църквите като общества, които се занимават с човешки слова и дела, вместо с ясните, остри истини на Словото Божие. Светският дух и приятелството са във вражда с Бога. Когато истината в нейната простота и сила, както е в Исус, застане срещу същността на света, тя веднага пробужда духа на преследване. Твърде много от изповядващите се за християни никога не са познавали Бога. Естественото сърце не е било променено и плътският ум е останал във вражда с Бога. Те са верни служители на Сатана, въпреки че са възприели друго име.”

Видях, че откакто Исус напусна Светая на небесното светилище и влезе отвъд втората завеса, църквите се изпълваха все повече с всяка нечиста и омразна птица. Голямо нечестие и подлост в тях.

Но въпреки това техните членове изповядваха че са християни. Изповядването, молитвите и проповедите им са мерзост в очите на Бога. Ангелът каза: “Бог не може да понася техните събрания. Те практикуват себелюбие, измама и лукавство, без да обръщат внимание на предупрежденията на съвестта. И

всички тези зли черти те покриват с мантията на религията.” Показана ми бе гордостта на църквите по име.

Бог не е в мислите им, плътските им чувства са насочени навътре към самите тях, те украсяват бедните си смъртни тела и след това гледат на себе си със задоволство и благоволение. Исус и ангелите ги гледат с гняв. Ангелът каза: “Техните грехове и гордост са достигнали до небето. Тяхната участ е вече приготвена. Справедливост и правда отдавна са заспали, но скоро ще се събудят. Отмъщението е Мое, Аз ще отплатя, казва Господ.” Страшните заплахи на третия ангел трябва да се изпълнят и всички нечестни ще пият от чашата на Божия гняв. Неизброимо множество зли ангели летят над цялата земя и изпълват църквите. Тези служители на Сатана наблюдават с ликуване религиозните общества, защото религиозната одежда прикрива най-големите престъпления и нечестие.

Цялото небе негодува срещу човешките същества, Божието майсторско творение, доведени от своите ближни до най-ниските степени на деградация и поставени на едно равнище с животните. Изповядващи се за последователи на милия Спасител, Чието съчувствие винаги биваше предизвикано при вида на човешките страдания, участват със сърце в този голям, ужасен грях и търгуват с роби и човешки души. Хорската мъка се разнася от място на място, купува се и се продава. Ангелите са докладвали всичко това; то е записано в книгите. Сълзите на богобоязливите сродници - бащи, майки, деца, братя или сестри - са запазени в небето. Бог ще задържи негодуванието си още само за малко. Гневът Му гори против този народ и особено против религиозните общества, които одобряват тази ужасна търговия и сами са участвали в нея. Такава несправедливост, такава потисничество, такива страдания, биват наблюдавани с безсърдечно равнодушие от много изповядващи се за последователи на смирения и скромен Исус. И много от тях могат със злорадо задоволство сами да предизвикват цялата тази неопишуема душевна агония. И все пак се осмеляват да се покланят на Бога. Това е голяма подигравка. Сатана ликува и за това несъответствие упреква Исус и ангелите Му, казвайки с дяволски триумф: “Такива са Христовите последователи!”

Тези мними християни четат за страданията на мъчениците и сълзи се стичат по бузите им. Те се учудват на коравосърдечieto

на хората в миналото, карало ги някога да упражняват такава жестокост над ближните си. Но точно тези, които мислят и говорят така, в същото време държат в робство човешки същества. Но това не е всичко. Те разкъсват естествените връзки и жестоко потискат своите ближни. Със същата безмилостна жестокост могат да мъчат хора, както папистите и езичниците правеха с Христовите последователи. Ангелът каза: “В деня, когато ще се изпълни Божията присъда, на езичниците и папистите ще бъде по-леко, отколкото на тези човеци. Виковете на потиснатите са достигнали до небето и ангелите стоят учудени пред неопикуемите, ужасни страдания, които, създадени по образа на Бога хора причиняват на своите ближни. Ангелът каза: “Имената на потисниците са записани с кръв, кръстосани са с въжета и са потопени в предсмъртните, горещи сълзи на страданията. Божият гняв не ще престане, докато Бог не направи така, че тази страна, притежаваща светлината да изпие до дъно чашата на гнева Му; докато отплати двойно на Вавилон. “Отплатете ѝ, както тя е отплащала, и отдайте ѝ двойно според делата ѝ; почерпете я двойно с чашата, с която тя е черпила.”

Видях, че господарят ще отговаря за душата на своя роб*, когото е държал в невежество; и греховете на роба ще бъдат положени на господаря му. Бог не може да вземе в небето роба, държан в невежество и деградация, не знаещ нищо за Бога или за Библията, който не се е страхувал от нищо освен от камшика на господаря си и стои по-ниско от животното. Но ще постъпи с него по най-добрия начин, по който един състрадателен Бог може да направи това. Ще го направи да бъде, като че не е бил,

* Виж Приложението

докато господарят му ще претърпи седемте последни язви, а след това ще бъде събуден във второто възкресение, за да претърпи втората много по-ужасна смърт. Тогава Божията справедливост ще бъде удовлетворена.

Видях ангели да бързат насам-натам в небето, да слизат на земята и пак да се качват на небето, приготвяйки се за изпълнението на някакво важно събитие. Тогава видях друг мощен ангел, на когото бе поръчано да слезе на земята, да присъедини гласа си към гласа на третия ангел и да даде мощ и сила на вестта му. Ангелът бе овластен с голяма сила и слава. Когато той слезе, земята бе осияна от неговата светлина. Тази светлина проникваше навсякъде, докато той викаше мощно с висок глас: “Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесовете, свърталище на всякакъв нечист дух и свърталище на всякаква нечиста и омразна птица.” Вестта за падането на Вавилон, както бе дадена чрез втория ангел, се повтаря, с допълнително назоваване на покварите, навлезли в църквите от 1844 г. насам. Делото на този ангел е навременно и се присъединява към последното велико дело на третата ангелска вест, порастваща до висок вик. По този начин Божият народ бива приготвен да устои в часа на скорошното си изкушение. Видях голяма светлина да обгръща Божиите чедра и те се съединяваха, за да прогласяват безстрашно третата ангелска вест.

Ангели бяха изпратени да подпомогнат мощния ангел от небето и чух гласове, които като че ли звучаха навсякъде; “Излезте от нея, люде мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделяте язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните неправди.” Тази вест бе като добавка към третата вест, също както среднощният вик се присъедини към втората ангелска вест в 1844 г. Божията слава осеняваше търпеливо чакащите светии и те без страх проповядваха последното тържествено предупреждение, прогласявайки падането на Вавилон и призовавайки Божия народ да излезе от него, за да избегне страшната му участ.

Светлината, огряваща очакващите души, проникна навсякъде. Онези в църквите, които имаха малко светлина и още не бяха чули или бяха отхвърлили трите вести, послушаха зова и напуснаха падналите църкви. През време на проповядването на тези вести в продължение на години за мнозина бе дошъл денят сами да дават сметка, светлината ги обгръщаше и те имаха привилегиата да избират между живота и смъртта. Някои избраха живота и застанаха в редиците на онези, които очакваха Господа и пазеха всичките Му заповеди. Третата вест трябваше да извърши делото си; всички трябваше да бъдат изпитани чрез нея и скъпите души

трябваше да бъдат да излязат от религиозните общества. Една непреодолима сила движеше искрените, докато изявяването на Божията сила предизвикваше страх и въздържаност у техните невярващи роднини и приятели, така че те не смееха нито пък имаха силата да задържат онези, които чувстваха в себе си действието на Божия Дух. Последният призив стигна дори до бедните роби и набожните между тях запяха радостни, възторжени песни пред перспективата за щастливото им освобождение. Техните господари не можеха да ги спират: страх и удивление ги заставяха да мълчат. Мощни чудеса се извършваха, болни се излекуваха и между вярващите ставаха знамения и чудеса. Бог беше в делото. Всеки светия следваше убеждението на съвестта си без страх от последствията и се присъединяваше към онези, които пазеха Божиите заповеди. С мощ разгласяваха те третата ангелска вест. Видях, че тази вест ще завърши с власт и сила, далеч надминаващи среднощния вик.

Служители на Бога, надарени със сила свише, с лица блестящи, озарени от свято посвещение излизаха да проповядват небесната вест. Разпръснати из различните религиозни общества човешки души отговориха на призива и скъпоценните бяха изведени от осъдените църкви, както Лот бе бързо изведен от Содом преди да бъде разрушен. Божиите чеда бяха подкрепяни чрез превъзходната слава, която богато ги осеняваше и ги подготвяше да устоят в часа на изкушението. Чувах навсякъде множество гласове да казват: “Тука е търпението на светиите; тука са тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исуса”.

Приключването на третата ангелска вест

Показано ми бе времето, когато третата ангелска вест приключваше. Божията сила бе осенявала Неговия народ; Божиите чеда бяха извършили делото си и бяха подготвени за часа на изпитанието, който бе точно пред тях. Те бяха получили късния дъжд или освежението от присъствието на Господа и живото свидетелство се разпали. Последното голямо предупреждение бе

прогласено навсякъде и бе възбудило и разгневило жителите на земята, които не искаха да приемат вестта.

Видях ангели да бързат към и от небето. Един ангел с мастилница отстрани се върна от земята и съобщи на Исус, че делото му било завършено и светиите - преброени и запечатани. Тогава видях Исус, Който служеше пред ковчегата с десетте заповеди, да хвърля кадилницата. Той вдигна ръцете Си и каза с висок глас: “СВЪРШИ СЕ!” И всички от ангелското множество снеха короните си, когато Исус заяви тържествено: “Който върши неправда, нека върши и занапред неправда; и който е нечист, нека бъде и занапред нечист; и праведният нека върши и занапред правда и светият нека бъде и занапред свет.”

Всяко дело бе оценено - за живот или за смърт. Докато Исус служеше в светилището, се извършваше съдът над праведните мъртви, а след това и над праведните живи. Христос бе получил царството Си, след като бе направил изкупление за народа Си и заличил греховете му. Поданиците на царството Му бяха попълнени. Сватбата на Агнето бе извършена. И царството и величието на царствата под цялото небе бяха дадени на Исус и на наследниците на спасението. Исус трябваше да царува като Цар на царете и Господ на господарите.

Когато Той излизаше от Светая Светих, чух звъntenето на звънчетата по дрехата Му; и когато излезе, тъмен облак покри жителите на земята. Тогава нямаше вече посредник между грешния човек и един оскърбен Бог. Докато Исус стоеше между Бога и виновния човек, едно задържащо влияние действаше над хората, но когато Той напусна това място задържащото влияние отпадна и Сатана имаше пълен контрол над останалите непокаяни. Невъзможно бе язвите да паднат, докато Исус служеше в светилището. Но когато Неговото дело там и посредническата Му служба приключат, няма вече нищо, което да задържа Божия гняв, и той избухва с всичката си ярост над незакриляната глава на виновния грешник, пренебрегнал спасението и е мразил предупреждението. В онова страшно време, след като Исус прекрати ходатайството Си, светиите живееха без застъпник пред очите на святия Бог. Делото на всеки бе отсъдено, благородните камъни бяха преброени. Исус остана още един момент в по-външното отделение на небесното светилище. Греховете, изповядани, докато Той беше в Светая Светих, бяха възложени

върху Сатана, у когото грехът се зароди, и трябваше да понесе наказанието за тях.

Тогава видях как Исус съблече свещеническата Си одежда и се облече със Своето царско облекло. На главата Му имаше няколко корони - корона в корона. Заобиколен от ангелското множество, Той напусна небето. Язвите падаха върху жителите на земята. Някои осъждаха Бога и Го проклинаха. Други прибягваха при

Божия народ

и молеха да бъдат научени как да избегнат Неговите присъди. Но светиите не можеха да им помогнат. Последната сълза за грешника беше проляна, последната агонизираща молитва - предложена, последното бреме - понесено, последното предупреждение - дадено. Сладкият глас на милост не ги канеше вече да дойдат. Когато светиите и цялото небе се интересуваха за тяхното спасение, те не се интересуваха за себе си. Пред тях бяха предложени животът и смъртта. Мнозина пожелаха живота, но не направиха никакви усилия да го постигнат. Те не избраха живота, а сега нямаше вече изкупваща кръв, която да очисти вината нито състрадателен Спасител, Който да се моли за тях и да вика: "Пощади, пощади грешника още малко!" Цялото небе се присъедини към Исус, когато чу страшните думи: "СВЪРШИ СЕ!" Спасителният план бе осъществен, но малцина бяха избрани да го приемат. И когато сладкият глас на благодатта замлъкна, страх и ужас обзеха неправедните. Те чуха изговорените със страшна яснота думи: "Много късно, много късно!"

Онези, които не бяха ценили Словото Божие, бягаха насамнатам, странствайки от море до море и от север до изток да търсят Словото на Господа. Ангелът каза: "Те не ще го намерят. Настанал е глад в страната; не глад за хляб, нито жажда за вода, но за слушане словата на Господа. Какво не биха дали те за една дума на одобрение от Бога! Но не, те трябва да гладуват и жадуват. Ден след ден те са пренебрегвали спасението, ценили са земните богатства и светските удоволствия повече от всяко небесно съкровище или подбуда. Отхвърлили са Исус и са презирали Неговите свети. Нечистият трябва да си остане завинаги нечист."

Много от безбожните бяха силно разгневени, когато понасяха последиците от язвите. Това бе сцена на страшна агония. Родители отправяха горчиви упреци към децата си и деца към родителите си, братя към сестрите си и сестри към братята си. Силни, жалки викове се чуваха

във всяка посока: “Ти ме спираше да не приема истината, която щеше да ме спаси от този ужасен час.” Хората се обръщаха с жестока омраза към своите проповедници и ги нападаха, казвайки: “Вие не ни предупредихте. Вие ни казахте, че целият свят щял да се покае и викахте: “Мир! Мир!”, за да успокоите всеки появяващ се страх! Вие не сте ни казали за този час; а за тези, които ни предупреждаваха за него, вие заявявахте, че са фанатици и зли хора, които искали да ни погубят.” Но аз видях, че проповедниците не избягнаха Божия гняв. Тяхното страдание бе десетократно по-голямо от това на народа им.

Времето на скръбта

Видях светиите да напускат градовете и селата и събирани на групи да живеят в най-изолирани места. Ангели им осигуряваха храна и вода, докато безбожните страдаха от глад и жажда. Видях ръководещите мъже на земята да се съвещават, а Сатана и ангелите му да са много заети около тях. Видях едно писание, копия от което бяха разпратени в различни части на земята. То даваше нареждане: ако светиите не се откажат от особената си вяра, не изоставят съботата и не спазват първия ден от седмицата, народът е свободен след известно време да ги убива. Но в този час на изпитание светиите бяха спокойни и твърди, като се доверяваха на Бога и се уповаваха на Неговото обещание, че ще им бъде проправен път за избавление. На някои места, още преди времето, в което трябваше да бъде издаден указа, безбожните се нахвърлиха върху светиите да ги убиват, но ангели в образ на войници се бореха за тях. Сатана се стремеше към привилегията да унищожи светиите на Всевишния, но Исус заповяда на ангелите Си да бдят над тях. Бог искаше да бъде прославен, като направи завет с пазителите на закона Му пред погледа на заобикалящите ги езичници. Исус също щеше да бъде прославен, когато верните, тъй дълго очаквали Го души, бъдат преобразени, без да минат през смърт.

Скоро видях светиите да преживяват голяма душевна агония. Сякаш бяха обкръжени от безчестните земни жители. Всичко като че ли беше против тях. Някои започнаха да се страхуват, че накрая

Бог ги е оставил да загинат от ръцете на безбожните. Но ако очите им можеха да се отворят, те биха се видели обкръжени от Божиите ангели. След това дойде множеството разгневени неправедни, а след тях една група зли ангели, които ги подстрекаваха да погубват светиите. Но преди да можеха да се приближат до Божия народ, безбожниците трябваше да минат най-напред през групата силни, святи ангели. Това бе невъзможно. Божиите ангели ги заставиха да отстъпят, а също заставиха да отстъпят и злите ангели, които ги притискаха отвсякъде.

Това бе час на най-ужасна агония за светиите. Ден и нощ те призоваваха Бога да ги освободи. Външно изглеждаше, че няма да се избавят. Безбожните вече бяха започнали да триумфират, провиквайки се: “Защо вашият Бог не ви освободи от нашите ръце? Защо не се възнесете и спасите живота си?” Но светиите не им обръщаха внимание. И те като Яков се бореха с Бога. Ангелите копнееха да ги освободят, но трябваше да почакаят още малко. Божият народ трябваше да пие от чашата и да бъде кръстен с кръщението. Вярно изпълняващи задачата си, ангелите продължаваха да бдят над тях. Бог не искаше да допусне името Му да бъде позорно сред езичниците. Беше наближило времето да открие мощната Си сила и триумфално да избави светиите. За слава на името Си Той щеше да спаси всяка душа, която Го е очаквала търпеливо и чието име е записано в Книгата.

Посочен ми бе вярващият Ной. Когато дъждът заваля и потопаът врхлеть, Ной и семейството му бяха влезли в ковчега и Бог ги бе затворил там. Ной вярно бе предупреждавал жителите на предпотопния свят, докато те го подиграваха и осмиваха. И когато водите започнаха да заливат земята и присмивателите започнаха един след друг да потъват, съгледаха ковчега, с който толкова много се бяха шегували, да плува сигурно по водата, съхранил вярващия Ной и домочадието му. Видях, че по същия начин ще бъде избавен и Божият народ, предупреждавал света за идващия Божи гняв. Бог не ще допусне безбожните да погубят онези, които са очаквали преселването, които не са искали да се поклонят на звяра и да приемат белега му. Видях, че ако им се позволеше да убият светиите, Сатана и цялото му зло пълчище, и всички, които мразят Бога, щяха да бъдат удовлетворени. И о, какъв триумф би било за негово сатанинско величество в последната борба да има власт над тъй дълго чака-

лите да видят Онзи, Когото обичаха! Всички, подигравали се с идеята за възнесението на светиите, ще видят грижата на Бога за Неговия народ и неговото чудно спасение.

Когато напускаха градовете и селата, светиите бяха преследвани от безчестните с цел да ги убият. Но оръжията, които се повдигаха срещу Божия народ, се счупваха и падаха безпомощно на земята като сламки. Божии ангели закриляха светиите. Техният денонощен зов към Бога за избавление стигна до Него.

Освобождаването на светиите

Беше среднощ, когато Бог избра да освободи чедата Си. Докато безбожните ги бяха наобиколили подигравайки им се, внезапно слънцето изгря в пълната си сила, а луната застана на едно място. Нечестивите наблюдаваха с удивление тази сцена, а светиите - с тържествена радост белезите на своето освобождение. Знамения и чудеса следваха в бърза последователност. Всичко като че ли излезе от естествения си порядък. Реките престанаха да текат. Мрачни, гъсти облаци се появиха и се сблъскаха

един с друг. Но имаше едно светло място на спокойна слава, отдето Божият глас дойде подобен на много води и разтърси небето и земята. Стана силно земетресение. Гробовете се отвориха и онези, които през време на третата ангелска вест бяха умрели с вяра и бяха пазили съботата, излязоха от прашните си легла прославени, за да чуят завета на мир, що Бог трябваше да направи с пазилите на закона Му.

Небето се отваряше и затваряше, и се движеше. Планините се клатеха като тръстика, разлюлявана от вятъра, и изхвърляха големи скали наоколо. Морето вреше като в тенджерата и мятеше камъни на сушата. А когато обявяваше деня и часа на Исусовото идване и връчването на вечния завет с народа Си, Бог изговаряше по едно изречение след това спираше, докато думите обиколят земята. Божият Израил стоеше с вперени нагоре погледи, вслушан в думите - както излизаха от устните на Йехова и прогърмяваха като най-силните гръмотевици около земята. Беше страшно тържествено. В края на всяко изречение светиите извикваха:

“Слава! Алилуя!” Лицата им бяха осветени и грееха от Божията слава, както грееше Мойсеевото лице, когато слизаше от Синай. Безбожните не можеха да ги гледат поради тази слава. И когато вечното благословение бе изговорено над онези, които бяха почитали Бога, пазейки съботата Му, мощен вик на победа се разнесе над звяра и неговия образ.

Тогава започва юбилейната година, когато земята трябва да почива. И видях набожният роб да се изправя победоносно и да отхвърля веригите, държали го вързан, а неговият нечестен господар бе смутен и не знаеше какво да прави; понеже безбожните не можеха да разбират думите на Божия глас.

Скоро се появи големият, бял облак, на който стоеше Човешкият Син. Най-напред в далечината той изглеждаше много малък. Ангелът каза, че този облак е знаменieto на Човешкия Син. Когато наближи повече до земята, можахме да видим извънредната слава и величие на Исус, идещ като Победител. Свита от святи ангели със светли, блестящи корони на главите си Го придружаваше по пътя Му. Никой език не може да опише великолепието на тази сцена. Живият облак на величие и на ненадмината слава приближи повече и ние видяхме ясно прекрасния образ на Исус. Той не носеше корона от тръни, но на святата Му глава лежеше корона на слава. На дрехата и на бедрата Му бе написано името “Цар на царете и Господ на господарите”. Лицето Му светеше като обедното слънце, очите Му бяха като огнен пламък, а нозете Му - като блестяща мед. Гласът Му звучеше като много музикални инструменти. Земята потрепера пред Него, небесата се оттеглиха като свитък, когато се навива, и всяка планина и всеки остров се подвижиха от местата си. “И земните царе, големците и хилядниците, богатите и силните, всеки роб и всеки свободен се скриха в пещерите и между скалите на планините; и казват на планините и на скалите: “Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на седещия на престола и от гнева на Агнето, защото е дошъл великият ден на Неговия гняв, и кой може да устои?” Онези, които малко преди това искаха да погубят верните Божии чеда, сега трябваше да видят осеняващата ги слава на Бога. И в ужаса си те чуа гласовете на светиите, които в радостни мелодии казваха: “Ето, Тоя е наш Бог; чакахме Го и Той ще ни спаси.”

Земята мощно се разтърси, когато гласът на Божия Син пови-ка спящите светии. Те откликнаха на призива и излязоха, облече-ни в славно безсмъртие, и извикаха: “Победа, победа над смъртта и над гроба! О, смърте, где ти е жилото? О, гробе, где ти е победа-та?” Тогава живите и възкръсналите светии издигнаха гласовете си в неспирен разнасящ се надалеко вик на победа. Телата, лежа-ли в гроба с белезите на болест и смърт, излязоха в безсмъртно здраве и сила. Живите светии бяха преобразени в един момент, колкото е мигането на око, и грабнати заедно с възкръсналите да посрещнат своя Господ във въздуха. О, каква славна среща! Разделени от смъртта приятели се събраха, за да не се разделят никога вече.

От всяка страна на облачната колесница имаше крила, а под колесницата, живи колела. И когато колесницата минаваше наго-ре, колелата викаха: “Свят!”, и крилата, движейки се, викаха: “Свят!”, и цялата свита святи ангели около облака възклицаваха: “Свят, свят, свят Господ Бог Всемогъщ!” И светиите в облака възклицаваха: “Слава! Алилуя!” И колесницата се издигаше наго-ре към святия град. Преди да влязат в него, светиите бяха наредени в свършен квадрат и Исус застана в средата. С глава и рамене надвишаваше светиите и ангелите. Неговата величествена фигура и мило лице се виждаха от всички в квадрата.

Наградата на светиите

След това видях голям брой ангели да донасят от града славни ко-рони - по една за всеки светия с името му написано на нея. Исус поиска короните и ангелите Му ги представиха. Със собствената Си десница Той ги постави на главите на светиите. Ангелите до-несоха също и арфи и Исус по същия начин ги предложи на све-тиите. Ръководящият ангел даде тон и след това всички гласове се възвисиха в благодарствено, радостно славословие и всяка ръка започна изкусно да се движи по струните на арфата, от която се изливаше благозвучна музика с богати и свършени мелодии. То-гава видях Исус да повежда групата на изкупените към портите на града. Той хвана портата и на блестящите си панти тя се отво-ри навътре. След това покани да влязат народите, пазители на

истината. В града имаше всичко, на което очите можеха да се възхищават. Навсякъде се виждаше богата слава. Исус погледна към Своите изкупени светии; техните лица блестяха от слава и като се вгледа в тях с обичащи очи, каза с краси

-
 вия Си мелодичен глас: “Аз виждам труда на душата Си и съм задоволен. Тази богата слава е ваша, за да се радвате вечно. Вашите скърби свършиха. Не ще има повече смърт, нито скръб, нито вик, нито ще има повече мъки.” Видях изкупеното множество да се прекланя и да хвърля блестящите си корони в нозете Му. След това, когато Той с любов ги вдигна да станат, те докоснаха златните си арфи и изпълниха цялото небе със своята чудесна музика и с песни за Агнето.

После видях Исус да води народа Си при Дървото на живота и ние пак чухме милия Му глас, по-хубав от всяка музика, чувана някога от човешко ухо, да казва: “Листата на това дърво са за изцеление на народите. Всички яжте от тях.” На Дървото на живота имаше най-хубави плодове, от които светиите можеха да вземат свободно. В града се намираше един изключително величествен престол, от който изтичаше чиста река с жива вода, побистра от кристал. От двете страни на тази река бе разположено Дървото на живота, а по бреговете ѝ имаше и други красиви дървета с добри за ядене плодове.

Езикът е напълно беден, за да се опита да опише небето. Когато тази картина се разкри пред мене, аз онемях от удивление. Поразена от ненадминатата красота и извънредна слава, аз оставям перото и възкликвам: “О, каква любов! Каква изумителна любов!” Най-възвишеният език не може да опише славата на небето, нито неподобните дълбини на любовта на Спасителя.

Земята - обезлюдена

Вниманието ми отново бе насочено към земята. Безбожните бяха убити и труповете им лежах по повърхността. Чрез последните седем язви Божият гняв бе връхлетял върху жителите на земята, карайки ги да прехапват езиците си от болка и да проклинат Бога. Фалшивите пастири бяха главният обект на гнева на Йехова. Техните очи изтляха в орбитите им и езиците - в усти-

те им, докато стояха на нозете си. След като светиите бяха освободени чрез Божия глас, безчестните насочиха гнева си един срещу друг. Земята изглеждаше като залята с кръв и човешките трупове я покриваха от единия до другия ѝ край.

Приличаше на пустиня. Разрушени от земетресението градове и села лежаха в развалини. Планини бяха измъкнати от местата си, оставяйки големи дупки. Нащърбени скали, изхвърлени от морето или изтръгнати от самата земя, лежаха разпръснати по цялата повърхност на земята. Големи дървета бяха изкоренени и разпръснати по нея. Това трябваше да бъде дома на Сатана и на неговите зли ангели в продължение на хиляда години. Тук той ще бъде ограничен, за да се скита насам-натам по пропуканата повърхност на земята и да гледа последиците от своя бунт срещу Божия закон. В продължение на хиляда години ще може да се наслаждава на плодовете на проклятието, което бе предизвикал. Ограничен само на земята, той няма да има правото да отива на други планети, да изкушава и безпокои несъгрешилите. През това време Сатана ще се мъчи извънредно много. Откакто бе паднал, той непрестанно бе упражнявал злите си наклонности. Но тогава ще бъде лишен от силата си, ще бъде оставен да мисли върху ролята, която е играл от времето на падението си, и разтреперан от страх да гледа към ужасното бъдеще, когато ще трябва да изстрада всяко извършено зло. И ще бъде наказан за всички грехове, за които е подстрекавал да бъдат извършени.

Чух тържествуващи викове от ангелите и от изкупените свети, които звучаха като десет хиляди музикални инструмента, тъй като те нямаше да бъдат повече безпокоени и изкушавани от Сатана и тъй като жителите на другите светове бяха освободени от неговото присъствие и съблазн.

После видях престоли и Исус, и изкупените седяха на тях. Светиите царуваха като царе и свещеници на Бога. Христос, заедно с народа Си, съдеше неправедните мъртви, сравнявайки делата им с книгата на закона - Словото Божие, и решавайки всеки случай според делата, извършени в тялото. Тогава те определиха наказанието, което всеки от тях трябва да понесе; и това бе записано срещу имената им в Книгата на смъртта. Сатана и ангелите му също бяха съдени от Исус и светиите. Наказанието на Сатана трябва да бъде много по-голямо от това на измамниците от него. Страданието му несравнимо ще превъзхожда тяхното. След като

всички подмамени от Сатана бяха загинали, той трябваше все още да живее и още дълго да страда.

След като присъдата над безбожните мъртви бе решена, в края на хилядата години Исус напусна града и светиите и свита от цялото множество святи ангели Го последва. Исус слезе на една голяма планина, която, щом кракът Му я докосна, се раздели и се превърна в голяма равнина. Тогава ние погледнахме нагоре и видяхме големия и красив град, с дванадесет основи и дванадесет порти - по три на всяка страна, и по един ангел на всяка порта. Ние извикахме: “Градът! Великият град! Той слиза от Бога от небето!” И той слезе в цялата си красота и ослепителна слава и се установи на голямата равнина, която Исус бе приготвил за него.

Второто възкресение

Тогава Исус с цялата свита святи ангели и с всички изкупени светиите напуснаха града. Ангелите заобиколиха своя Повелител и го придружиха по пътя Му, а свитата изкупени светиите Го следваха. Тогава с ужасно, страхотно величие Исус призова безбожните мъртви и те възкръснаха със същите слаби, болни тела, с които бяха отишли в гроба. Каква гледка! Каква картина! При първото възкресение всички бяха излезли от гробовете в цъфтящо безсмъртие, а при второто - на всички се виждат белезите на проклятието. Земните царе и благородници, нищожни и посредствени, учени и неучени излизат заедно. Те всички виждат Човешкия Син. Същите онези мъже, които го бяха презирали и подигравали, които бяха поставили трънения венец на святото Му чело и Го бяха удряли с пръчката, Го виждат в Неговото царствено величие. Онези, които Го заплуваха в часа на разпита Му, сега се обръщат от проникателния Му поглед и от славата на лицето Му. Онези, които заковаха пироните в ръцете и нозете Му, сега гледат белезите на Неговото разпятие. Онези, които забиха копието в гърдата Му, сега виждат по тялото Му следите на своята жестокост. И знаят, че Той е Този, Когато те разпънаха и осмиваха в предсмъртната Му мъка. И тогава, когато се опитват да избягат от присъствието на Царя на царете и Господаря на господарите, се издига продължителен предсмъртен вопъл.

Всички се опитват да се скрият в скалите и да се защитят от ужасната слава на Онзи, Когото някога презираха. Победени и изпитващи болка от Неговото величие и извънредна слава, те издигат гласовете си и възкликват със страшна отчетливост: “Благословен, който иде в Господнето име!”

Тогава Исус и святите ангели, придружени от всичките светии, се връщат отново в града и горчивите жалби и плачове на осъдените несправедни изпълват въздуха. В същия момент видях, че Сатана отново започна делото си. Той минаваше между своите поданици, даваше сила на слабите и немощните и ги уверяваше в своята мощ и в мощта на ангелите си. Посочваше безбройните милиони възкръснали. Между тях имаше могъщи воители и царе, които умееха да се бият и бяха побеждавали царства. Също имаше и могъщи исполини и силни храбри мъже, които никога не бяха губили битка. Там бе гордият амбициозен Наполеон, от чието приближаване царствата трепереха. Там бяха мъже с високо положение и достойно поведение, паднали в сражение, докато все още са жадували за завоевания. Те излизат от гробовете си и възобновяват хода на мислите си, прекъснати от смъртта, със същото желание за победа, каквото ги е владеело и когато са паднали. Сатана се съветва с ангелите си, а след това и с онези царе, завоеватели и велики мъже. После поглежда към огромната армия и казва на воините им, че групата в града е малка и слаба и че те могат да тръгнат и да ги превземат, да изхвърлят жителите и да си присвоят богатствата и славата им.

Сатана успява да ги измами и всички незабавно започват да се приготвят за битката. В тази огромна армия има способни мъже и те стъкмяват всички видове военни съоръжения. Тогава, начело със Сатана, множеството се придвижва напред. Царе и воители вървят непосредствено след Сатана, а след тях върви множеството на полкове. Всеки полк има свой предводител и в марша им по разпуканата повърхност на земята към святия град между тях се съблюдава ред. Исус затваря портите на града, който бива обкръжен от тази огромна армия. Воините ѝ се подреждат за битката, очаквайки ужасния сблъсък. Исус и цялото ангелско множество, и всички светии с блестящите корони на глави се покачват върху стените на святия град. Исус казва величествено: “Вижте, вие грешници, наградата на праведните! И вижте, Мои изкупени, наградата на безчестните!” Огромното множество вои-

ни съзира славната група върху стените на града. И куражът им отпада, когато виждат великолепието на блестящите им корони и светещите им от слава лица, отразяващи Исусовия образ, а след това и ненадминатата слава и величие на Царя на царете и Господаря на господарите. Завладява ги чувство за изгубените съкровища и слава и осъзнават, че заплатата на греха е смърт. Виждат сватата, щастлива група, която са презирали, облечена в слава, почест, безсмъртие и вечен живот, докато те се намират вън от града заедно с всяко долно и отвратително нещо.

Втората смърт

Сатана се втурва всред последователите си и се опитва да ги подбуди към действие. Но огън от Бога от небето пада върху тях и великите и мощните, благородните, бедните и окаяните, всички заедно биват унищожени. Видях, че някои бързо загинаха, докато други страдаха по-дълго. Те бяха наказани според делата, които бяха правили, когато бяха в тялото. Някои горяха в огън с дни. И докато не изгоря всяка част от тялото им, цялото чувство за страданието оставаше. Ангелът каза: “Червеят им няма да умре; огънят им няма да угасне, докато остава и най-малката частичка, която може да бъде поядена.”

Сатана и ангелите му страдаха дълго. Сатана понасяше не само тежестта и наказанието за собствените си грехове, но също така и тежестта и наказанието за греховете на изкупените, които бяха възложени на него. Той трябва да страда за причинената от него гибел на душите. Тогава видях, че Сатана и цялото престъпно множество бяха унищожени и Божията справедливост бе удовлетворена. Цялото ангелско множество и всички изкупени светии казаха с висок глас: “Амин”.

Ангелът каза: “Сатана е коренът, неговите чеда са клонките. Сега са унищожени и коренът, и клонките, умрели са с вечна смърт. Никога няма да възкръснат и Бог ще има една чиста вселена.” След това погледнах и видях как огънят, унищожил безчестните, изгори сметта и пречисти земята. Отново погледнах и ето, земята бе очистена. Нямах и най-малък знак на проклятие. Разрушената, грапава повърхност на земята сега изглеждаше като равна просторна повърхност. Цялата Божия вселена бе чиста

и великата борба бе завършила завинаги. Накъдето и да погледнем, всичко, което срещнеш око, бе красиво и свято. И цялото изкупено множество, млади и стари, големи и малки, хвърлиха блестящите си корони в нозете на своя Изкупител, паднаха с поклонение пред

Него и се поклониха на Този, Който живее във веки веков. Красивата нова земя с всичката ѝ слава бе вечното наследство на светиите. Царството и славата, и властта, и величието под цялото небе бяха дадени на светиите на Всевишния, които трябваше да ги притежават завинаги, навеки и навеки.

ПРИЛОЖЕНИЕ

С. 43-48: МОЕТО ПЪРВО ВИДЕНИЕ. Представеното в тази глава бе публикувано за първи път от редактора на в. “Дей стар” на 24 януари 1846 г. като “Писмо от сестра Хармон”, датино: “Портланд, Мейн, 20 декември, 1945 г.” То се явява отново в печатна форма през 1846, 1847 и 1851 г. под заглавие “Към остатъка, разпръснат надалеч”. Настоящото заглавие е определено в 1882 г. при препечатването на ОПИТНОСТ И ВИДЕНИЯ

Подробните автобиографични доклади представят онова, което тук е дадено като две отделни видения. Виж “Моето първо видение” в ДУХОВНИ ДАРБИ, т. 2, с. 30-35; СВИДЕТЕЛСТВА, т. 1, с. 58-61; “Видение за новата земя” в ДУХОВНИ ДАРБИ, т. 2, с. 52-55; СВИДЕТЕЛСТВА, т. 1, с. 67-70.

С. 44-48: ОПИСАНИЕ НА БЪДЕЩИ СЪБИТИЯ. Когато г-жа Вайт описваше онова, което Бог ѝ разкриваше за бъдещи събития, тя правеше това понякога като участник в тези събития, независимо дали те са в миналото, в настоящето или в бъдещето. В отговор на запитванията за нейното състояние по време на видение, тя писа:

“Когато Господ види, че съм готова да ми даде видение, аз бивам отнесена в присъствието на Исус и ангелите и се откъсвам напълно от земните неща... Вниманието ми често пъти е насочено към сцени, ставащи на земята. Понякога съм отнесена далеч в бъдещето и ми се показва онова, което ще се случи. След това отново ми се показват неща, станали в миналото” - ДУХОВНИ ДАРБИ, т. 2, с. 292.

Е. Вайт, пишеше като присъстваща на събитията, като човек, който вижда и чува онова, което ще се случи; напр. РАННИ ПИСАНИЯ:

“Скоро чухме Божия глас като много води, който ни събщи деня и часа на Христовото идването”.

“Ние всички влязохме в облака и седем дни се възнасяхме към стъкленото море, когато Исус донесе короните и със собствената Си десница ги постави на главите ни”.

“Ние всички влязохме вътре и чувствахме, че имаме съвършено право на града.”

“Видяхме Дървото на живота и престола на Бога.”

“С Исус начело ние всички слязохме от града долу на тази земя”.

“Когато тъкмо щяхме да влезем в святия храм...”

“Не мога да опиша чудните неща, които видях там”.

След видението тя бе в състояние да си спомни много от онова, което ѝ е било показано, но не можеше да си спомни онова, което бе тайна и не трябваше да бъде разкрито. Като част от онова, което трябва да се случи когато Божият народ бъде освободен (с. 285), тя чу обявяването на “деня и часа на идването на Исус” (с. 15; виж също и с. 34). Но за това по-късно писа:

“Нямам и най-малкия спомен за времето, посочено от Божия глас. Чух, че часът бе обявен, но нямам никакъв спомен за него, след като излязох от видение. Пред мен преминаха сцени на такова вълнение и тържествен интерес, каквито никой език не е способен да опише. Всичко

това бе за мен жива реалност” - Е. Г. Вайт, Писмо 38, 1888 г., публикувано в ИЗБРАНИ ВЕСТИ, кн. 1, с. 76.

Фактът, че тя сякаш участва в някои събития, не дава никаква гаранция, че наистина ще участва в тях, когато тези събития се случат.

С. 46: БРАТЯТА ФИЧ И СТОКМЪН. При описание на своето първо видение г-жа Вайт споменава за “братята Фич и Стокмън”, които е срещнала и с които е разговаряла в новия Ерусалим. И двамата били проповедници, които тя е познавала и които са участвали активно в прогласяването на вестта за очакваното пришествие на Христос. Но те починали малко преди разочарованието от 22 октомври 1844 г.

Чарлз Фич, презвитериански проповедник, приел адвентната вест от лекциите на Уилям Милър и чрез срещата си с Джосайя Лич. Той се хвърлил с цяло сърце в разгласяването на очакваното пришествие на Христос в края на 2300-годишния период и станал изтъкнат водител в Адвентното пробуждане. През 1842 г. съставил пророческа карта, използвана много ефективно и за която се споменава в РАННИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ на с. 74. Починал малко повече от седмица преди 22 октомври 1844 г. от болест, причинена от студения есенен въздух, на който се бил изложил цял ден, ръководейки три кръщелни служби. (Виж ПРОРОЧЕСКАТА ВЯРА НА НАШИТЕ ОТЦИ, т. 4, с. 533-545).

Леви Ф. Стокман бил млад методистки проповедник от щата Мейн, който през 1842 г. заедно с тридесет други методистки проповедници прегърнал вестта за второто пришествие на Христос и започнал да го проповядва. Работел в Портланд, щата Мейн, когато в 1843 г. здравето му се влошило. Умрял от туберкулоза на 25 юни 1844 г. Точно при него Е. Вайт като момиче отишла за съвет, когато се обезсърчила, след като Бог ѝ говорил в два съня. (Виж

РАННИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ, с. 12, 78-81; ПРОРОЧЕСКАТА ВЯРА НА НАШИТЕ ОТЦИ, т. 4, с. 780-782.)

С. 49: МЕСМЕРИЗЪМ. За да оправдаят своята опозиция, някои от ранните противници на виденията внушавали, че духовното преживяване на Е. Вайт било резултат на месмеризъм - явление, познато днес като хипноза. Хипнозата е състояние, приличащо на сън, предизвикано чрез внушение, като обектът на хипноза е във връзка с човека, който е причинил и е отговорен за неговите внушения. Когато обаче, както тя докладва тук, един лекар месмерист се опитал да я хипнотизира, бил безпомощен.

Още отрано в своя опит Е. Вайт била предупредена за опасностите от хипнозата, а в по-късните години, при ред случаи тя е получавала наставления по отношение на нея. Предупреждавала за сериозните последици на всяка практика, при която един ум се подчинява на друг ум. (Виж ПО СТЬПКИТЕ НА ВЕЛИКИЯ ЛЕКАР, с. 242-244; МЕДИЦИНСКА СЛУЖБА, с. 110-112; ИЗБРАНИ ВЕСТИ, кн. 2, с. 349, 350, 353.)

С. 60: АДВЕНТИСТИ ОТ ПЪРВИЯ ДЕН (ИЛИ АДВЕНТИСТИ ПО ИМЕ). Онези, които се обединиха при разгласяването на първата и втората, но отхвърлиха третата ангелска вест с истината за съботата и въпреки това продължаваха да поддържат адвентната надежда, Е. Вайт нарича “адвентисти по име” или такива, които “отхвърлят настоящата истина” (с. 69), а също и “различни групи от вярващи, изповядващи пришествието” (с. 124). В нашата ранна литература тези хора се наричат също “адвентисти от първия ден”.

Голям брой християни бяха разочаровани през есента на 1844 г., когато Христос не дойде, както се очакваше. Адвентистите се разделиха на няколко различни групи, от които оцелелите до днес обхващат Адвентната християнска църква - едно малко тяло, и Адвентистите от седмия ден.

Само няколко между адвентистите поддържаха доверието си в пророчеството за 1844 г., но те пристъпиха напред към третата ангелска вест с нейната истина за седмия ден, съботата. За

опитността на този критичен период Е. Вайт писа: “Ако след Голямото разочарование в 1844 г. адвентистите държаха твърдо за своята вяра и следваха единно пътя, който Божието провидение отваряше, ако приемаха вестта на третия ангел и със силата на Святия Дух я разгласяха по света, те щяха да видят спасението Божие. Господ щеше да работи мощно чрез техните усилия, делото щеше да бъде завършено и Христос щеше да е дошъл, за да даде на Своя народ наградата.

Но в последвалия период на съмнение и несигурност много от адвентните вярващи отстъпиха от вярата си. Навлязоха различия и разделения. Повечето се противопоставиха с глас и перо на малцината, които, следвайки Божието провидение, приеха съботната реформа и започнаха да разгласяват третата ангелска вест. Много, които би трябвало да са посветили време и таланти на единствената цел - разнасяне предупреждението на света, бяха погълнати от противопоставяне на истината за съботата. На свой ред защитниците ѝ трябваше да хабят труд, за да отговорят на тези опоненти и да я бранят. Така делото бе спъвано и светът бе оставен в мрак. Ако цялото адвентно тяло се бе обединило около Божиите заповеди и вярата в Исус, колко различна щеше да бъде нашата история!” - ИЗБРАНИ ВЕСТИ, кн. 1, с. 68.

С. 67-69: ОТВОРЕНАТА И ЗАТВОРЕНАТА ВРАТА. Когато във **ВЕЛИКАТА БОРБА** г-жа Вайт разисква Великото адвентно движение и Разочарованието от 22 октомври 1844 г. и споменава за позициите, оформили се непосредствено след Разочарованието, тя отговори за неизбежното заключение, което бе поддържано за кратко време, че “вратата на милостта е затворена”. Но както тя заявява: “С изследването на въпроса за светилището дойде по-ясна светлина”. Виж “**ИСТОРИЧЕСКИ ПРОЛОГ**”

в този том и **ВЕЛИКАТА БОРБА** с. 429, както и цялата глава “В Светая Светих”, с. 423-432.

Относно личното си отношение по този въпрос тя пише в 1874 г., че “никога не е имала видение, че никакви грешници не могат повече да се обръщат”. Нито пък е учила някога този възглед. “Именно дадената ми от Бога светлина - пише тя по дру-

го време - коригира нашата заблуда и ни даде възможност да видим истинското състояние” (ИЗБРАНИ ВЕСТИ, кн. 1, с. 74, 63).

С. 68, 69 и 105: ТАЙНСТВЕНОТО ЧУКАНЕ В НЮ ЙОРК И РОЧЕСТЪР. Тук се споменават случки, свързани с началото на съвременния спиритизъм. В 1848 г. тайнствените чукания бяха чути в дома на семейство Фокс в Хайдесвил - едно общество на 35 мили на изток от град Рочестър, щата Ню Йорк. По времето, когато е имало най-различни предположения за причините им, Е. Вайт обяви, въз основа на авторитета на даденото й видение, че те са проява на спиритуализъм, че това явление ще се развие бързо, от името на религията ще печели популярност и ще мами множествата. То ще доведе до шедьовъра на сатанинската измама в последните дни.

С. 74: ВЕСТИТЕЛИ БЕЗ ВЕСТ. Този израз се появява в доклада за едно видение, дадено на Е. Вайт на 26 януари 1850 г. По това време адвентистите, пазители на съботата, нямали църковна организация. Почти всички се страхували, че всяка форма на организация би довела вярващите до формализъм. Но когато времето отминавало, в редиците на вярващите започвали да се прокрадват елементи на несъгласие. От Е. Вайт дошли вести на предупреждение и адвентистите, пазители на съботата, били доведени стъпка по стъпка до способността да възприемат формите на църковна организация. В резултат - групичките вярващи били споени помежду си още по-здравото отпреди; намерен бе начин да се отдаде признание на проповедниците, които са дали доказателство, че могат да проповядват вестта и да я подкрепят с живота си (т.е. да подкрепят истинността ѝ чрез начина си на живот); и бяха взети мерки да се отстраняват онези, които, под предлог, че представят истината, учат заблуда. Виж “Исторически пролог”.

С. 83: ОБЕДИНЕНИЕ НА ПАСТИРИТЕ. Виж забележката за с. 74, ВЕСТИТЕЛИ БЕЗ ВЕСТ.

С. 96: ДЪЛГЪТ ДА СЕ ХОДИ В СТАРИЯ ЕРУСАЛИМ. Г-жа Вайт споменава за погрешни възгледи по онова време, поддържа ни от мнозина. На следващата година, в РИВЮ ЕНД ХЕРАЛД от 7 октомври 1851 г. Джеймс Вайт пише за “отвлечащите, безполезни възгледи, отнасящи се до Стария завет, юдейството и пр., които се носят понастоящем” и за “странните схващания, до които са стигнали някои, че светиите все още трябва да отиват в стария Ерусалим и т.н., и т.н.”

С. 98: ИЗДАТЕЛЯТ НА “ДЕЙ СТАР”. Енок Джекъбс живеел в Синцинати, щата Охайо и издавал “Дей стар” - един от първите вестници, разгласяващи второто идване на Христос. Точно до него Е. Хармън изпратила през декември 1845 г. доклад за своето първо видение, надявайки се да го укрепи. Тя била забелязала, че той се колебае по отношение на Божието водачество в адвентната опитност. Именно в “Дей стар” в броя от 24 януари 1846 г. издателят публикувал първото видение на Е. Вайт. В специален брой от своя вестник - ДЕЙЛИ СТАР ЕКСТРА - от 7 февруари 1846 г. била публикувана забележителната статия за небесното светилище и неговото очистване, приготвена от Хайръм Едсън, Д-р Хан и О. Р. Л. Крозиър. Тя излага учението на Библията за службата на Христос в Светая Светих на небесното светилище, започваща на 22 октомври 1844 г. Също в този вестник, на 14 март 1846 г. е било публикувано второ съобщение, написано от перото на Елена Хармън. (Виж РАННИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ, с. 32-35.) В параграфа, който разискваме, се споменават по-късните възгледи, поддържа ни от г-н Джекъбс и спиритуалистичните заблуди, които той бе възприел.

С. 105: Виж забележката в приложението за с. 68, 69.

С. 107: ТОМАС ПЕЙН. Произведенията на Томас Пейн били добре известни и много четени в Съединените щати през четиридесетте години на деветнадесетия век. Неговата книга ЕРА НА РАЗУМА била деистична творба и пагубна за християнската вяра и практика. Книгата започвала с думите: “Аз вярвам в един Бог и нищо повече”. Пейн нямал вяра в Христос и бил успешно употребяван от Сатана в неговите атаки срещу църквата. Както Е. Вайт посочвала, щом такъв човек като Пейн може да намери достъп до небето и да бъде високо почитан там, то всеки грешник, без ни-

какво поправяне на живота си и без вяра в Исус Христос би могъл да намери достъп там. Тя излага тази заблуда с много жив език и посочва погрешността на спиритуализма.

С. 117: ПЕРФЕКЦИОНИЗЪМ. Някои от ранните адвентисти, кратко време след духовното преживяване в 1844 г. престанали да държат здраво за Бога и се отклонили във фанатизъм. Е. Вайт посреща тези екстремисти с думите: “Така казва Господ”. Тя укорява онези, които учат, че съществува състояние на съвършенство в плътта и следователно - невъзможност да се греша. По този въпрос писа по-късно:

“Те поддържаха, че осветените не могат да грешат. И това естествено доведе до ярването, че чувствата и желанията на осветените са винаги правилни и няма никаква опасност да ги заведат до грях. В съгласие с тези софизми те практикуваха най-лошите грехове, скрити под мантията на освещение. Чрез техните измами месмеризмът печелеше силно влияние над някои от сподвижниците им, не виждащи злото от тези красиви на външен вид, но съблазняващи теории...

Измамите на тези фалшиви учители ми бяха ясно изложени и аз видях ужасния доклад, срещу имената им в Книгата на възпоминанието и страшната им вина, задето

изповядват пълна святост, докато ежедневните им постъпки са оскърбителни пред очите на Бога.” - СКИЦИ ОТ ЖИВОТА, с. 83, 84.

С. 130: ГОСПОДНЯТА ВЕЧЕРЯ; ЖЕНИ ОМИВАЩИ НОЗЕТЕ НА МЪЖЕ И СВЯТАТА ЦЕЛУВКА. Пионерите на Църквата на адвентистите от седмия ден, след като приеха истината за съботата, жадно се впуснаха да следват Божието слово във всяка подробност. В същото време внимаваха да се предпазят от изкривени тълкувания, всякакви крайности и фанатизъм. Ясно виждаха привилегиите и задълженията на Господнята вечеря, установена за църквата от нашия Господ. Имаше някои въпроси по отношение на умиването на нозете и святата целувка. В това видение Господ изяснява някои деликатни точки, което щеше да ръководи и да предпазва новопоявилата се църква.

Що се отнася до честотата, някои настояваха обредите да се провеждат веднъж годишно; но бе дадено наставление, че Господнята вечеря трябва да се практикува по-често. Днес църквата следва плана, според който обредите се съблюдават четири пъти годишно. Даден бе съвет и относно умиването на нозете. Очевидно е имало някои различия в мненията по самата процедура. Някои са действали неразумно и това е водело до смущение. Даден е бил съвет обрядът да се провежда грижливо и резервирано, по начин, непредизвикващ предразсъдъци. Имало е някои въпроси и относно това, дали е подходящо мъже и жени взаимно да си мият нозете. По тази точка Е. Вайт посочва доказателства от Писанията, според които жена може да мие нозете на мъж, очевидно при известни условия, но тя е против практиката мъж да мие нозете на жена.

По отношение на святата целувка **БИБЛЕЙСКИЯТ КОМЕНТАР НА АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН** заявява:

“Особено на Изток целувката бе свеобщо разпространен начин да се изрази любов и приятелство при поздрава. (Виж Лука 7:45; Деяния 20:37.) “Святата целувка” или “любезната целувка” (1 Петрово 5:14) бе символ на християнска любов. Изглежда, че при ранните християни е било обичай да си разменят този поздрав по време на Господнята вечеря (Юстин Мъченик, ПЪРВА АПОЛОГИЯ 65). По-късните Писания сочат, че “святата целувка” не е било обичайно да се дава на човек от противния пол (ОПОСТОЛИЧЕСКИ ДЕКРЕТИ II, 57; VIII. 11)” - **КОМЕНТАР НА АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН**, т. 7, с. 257, 258.

Обичай е било сред първите адвентисти, пазители на съботата, да си разменят святата целувка при обряда на смириенето. Не се споменава нищо за някакво явно неприлично разменяне на святата целувка между мъже и жени, но има призив към всички да се въздържат от неща, имащи вид на зло.

С. 131: **ВДИГАНЕ НА ШУМ**. Евангелската мрежа изтегля всякакъв вид хора. Някои смятат, че тяхната религиозна опитност не е истинска, ако не се отличава с шумни, демонстративни викове на хвала към Бога, високи и възбудени молитви и въодушевени “амини”. Тук отново има нотка на предупреждение към църквата

в нейната ранна опитност, призвана е към благоприличие и тържественост по време на богослужение.

С. 226-228: УИЛЯМ МИЛЪР. При обясненията на Великото адвентно пробуждане в Америка през тридесетте и четиридесетте години на миналия век често се споменава и името на Уилям Милър. В книгата ВЕЛИКАТА БОРБА цяла глава - "Нова светлина в новия свят", е посветена на Уилям Милър (с. 193-210). Уилям Милър бе роден в Питсфийлд, щата Масачузетс, в 1782 г. и умря в Лоу Хемптън, щата Ню Йорк, близо до Лейк Чемплейн. Израсна в една ферма на границата. Винаги бе ученолюбив и внимателен читател. Той стана водач в своето общество. През 1816 г. се зае да изучава внимателно Словото Божие и неговото изследване го доведе до големите пророчества за периодите и до пророчествата, свързани с второто пришествие. Заключениеето му бе, че второто идване на Христос е близо. След като прегледа схващанията си за един цял период от години и се увери в тяхната сигурност, в началото на август 1831 г. той откликна на поканата да ги представи публично. От тогава нататък той посвещаваеше по-голямата част от времето си за разгласяване на адвентната вест. Своевременно към него се присъединиха стотици други протестантски проповедници, участвали в Голямото адвентно пробуждане от четиридесетте години на миналия век.

По време на Разочарованието на 22 октомври 1844 г. Милър бе изтощен и болен. Той бе зависим до голяма степен от своите по-млади съратници, придружаващи го при разгласяването на адвентната вест. По тяхно настояване отхвърли истината за съботата, след като вниманието му бе привлечено към нея наскоро след Разочарованието. За това ще бъдат държани отговорни те, а не Уилям Милър. Е. Вайт пише на с. 258 за тази опитност и уверява, че Милър ще бъде сред призованите от гробовете си при последната тръба.

С. 229-236, 249-253: ТРИТЕ АНГЕЛСКИ ВЕСТИ ОТ "ОТКРОВЕНИЕ" 14 гл. В серия от три глави, започващи от с. 232 Е. Вайт разисква първата, втората и третата ангелска вест. Тя пише за онези, които заедно с нея са преминали през великото адвентно пробуждане и Разочарованието от есента на 1844 г. Не се опитва да

навлезе в обяснение на тези три вести, като приема, че читателят е напълно запознат с въпросите и преживяванията, свързани с тях. Представа онова, което би насърчило и задълбочило разбирането на нейните братя във вярата в светлината на техния духовен опит. За по-подробен доклад за товара на тези вести трябва да се обърнем към нейната книга ВЕЛИКАТА БОРБА. Първата ангелска вест разгласи предупреждението за приближаването на часа на Божия съд. Виж ВЕЛИКАТА БОРБА, главите: “Обещания за Христовото идване”,

с. 183-193; “Нова светлина в новия свят”, с. 193-210; “Всеобщо религиозно пробуждане” с. 217-228. За втората ангелска вест виж гл. “Отхвърлено предупреждение”, започваща на с. 229. Докладът за Разочарованието е представен в главите: “Изпълнени пророчества”, с. 238-248; “Тайната на светилището разкрита”, с. 249-258; “В Светая Светих”, с. 258-262. Третата ангелска вест е изложена в гл. “Божият закон е непроменим”, с. 263-276 и “Дело на реформа”, с. 276-285.

С. 233: КРАЯТ НА ВТОРАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ. Макар ясно да разбираме, че трите ангелски вести имат приложение днес, ние признаваме също така, че в тяхното първоначално прогласяване проповядването на първата ангелска вест с нейната декларация, че “часът на Неговия съд е дошъл”, е свързано с разгласяването на очакваното пришествие на Христос през 30-те и 40-те години на деветнадесети век. Втората ангелска вест прозвуча ясно за първи път през лятото на 1844 г. в призива към адвентните вярващи да излязат от църквите по име, които бяха отхвърлили разгласяването на първата ангелска вест. И макар да е вярно, че втората ангелска вест продължава да бъде настояща истина, нейният апогей приключи непосредствено преди 22 октомври 1844 г. Когато вестите на тримата ангели прозвучат отново със сила по света тъкмо преди второто пришествие на Христос, ангелът от Откровение 18:1 се присъединява към разгласяването на втората ангелска вест във вестта: “Падна Вавилон”, с призива “Излезте от нея люде мои”. Виж гл. “Последното предупреждение” във ВЕЛИКАТА БОРБА, с. 371-375.

С. 249: “Виж забележката на приложението към с. 229-236.

С. 269: РОБИ И ГОСПОДАРИ. Според Откровение 6:15, 16 по време преди второто пришествие на Христос ще има робство. Тук намираме думите: “Всеки роб и всеки свободен”. Изявлението на Е. Вайт, което разискваме, сочи, че на нея ѝ е показан във видение робът и господарят на роба при второто пришествие на Христос. В това отношение тя е в съвършено съгласие с Библията. Както на Йоан, така и на Е. Вайт са показани условията, които ще съществуват непосредствено преди второто идване на нашия Господ. Макар да е вярно, че робите негри в Съединените щати бяха освободени от Прокламацията за еманципация, влезла в сила шест години, след като бе подписано дискутираното изявление, вестта не е невалидна, защото и днес има милиони мъже и жени в различни части на света в действително или в буквално робство. Не е възможно да се отмени присъдата на едно пророчество за бъдещето, докато не сме достигнали времето за изпълнение на това пророчество.

СЪДЪРЖАНИЕ

ОПИТНОСТ И ВИДЕНИЯ	41
Моето първо видение.....	43
Текстовете споменати в тази глава.....	52
Следващи видения.....	59
Запечатването.....	62
Божията любов към Неговия народ.....	64
Разклащането на небесните сили.....	66
Отворената и затворената врата.....	66
Изпитанието на нашата вяра.....	70
Към малкото стадо.....	72
Последните язви и съдът.....	76
Краят на 2300-та денонощия.....	77

Нашият дълг предвид времето на скръбта.....	79
“Тайнственото чукане”.....	81
Вестителите.....	83
Белегът на звяра.....	86
Слепи водят слепи.....	89
Подготовка за края.....	90
Молитва и вяра.....	94
Времето на събирането.....	95
Съницата на г-жа Вайт.....	99
Сънят на Уилям Милър.....	102
ДОПЪЛНЕНИЕ	104
Обяснение.....	104
Евангелски ред.....	113
Трудности в църквата.....	119
Надеждата на църквата.....	122
Подготовка за Христовото идване.....	124
Верност в събранията на вярващите.....	127
Към неопитните.....	131
Себеотрицание.....	133
Непочтителност.....	134
Фалшиви пастори.....	134
Божият дар за човека.....	136
 ДУХОВНИ ДАРБИ ТОМ I	 139
 ВЪВЕДЕНЕ	 141
Падането на Сатана.....	152
Падането на човека.....	154
Спасителният план.....	155
Първото пришествие на Христос.....	159

Службата на Христос.....	164
Преображението.....	167
Предаването на Христос.....	169
Разследването на Христос.....	173
Разпятието на Христос.....	178
Възкресението на Христос.....	184
Възнесението на Христос.....	192
Учениците на Христос.....	193
Смъртта на Стефан.....	198
Обръщането на Павел.....	200
Евреите решават да убият Павел.....	202
Павел посещава Ерусалим.....	205
Голямото отстъпничество.....	208
Тайната на нечестиято.....	212
Смърт, а не вечен живот в мъки.....	215
Реформацията.....	219
Обединението на църквата със света.....	223
Уилям Милър.....	226
Първата ангелска вест.....	229
Втората ангелска вест.....	233
Илюстрация на Адвентното движение... ..	236
Друга илюстрация.....	241
Светилището.....	245
Третата ангелска вест.....	249
Една твърда (здрава) платформа.....	253
Спиритизъм (спиритуализъм).....	256
Алчност.....	260
Пресяването.....	263
Греховете на Вавилон.....	266
Високият вик.....	270

Приключването на третата вест.....	272
Времето на скръбта.....	275
Освобождението на светиите.....	277
Наградата на светиите.....	280
Земята - обезлюдена (запустена).....	281
Второто възкресение.....	283
Втората смърт.....	286
ПРИЛОЖЕНИЕ.....	288
СЪДЪРЖАНИЕ.....	301